

TARZAN

en de Juweelen van Opar

NAAR HET ENGELSCHE

VAN

EDGAR RICE BURROUGHS

DOOR

FAJA

GEAUTORISEERDE VERTALING

RIJSWIJK (Z.-H.)
BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

AMSTERDAM
J. C. DALMEIJER

HOOFDSTUK I.

Belg en Arabier.

Luitenant Albert Werper had het enkel aan het prestige van den naam, dien hij onteerd had, te danken, dat hij nog ternauwernood aan ontslag ontsnapte. Eerst was hij deemoedig dankbaar geweest, dat men hem naar dezen verlaten post in den Congo had gezonden, in plaats van hem voor den krijgsraad te roepen, zooals hij terecht verdiend had; maar nu hadden zes maanden van deze eentonigheid, deze vreeselijke afzondering en eenzaamheid een verandering teweeg gebracht.

Het jongmensch zat maar steeds over zijn lot te mijmeren. Zijn dagen werden in beslag genomen door een ziekelijk zelfmedelijden, dat langzamerhand in zijn zwak en wankel brein een haat deed ontstaan tegen degenen, die hem hier hadden gebracht – tegen dezelfde mannen, wien hij eerst zoo dankbaar was geweest, omdat zij hem gered hadden van de schande eener degradatie.

Hij betreurde het vroolijke leventje in Brussel, zooals hij nooit de zonden betreurd had, die hem hadden weggerukt uit die vroolijkste van alle hoofdsteden, en naarmate de dagen verliepen, begon zijn woede een middelpunt te zoeken in den vertegenwoordiger in den Congo van de macht, die hem verbannen had – zijn kapitein en onmiddellijken chef.

Deze officier was een koel, zwijgzaam man, die weinig genegenheid wakker riep in hen, die onder hem geplaatst waren; toch

werd hij geacht en gevreesd door het kleine troepje zwarte soldaten, dat onder zijn bevel stond.

Werper had de gewoonte, uren lang dreigend naar zijn chef te staren, als zij met hun beiden op de veranda van hun gemeenschappelijk verblijf zaten, en des avonds hun cigarettens rookten onder een zwijgen, dat geen van beiden scheen te willen verbreken. De onzinnige haat van den luitenant nam ten slotte den vorm aan van een manie. De aangeboren zwijgzaamheid van den kapitein verdraaide hij tot een opzettelijke poging, om hem te beleedigen wegens zijn vroegere tekortkomingen. Hij verbeeldde zich, dat zijn chef hem verachtte, en daarom kookte en ziedde het in hem, totdat op zekeren avond zijn krankzinnigheid plotseling moorddadig werd. Hij betastte den kolf van het geweer aan zijn zijde, zijn oogen werden kleiner en hij fronste de wenkbrauwen. Eindelijk sprak hij.

„Je hebt me voor het laatst beleedigd!” – riep hij opspringende uit. „Ik ben officier en gentleman, en ik verdraag het niet langer, zonder dat je me een verklaring geeft, jij varken!” –

De kapitein keerde zich met een uitdrukking van verbazing tot zijn jongere. Hij had wel meer mannen gezien onder den invloed van de wildernis – de krankzinnigheid van de eenzaamheid, het niet bedwongen mijmeren en misschien een tikje koorts.

Hij stond op en strekte zijn hand uit, om die op den schouder van den ander te leggen. Kalmeerende, raadgevende woorden lagen op zijn lippen, maar ze werden nooit uitgesproken. Werper vatte de handeling van zijn chef op als een poging, om hem uit den weg te ruimen. Zijn revolver bevond zich op de hoogte van het hart van den kapitein en deze had pas één schrede gedaan, toen Werper den haan overhaalde. Zonder eenig geluid zonk de man op den ruw-houten vloer der veranda, en terwijl hij viel verdween de mist, die Werper's brein omsluiert had, zoodat hij zichzelf en de daad, die hij begaan had, in hetzelfde licht zag, als waarin ze zouden worden beschouwd door degenen, die over hem moesten oordeelen.

Hij vernam opgewonde uitroepen uit de verblijfplaats der soldaten en hij hoorde, dat mannen kwamen aangelopen. Zij zouden hem grijpen, en als ze hem niet doodden, zouden ze hem meenemen naar een plaats in den Congo, waar een goed-

ingericht militair gerechtshof even afdoend zou handelen, hoewel op een meer geregelde wijze.

Werper wilde niet sterven. Nog nooit had hij zoo vurig verlangd, te leven, als op dit oogenblik, nu hij het recht, om te leven, zoo verspeeld had.

De mannen kwamen nader. Wat moest hij doen? Hij keek rond als zocht hij naar een tastbaren vorm van wettige verontschuldiging voor zijn misdaad; maar hij vond slechts het lijk van den man, dien hij zonder eenige aanleiding had neergeschoten.

In wanhoop keerde hij zich om, ten einde den naderkomenden soldaten te ontvluchten. Met de revolver nog in de hand geklemd vloog hij over het erf. Bij het hek hield een schildwacht hem staande. Werper verloor geen tijd met redeneeren, of om den invloed van zijn rang te laten gelden – hij hief enkel zijn wapen op en schoot den onschuldigen zwarte neer. Een oogenblik later had de vluchteling het hek opengerukt en verdween hij in de duisternis van de wildernis, doch niet, voordat hij het geweer en den ammunitietasch van den dooden schildwacht op zijn eigen persoon had overgebracht.

Dien ganschen nacht vluchtte Werper al verder en verder naar het hart der wildernis. Nu en dan deed de stem van een leeuw hem luisterend stilstaan; maar met overgehaalden haan en geveld geweer ging hij weer verder, veel meer bevreesd voor de menschelijke jagers achter hem, dan voor de verscheurende dieren vóór hem.

Eindelijk brak de dag aan, maar nog zwoegde de man verder. Het besef van honger en vermoeienis ging verloren in de verschrikkingen van een mogelijke gevangenneming. Hij kan slechts denken aan ontsnapping. Hij durfde niet ophouden, om te eten of te rusten, vóór er niet langer gevaar bestond voor vervolging, en zoo ging hij wankelend verder, totdat hij eindelijk viel en niet meer kon opstaan. Hoe lang hij geloopt had, wist hij niet: hij probeerde ook niet, het te weten te komen. Toen hij niet langer kon vluchten werd het besef, dat hij niet meer kon, voor hem verborgen in de bewusteloosheid van totale uitputting.

En zoo werd hij gevonden door Achmet Zek, den Arabier. Achmets volgelingen wilden een speer drijven door het lichaam van hun aartsvijand, maar Achmet dacht er anders over. Hij wilde eerst den Belg ondervragen. Het was gemakkelijker, eerst

een man te ondervragen en hem daarna te dooden, dan hem eerst te dooden, en hem daarna te ondervragen.

Dus liet hij Luitenant Albert Werper naar zijn tent dragen, en daar dienden slaven wijn en voedsel in kleine hoeveelheden toe, totdat de gevangene ten slotte weer tot bewustzijn kwam. Toen hij zijn oogen opende, zag hij de gezichten van vreemde zwarten om zich heen, en vlak voor de tent de gestalte van een Arabier. Nergens was de uniform van zijn soldaten te zien.

De Arabier draaide zich om en toen hij de oogen van den gevangene op zich gevestigd zag, trad hij de tent binnen.

„Ik ben Achmet Zek.” – kondigde hij aan. „Wie zijt gij, en wat deedt gij in mijn land? Waar zijn uw soldaten?” –

Achmet Zek! Werper's oogen sperden zich open en de moed ontzonk hem. Hij bevond zich in de klauwen van den meest beruchten moordenaar – iemand, die alle Europeanen haatte, vooral degenen, die het Belgische uniform droegen. Jaren lang hadden de strijdtroepen van den Belgischen Congo een vruchtelozen oorlog gevoerd tegen dezen man en zijn volgelingen – een oorlog, waarbij door geen der partijen genade gevraagd of verwacht werd.

Doch plotseling zag Werper juist in dien haat van den man tegen de Belgen voor zichzelf een zwakken straal van hoop. Hij was ook een uitgestootene en een banneling. In dat opzicht hadden ze tenminste gemeenschappelijke belangen, en Werper besloot, hiervan zooveel mogelijk gebruik te maken.

„Ik heb van u gehoord,” – antwoordde hij „en zocht naar u. Mijn volk heeft zich tegen me gekeerd. Ik haat ze. Op dit oogenblik zoeken hun soldaten me, om me te dooden. Ik wist, dat u me tegen hen zoudt beschermen, want u haat hen ook. In ruil daarvoor wil ik dienst bij u nemen. Ik ben een geoefend soldaat. Ik kan vechten en uw vijanden zijn mijn vijanden.” –

Achmet Zek nam den Europeaan zwijgend op. In zijn brein draaiden vele gedachten rond, en de voornaamste daarvan was, dat de ongeloovige loog. Natuurlijk was er kans, dat hij niet loog en als hij de waarheid sprak, was zijn voorstel het overwegen wel waard, daar goede krijgers niet overtalrijk waren – vooral blanken met de opleiding en de kennis van militaire zaken, die een Europeesch officier moest bezitten.

Achmet Zek trok een barsch gezicht, en Werper's moed zonk;

maar Werper kende Achmet Zek niet, die geneigd was, barsch te kijken, waar een ander zou glimlachen, en te glimlachen, waar een ander barsch zou kijken.

„En als ge gelogen hebt,” – zei Achmet Zek „zal ik u dooden, wanneer ik dat wil. Welke belooning, behalve uw leven, verwacht ge voor uw diensten?” –

„Eerst mijn onderhoud,” – antwoordde Werper.

„Later, als ik meer waard ben, kunnen we gemakkelijk tot overeenstemming komen.” –

Werper's eenig verlangen was op dat oogenblik, het leven te behouden. En zoo werd de koop gesloten en werd Luitenant Albert Werper een lid van de ivoor- en slaven-stroopbende van den beruchten Achmet Zek.

Maanden lang reed de uitgestooten Belg met de wilde stroopers. Hij vocht met een woeste roekeloosheid, en een afschuwelijke wreedheid, die niet onderdeden voor die van zijn metgezellen.

Achmet Zek sloeg zijn recruit met arendsblik gade, en met toenemende voldoening, die ten slotte uiting vond in een grooter vertrouwen in den man, en leidde tot een toenemende onafhankelijkheid van handelen voor Werper. Achmet Zek nam den Belg tot op groote hoogte in zijn vertrouwen, en eindelijk ontvouwde hij hem een geliefkoosd plan, dat de Arabier reeds lang gekoesterd had, maar voor welks uitvoering de gelegenheid hem nog steeds had ontbroken. Doch met de hulp van een Europeaan zou het gemakkelijk te doen zijn. Hij peilde Werper.

„Hebt ge gehoord van den man, dien men Tarzan noemt?” – vroeg hij.

Werper knikte. „Ik heb van hem gehoord, maar ik ken hem niet.” –

„Als hij er niet was, zouden wij onzen handel veilig met groot voordeel kunnen drijven” – vervolgde de Arabier. „Hij heeft ons jarenlang bevochten, ons uit het rijkste stuk van het land gedreven, het ons lastig gemaakt, en de inboorlingen gewapend, om ons te verjagen, als we komen handelen. Hij is zeer rijk. Als wij een middel konden vinden, om hem aan ons vele goudstukken te doen betalen, dan zouden we niet alleen op hem gewroken zijn, maar dan zou hij ons vergoeden, wat hij ons belet heeft te winnen van de inboorlingen, die onder zijn bescherming staan.” –

Werper nam een cigaret uit een met juweelen bezetten koker, en stak ze aan.

„En u hebt een plan, om hem te noodzaken tot betalen?” – vroeg hij.

„Hij heeft een vrouw,” – antwoordde Achmet Zek, „die naar men zegt, zeer schoon is. Verder naar het Noorden zou zij een hoogen prijs opbrengen, als het te moeilijk mocht zijn, een losprijs te krijgen van dezen Tarzan.” –

Werper boog nadenkend het hoofd. Achmet Zek stond op zijn antwoord te wachten. Wat er nog goeds was in Albert Werper verzette zich tegen de gedachte van een blanke vrouw als slavin te verkoopen en aan de schande van een Moslem-harem bloot te stellen. Hij keek op naar Achmet Zek. Hij zag, dat de oogen van den Arabier zich verkleinden, en hij vermoedde, dat de ander zijn tegenzin in het plan gevoelde. Wat zou het voor Werper beteekenen, als hij weigerde? Zijn leven was in de hand van dezen half-barbaar, die het leven van een ongeloovige minder hoog schatte, dan dat van een hond. Werper had het leven lief. En wat ging hem eigenlijk die vrouw aan? Ze was ongetwijfeld een Europeesche, een lid der georganiseerde maatschappij. Hij was een uitgestootene. De hand van iederen blanke was tegen hem opgeheven. Zij was zijn natuurlijke vijandin, en als hij weigerde, haar ongeluk te bewerken, zou Achmet Zek hem laten dooden.

„Gij aarzelt.” – mompelde de Arabier.

„Ik overwoog slechts de kansen op welslagen,” – loog Werper „en mijn belooning! Als Europeaan kan ik toegang verkrijgen tot hun huis en hun disch. Gij beschikt over niemand anders, die zooveel zou kunnen. Het gevaar zal groot zijn. Ik zou goed betaald moeten worden, Achmet Zek.” – Er gleed een glimlach van verlichting over het gezicht van den roover.

„Goed gezegd, Werper.” – en Achmet Zek sloeg zijn luitenant op den schouder. „Ge zoudt goed betaald moeten worden en dat zult ge ook. Laten we nu eens samen gaan beraadslagen, hoe we het leveren zullen.” – en de beide mannen gingen op een kleedje zitten onder de verkleurde zijde van Achmet's eens zoo prachtige tent, en spraken op zachten toon tot laat in den nacht. Beiden waren groot en gebaard, en door het blootstaan aan zon en wind had de gelaatskleur van den Europeaan

een bijna Arabische tint verkregen. In alle bijzonderheden van zijn kleeding deed hij ook zijn chef na, zoodat hij voor het uiterlijk even goed een Arabier was, als de ander. Het was laat, toen hij opstond en naar zijn eigen tent ging.

Den volgenden dag besteedde Werper zijn tijd aan het nazien van zijn uniform, waarvan hij ieder spoor, dat zijn militaire herkomst kon aanduiden, verwijderde. Uit een veelsoortige verzameling van buit bracht Achmet Zek een kurken helm en een Europeesch zadel te voorschijn, en uit zijn zwarte slaven en volgelingen koos hij een aantal dragers, askari's en tentjongens, om een bescheiden safari voor een jager op groot wild te vormen. Aan het hoofd van dit gezelschap verliet Werper het kamp.

HOOFDSTUK II.

Op weg naar Opar.

Twee weken later gebeurde het, dat John Clayton, Lord Greystoke, toen hij van een inspectiereis op zijn uitgestrekte Afrikaansche goederen huiswaarts reed, de voorhoede zag van een colonne, die de vlakte tusschen zijn bungalow en het woud ten noorden en ten westen daarvan overstak.

Hij hield den teugel in en sloeg het kleine gezelschap gade, toen het uit een het verbergend lager gedeelte te voorschijn kwam.

Zijn scherp oog zag de weerspiegeling van de zon op den witten helm van een ruiter, en met de overtuiging, dat een zwervend Europeesch jager zijn gastvrijheid kwam vragen, wendde hij zijn paard en reed langzaam den nieuw-aangekomene tegemoet.

Een half uur later ging hij de treden op, die naar de veranda van zijn bungalow leidden en stelde hij M. Jules Frecoult aan Lady Greystoke voor.

„Ik was hopeloos verdwaald” – legde M. Frecoult uit. „Mijn hoofd-leider was nog nooit in dit gedeelte van het land geweest, en de gidsen, die me vanuit het laatste dorp, dat we passeerden, zouden vergezellen, wisten nog minder van het land af, dan wij. Ten slotte verlieten ze ons twee dagen geleden. Ik mag van geluk spreken, dat ik door de voorzienigheid zoo onverwacht hulp heb gevonden. Ik weet niet, wat ik gedaan zou hebben, als ik u niet had gevonden.” –

Er werd besloten, dat Frecoult en zijn gezelschap eenige dagen zouden blijven, of zoo lang totdat ze terdege uitgerust waren, en dan zou Lord Greystoke hem voorzien van gidsen, om hen veilig terug te brengen naar streken, waarmee Frecoult's hoofdleder werd verondersteld, bekend te zijn.

In zijn vermomming van Franschman, die voor genoeg op reis was, kostte het Werper weinig moeite, om zijn gastheer te bedriegen, en zich in de gunst te dringen van Tarzan en Jane Clayton; maar hoe langer hij bleef, des te minder kon hij hopen, dat hij zijn plannen gemakkelijk ten uitvoer zou kunnen brengen.

Lady Greystoke reed nooit alleen op grooten afstand van de bungalow, en de ruwe trouw van de bloeddorstige Waziri-krijgers, die een groot gedeelte van Tarzan's volgelingen uitmaakten, scheen de mogelijkheid van een met goeden uitslag bekroonde poging, om haar met geweld te ontvoeren, of om de Waziri om te koopen, uit te sluiten.

Een week verliep en Werper was niets dichter bij de verwezenlijking van zijn opzet, voor zoover hij zien kon, dan op den dag van zijn aankomst, maar op dat zelfde oogenblik gebeurde er iets, dat zijn hoop vernieuwde, en hem deed denken aan een nog grootere belooning, dan de losprijs voor de vrouw zou zijn.

Er was een renbode in de bungalow aangekomen met de wekelijksche brievenpost, en Lord Greystoke had den middag in zijn studeerkamer doorgebracht met het lezen en beantwoorden der brieven. Aan tafel scheen hij afgetrokken te zijn, en vroeg in den avond verontschuldigde hij zich en ging heen, spoedig door Lady Greystoke gevolgd. Werper, die op de veranda zat, kon hun stemmen hooren, terwijl zij ernstig beraadslaagden, en daar hij besepte, dat er iets van gewicht gaande was, stond hij stilletjes op uit zijn stoel, en terwijl hij veilig in de schaduw van het dichte struikgewas om de bungalow bleef, begaf hij zich naar een punt onder het venster van het vertrek, waar zijn gastheer en gastvrouw sliepen.

Hier luisterde hij, en met goed gevolg, want bijna de allereerste woorden, die hij hoorde, maakten hem opgewonden. Lady Greystoke sprak, toen Werper binnen het gehoor kwam.

„Ik ben altijd bang geweest voor de betrouwbaarheid van de maatschappij,” – sprak ze „maar het lijkt ongelooflijk, dat ze voor

zulk een enorme som zouden tekortschieten, tenzij er oneerlijke handelingen zijn gepleegd.” –

„Dat vermoed ik juist,” antwoordde Tarzan. „Maar wat ook de reden moge zijn, het feit blijft, dat ik alles kwijt ben, en dat ik wel naar Opar moet teruggaan, om meer te halen.” –

„O John!” riep Lady Greystoke uit, en Werper hoorde in haar stem haar afgrijzen. „Is er geen ander middel? Ik kan er niet aan denken, dat je naar die vreeselijke stad zoudt teruggaan. Ik zou liever altijd in armoede leven, dan dat jij je zoudt blootstellen aan de afschuwelijke gevaren van Opar.” –

„Je hoeft niet bang te zijn,” antwoordde Tarzan lachend. „Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, en als dat niet zoo ware, dan zullen de Waziri, die me vergezellen, er wel voor waken, dat me niet kwaads overkomt.” –

„Ze zijn eens uit Opar weggelopen, en lieten je aan je lot over”. – herinnerde ze hem.

„Dat zullen ze niet weer doen” – sprak hij. „Ze hebben zich erg geschaamd, en kwamen al terug, toen ik hen tegenkwam.” –

„Maar er moet toch wel een ander middel zijn.” – drong de vrouw aan.

„Er is geen enkel middel, dat half zoo gemakkelijk is, om opnieuw een fortuin te bemachtigen, als naar de schatgewelven van Opar te gaan en het daar te halen.” – antwoordde hij.

„Ik zal zeer voorzichtig zijn, Jane, en de grootste kans is, dat de inwoners van Opar nooit zullen weten, dat ik er weer geweest ben, om hen van een nieuw gedeelte van den schat te berooven waarvan ze het bestaan evenmin vermoeden, als de waarde.” –

Het besliste van zijn toon scheen Lady Greystoke er van te overtuigen, dat verder aandringen vruchteloos was, dus liet zij het onderwerp varen.

Werper bleef nog een poosje luisteren en, er van verzekerd, dat hij al, wat noodig was, afgeluisterd had, en bovendien bang voor ontdekking, keerde hij terug naar de veranda, waar hij vóór het naar bed gaan achter elkander ontelbare cigarettens rookte.

Den volgenden morgen aan het ontbijt kondigde Werper zijn voornemen aan, om spoedig te vertrekken en hij vroeg toestemming aan Tarzan, om op zijn terugweg in het Waziri-land op groot wild te jagen, een toestemming, die Tarzan hem gaarne gaf.

De Belg bracht twee dagen door met het maken zijner toebereidselen, doch ten slotte vertrok hij met zijn safari, en vergezeld door één Wazirigids, dien Lord Greystoke hem leende. Het gezelschap legde slechts een korten afstand af; toen wendde Werper ziekte voor, en gaf zijn voornemen te kennen, om te blijven, waar hij was, totdat hij hersteld zou zijn. Daar zij nog niet ver van de bungalow der Greystokes verwijderd waren, zond Werper den Wazirigids weg, en zei den krijger, dat hij hem zou laten halen, als hij in staat was, verder te gaan. Toen de Waziri goed en wel weg was, riep Werpei één van Achmet Zek's vertrouwde zwarten in zijn tent, en zond hem weg, om het vertrek van Tarzan af te wachten, en terstond terug te keeren, om Werper van dit feit en de richting door den Engelschman genomen, te verwittigen.

De Belg behoefde niet lang te wachten, want den volgenden dag kwam zijn bode terug met de tijding, dat Tarzan met een gezelschap van vijftig Waziri-krijgers vroeg in den ochtend naar het Zuidoosten was getrokken.

Werper riep zijn hoofdleader tot zich, nadat hij een langen brief aan Achmet Zek had geschreven. Dezen brief overhandigde hij aan den hoofdleader.

„Zend dadelijk een renbode hiermede naar Achmet Zek” – beval hij. „Blijf hier in het kamp, om verdere instructies van hem of mij af te wachten. Mocht er iemand uit de bungalow van den Engelschman hier komen, zeg dan, dat ik erg ziek ben in mijn tent, en niemand kan ontvangen. Nu – geef me nu zes dragers en zes askaris – de sterkste en dapperste van de safari, en dan trek ik achter den Engelschman aan, om te zien, waar zijn goud verborgen is.” –

En terwijl zij op marsch gingen, reed Achmet Zek met zijn gansche gevolg zuidwaarts naar de hoeve der Greystokes.

Voor Tarzan van de Apen was de expeditie zoo iets als een vacantiestapje. Zijn beschaving was op zijn best maar een laag politoer, die hij graag achterliet met zijn ongemakkelijke Europeesche kleeding, wanneer zich daartoe slechts een geschikte gelegenheid voordeed. Het was de liefde eener vrouw, die Tarzan nog een schijn van beschaving deed bewaren, iets, wat hij door overbekendheid was gaan minachten. Hij haatte het doen-alsof en de huichelarij, die er bij te pas kwam, en met het heldere

inzicht van een onverdorven geest was hij tot de rotte kern er van doorgedrongen – de lafhartige dorst naar vrede en gemak en het beveiligen van eigendomsrechten. Dat de mooie dingen in het leven – kunst, muziek en letterkunde – op zulke ontzenuwende idealen bloeiden, ontkende hij ten stelligste, en beweerde, dat ze waren blijven bestaan, ondanks de beschaving.

„Wijs mij den vetten, overdadigen lafaard aan” placht hij te zeggen „van wien ooit een mooi ideaal is uitgegaan. In het kletteren der wapenen, in den strijd om het bestaan, in honger en dood en gevaar, tegenover God, zooals Hij geopenbaard wordt in de vreeselijkste machten der Natuur, wordt alles geboren, wat in het menschelijk hart en den menschelijken geest het mooiste is.” –

En zoo keerde Tarzan steeds terug tot de Natuur, als één, die liefheeft, die zich na een verblijf achter gevangensmuren naar een lang uitgesteld rendez-vous begeeft. Zijn Waziri waren in het diepst van hun wezen meer beschaafd, dan hij was. Zij kookten hun vleesch, alvorens het te eten, en zij versmaadden vele voedingsstoffen als onrein, waarvan Tarzan zijn geheele leven genoten had, en zóó verraderlijk is het vergif der huichelarij, dat zelfs de stoere aapmensch aarzelde, om in hun bijzijn den teugel te vieren van zijn natuurlijke neigingen. Hij at gebrand vleesch, als hij het veel liever rauw en onverknoeid had willen hebben, en hij doodde het wild met pijl of speer, als hij er zich liever op zou hebben geworpen uit een hinderlaag, om zijn sterke tanden in het nekvleesch te slaan; maar ten slotte liet de melk der wilde moeder, die hem in zijn prilste jeugd gevoed had, zich gelden – hij hunkerde naar het warme bloed van een pas-gedood dier, en zijn spieren haakten er naar, zich te meten met de woeste wildernis in den strijd om het bestaan, dat gedurende de eerste vijf en twintig jaren zijn eenig geboorterecht was geweest.

HOOFDSTUK III.

De Roepstem der Wildernis.

Door deze vage, maar toch oppermachtige aanvechtingen bewogen lag de aapmensch op zekeren nacht wakker in de kleine door doornstruiken omgeven ruimte, die tot op zekere hoogte zijn gezelschap tegen de verschrikkingen van de groote verscheurende dieren beveiligde. Één enkele krijger stond slaperig op wacht bij het vuur, dat door gele oogen, die achter het kamp uit de duisternis gluurden, noodzakelijk werd gemaakt. Het janken en huilen der groote katten vermengde zich met de duizenden geluiden van de kleinere bewoners der wildernis, om, in het binnenste van den woesten, Engelschen edelman de wilde vlam aan te wakkeren. Hij wentelde zich slapeloos heen en weer op zijn bed van gras, maar na verloop van een uur stond hij op, zoo stil als een spook, en terwijl de rug van den Waziri hem was toegekeerd, sprong hij over de omheining in de richting der vlamme oogen, klom stil in een boom en was verdwenen.

Gedurende eenigen tijd bewoog hij zich snel op betrekkelijk geringe hoogte voort, daartoe gedreven door zijn machtige, dierlijke instincten; op gevaarlijke wijze slingerde hij van den eenen woudreus naar den andere, en toen klauterde hij omhoog naar de kleinere, zwiepende takken, waar de maan hem ten volle bescheen en de lucht bewogen werd door den wind; waar de dood in ieder twijgje op de loer lag. Hier hield hij stil en hief zijn gelaat op tot Goro, de maan. Met opgeheven armen

stond hij daar, klaar, om den kreet van een mannetjesaap uit te stooten, maar hij hield zich nog stil, uit vrees van zijn getrouwe Waziri te wekken, die de vreeselijke uitdaging van hun meester maar al te goed kenden.

En toen ging hij langzamer voort, en met grooter zorg en heimelijkheid, want nu was Tarzan van de Apen op moord uit. Hij sprong weer op den grond in de totale duisternis van de vlak bij elkander staande boomen en het afhankelijk loover der wildernis. Van tijd tot tijd bukte hij, om zijn neus tegen den grond te houden. Hij zocht en vond het spoor van groot wild en eindelijk werden zijn neusgaten vergast op den reuk van het versche spoor van Bara, het hert.

Tarzan watertandde en er ontsnapte aan zijn patricische lippen een dof gebrom. Weggevaagd was het laatste spoor van zijn kunstmatige kaste – weer was hij de oerjager – de eerste mensch – het hoogste kaste-type van het menschelijk geslacht. Tegen den wind in volgde hij het moeilijk te vinden spoor met een opmerkingsgave, welke die van een gewoon mensch zóó overtrof, dat het voor ons onbegrijpelijk is. Door de sterke geuren, achtergelaten door vleeschetende dieren, volgde hij het spoor van Bara; de zoete, walgelijke stank van Horta, het, wilde zwijn, kon hem niet van zijn prooi afbrengen, overal herkende hij den doordringenden muskusgeur van de hoeven van het hert.

Al spoedig deed de lucht van het lichaam van het hert Tarzan begrijpen, dat zijn prooi in de nabijheid was. Hij verdween weer in de boomen, in de lagere takken, waar hij den grond onder zich kon zien en met oor en neus de eerste aanduiding van een werkelijke ontmoeting met zijn prooi kon waarnemen. Het duurde dan ook niet lang, of de aapmensch ontmoette Bara, die klaarwakker aan den rand van een door de maan beschenen open plek stond. Geruischloos kroop Tarzan tusschen de boomen voort, totdat hij zich vlak boven het hert bevond. In de rechterhand van den aapmensch stak het lange jachtmes van zijn vader en in zijn hart was de bloeddorst van een verscheurend dier. Één oogenblik zweefde hij boven de niets vermoedende Bara en ... toen liet hij zich op den gladden rug vallen. Zijn gewicht deed het dier op de knieën zinken en voordat het dier weer kon opstaan, had het mes den weg naar zijn hart gevonden.

Toen Tarzan op het lichaam van zijn prooi ging staan, om

zijn afschuwelijken kreet der overwinning uit te stooten, dreef de wind iets in zijn neusgaten, dat hem als een standbeeld tot onbewegelijkheid en stilte deed verstijven. Zijn wilde oogen vlamden in de richting, vanwaar de wind hem de waarschuwing had gebracht en een oogenblik later werd het hooge gras aan de eene zijde van de open plaats gescheiden en Numa, de leeuw, trad majestueus te voorschijn. Zijn geelgroene oogen waren op Tarzan gericht, toen hij stil bleef staan vlak vóór de open plek en begeerig loerde naar den gelukkigen jager, want het was Numa dien avond in het geheel niet meegeloopen.

Van de lippen van den aapmensch klonk een waarschuwend gebrom. Numa antwoordde, maar hij kwam niet nader. In plaats daarvan stond hij zachtjes te kwispelstaarten en een oogenblik later ging Tarzan op zijn prooi zitten en beet een groot stuk uit de flank. Numa sloeg hem met toenemende afgunst en woede gade, terwijl tusschen de happen door de aapmensch waarschuwend bleef grommen. Nu was deze bepaalde leeuw nog nooit met Tarzan in aanraking gekomen en hij begreep er niets van. Hier had hij te maken met het uiterlijk en den reuk van een menschelijk wezen en Numa had den smaak van menschen vleesch leeren kennen, en hoewel hij het niet het allerlekkerste vond, was het verreweg het gemakkelijkst te verkrijgen. Maar er was iets in de dierlijke gromgeluiden van dit vreemde wezen, dat hem aan geweldige tegenstanders deed denken en deed aarzelen, hoewel zijn honger en de geur van het warme vleesch van Bara hem bijna gek maakten. Tarzan hield hem voortdurend in het oog, want hij vermoedde, wat er in de bekrompen hersenen van den vleescheter omging, en het was maar goed, dat hij dit deed, want ten slotte kon Numa het niet langer verdragen. Plotseling vloog zijn staart recht de hoogte in en op datzelfde oogenblik greep de aapmensch, die maar al te wel wist, wat dit sein beteekende, de rest van het achterstuk van het hert en sprong in een dichtbij staanden boom, terwijl Numa hem achterna zat met al den spoed van iets, dat geleek op een sneltrein.

Tarzans aftocht bewees niet, dat hij bang was. Het leven in de wildernis is nu eenmaal anders ingericht, dan het onze en er gelden andere voorschriften. Als Tarzan uitgehongerd was geweest, zou hij zonder twijfel hebben stand gehouden en den aanval van den leeuw hebben afgewacht. Zoo iets had hij bij

andere gelegenheden meermalen gedaan, juist zooals hij in het verleden zelf de leeuwen had achtervolgd; maar in dezen nacht was hij bij lange na niet uitgehongerd en het stuk hert, dat hij mee had genomen, bevatte meer rauw vleesch dan hij kon eten; toch was het niet met zachtmoedigheid, dat hij neerkeek op Numa, die het vleesch van Tarzan's prooi verscheurde. De brutaliteit van dezen vreemden Numa moest gestraft worden. En terstond begon Tarzan dezen grooten leeuw het leven ondragelijk te maken. In de nabijheid stonden veel boomen, die groote, harde vruchten droegen, en met een zwaai van een behendigen eekhoren bereikte de aapmensch er één van. Toen begon er een bombardement, dat een oorverdoovend gebrul van Numa veroorzaakte. Één voor één, zoo snel als hij ze kon plukken en wegsnijten, wierp Tarzan de harde vruchten op den leeuw. Het was het lenige katdier onmogelijk, onder dien hagel van werptuigen te eten, hij kon enkel brullen en grommen en uitwijken en ten slotte was hij geheel van het karkas van Bara, het hert, verdreven. Brullend en boos ging hij heen; maar midden op de open plaats gekomen zweeg plotseling zijn stem en Tarzan zag, dat de groote kop omlaag ging en plat lag, dat het lichaam voortkroop en de lange staart trilde, terwijl het dier zich voorzichtig voortbewoog naar de boomen aan den overkant.

Dadelijk was Tarzan op zijn hoede. Hij hief het hoofd op en snoof den langzaam naderenden bries van de wildernis op. Wat was er, dat Numa's aandacht had gaande gemaakt en hem zachtjes en stil van het tooneel zijner ellende had doen verdwijnen? Juist toen de leeuw tusschen de boomen achter de open plaats verdween, ving Tarzan in den wind de verklaring op van zijn nieuwe belangstelling, het reukspoor van een mensch kwam sterk in zijn speurende neusgaten geblazen. Hij verborg de rest van het hert, dat hij bij zich had, in een holte van den boom, wreef zijn vettige handpalmen aan zijn bloote dijen af en ging Numa vervolgen. Een breed, platgetrapt olifantsspoor voerde van de open plek naar het dichte woud. Evenwijdig hieraan sloop Numa voort, terwijl Tarzan hem als de schaduw van een spook door de boomen volgde. Het wilde dier en de wilde man bemerkten Numa's prooi bijna tegelijkertijd, hoewel beiden, voordat zij er iets van zagen, wisten, dat het een zwarte moest zijn. Dit had hun scherpe reuk hun gezegd en Tarzan wist bovendien,

dat het spoor er een was van een vreemdeling, oud en van het mannelijk geslacht, want ras en sexe en ouderdom hebben elk een eigen geur. Het was een oud man, die alleen door de sombere wildernis trok, een gerimpeld, verschrompeld mannetje, dat afschuwelijk getatoueed en wonderlijk toegetakeld was, met de huid van een hyena om de schouders en den gedroogden kop bovenop zijn grijs hoofd. Tarzan herkende de oortekenen van den tooverdokter en wachtte Numa's aanval met een gevoel van genoeg af, want de aapmensch hield niet van deze dokters; maar toen Numa werkelijk aanviel, herinnerde de blanke zich plotseling, dat de leeuw hem een paar minuten tevoren zijn prooi ontstolen had en dat wraak zoet is.

De eerste waarschuwing, die de zwarte kreeg van het gevaar, was het kraken der twijgen, toen Numa door de struiken vloog naar het wildspoor, dat geen twintig meter achter hem lag. Toen keerde hij zich om en zag een enormen leeuw met zwarte manen, die hem tegemoet kwam, en op hetzelfde oogenblik greep Numa hem aan. Gelijktijdig liet de aapmensch zich van een overhangenden tak op den rug van den leeuw vallen en toen hij daar aankwam, dreef hij zijn mes in de zijde achter den linkerschouder van het dier, greep met de vingers van zijn rechterhand de manen, begroef zijn tanden in Numa's nek en klemde zijn sterke beenen om den romp van het beest. Met een gebrul van pijn en woede steigerde Numa en viel achterover op den aapmensch; maar de krachtige man bleef vasthouden en verscheidene keeren werd snel achter elkaar het mes in zijn zijde gestooten. Numa, de leeuw, wentelde zich vele malen; hij sloeg met zijn klauwen en beet in de lucht, terwijl hij ontzettend brulde en gromde bij zijn pogingen, om dat ding daar op zijn rug, te grijpen. Meer dan eens werd Tarzan bijna losgeveegd. Hij was gestooten en gekneusd en met het bloed van Numa en met vuil van het wildspoor bedekt, maar geen oogenblik werd de woestheid van zijn geweldigen aanval minder, of liet hij zijn greep op den rug van zijn tegenstander ook maar eenigszins los. Als hij dit slechts even gedaan had, zou hij binnen het bereik van die afschuwelijke klauwen en verscheurende tanden zijn gekomen, en dan zou er voor goed een einde zijn gemaakt aan de loopbaan van dezen in de wildernis opgevoeden Engelschen edelman. Daar, waar hij bij de bespringing van den leeuw ge-

vallen was lag de dokter, gewond en bloedend, niet in staat, zich weg te sleepen. Hij sloeg de worsteling tusschen de beide heerschers van het woud gade. Zijn ingezonken oogen schitterden en zijn verschrompelde lippen bewogen zich over tandlooze kaken, alsof hij op griezelige wijze de duivels van zijn geloof aanriep.

Gedurende eenigen tijd gevoelde hij geen twijfel ten opzichte van den afloop, de vreemde blanke moest zeker het onderspit delven tegenover den verschrikkelijken Simba; wie had er ooit gehoord van een eenzaam man, die enkel met een mes gewapend, zulk een machtig beest versloeg! Toch gingen plotseling de oogen van den ouden zwarte wijder open en hij begon te twijfelen. Wat voor wondervol schepsel was dit, dat Simba bevocht en stand hield, ondanks de machtige spieren van den koning der dieren? En plotseling verscheen er in die diepliggende oogen, die zoo helder blonken in het gerimpelde, en met litteekens bedekte gezicht, het licht eener komende herinnering. Hij ging met tastende vingers terug naar het verleden in zijn geheugen, totdat ze ten slotte een flauw beeld grepen, dat door de voorbijgaande jaren verkleurd en vergeeld was. Het was het beeld van een lenigen, witten jongen, die in gezelschap van een troep reusachtige apen van den eenen boom naar den andere zwaaide. De oude oogen begonnen te knippen en vertoonden een groote vrees, de bijgeloovige vrees van iemand, die gelooft in spoken en geesten en demonen.

En nu kwam het oogenblik, daarop de dokter niet langer omtrent den uitslag van het tweegevecht twijfelde, doch nu was zijn oordeel omgekeerd, want nu wist hij, dat de woudgod Simba zou verslaan, en de oude zwarte was nog meer bevreesd omtrent zijn lot tegenover den overwinnaar, dan hij zelfs gevreesd had voor den zekeren en plotselingen dood, dien hij van den zegevierenden leeuw te verwachten had gehad. Hij zag den leeuw door bloedverlies verzwakken. Hij zag de groote ledematen beven en wankelen, en ten slotte zag hij het dier neerzinken, om niet weer op te staan. Hij zag den woudgod of woudduivel opstaan van den overwonnen vijand, en terwijl hij één voet op het nog trillende lichaam zette, hief hij zijn gezicht op naar de maan en stiet een afgrijselijken kreet uit, die het bloed in de aderen van den dokter deed verstijven.

HOOFDSTUK IV.

Voorspelling en Vervulling.

Toen wijdde Tarzan zijn aandacht aan den man. Hij had Numa niet gedood, om den neger te redden, hij had het enkel gedaan, om zich op den leeuw te wreken; maar nu hij den ouden man hulpeloos en stervend vóór zich zag liggen, werd zijn woest hart door iets als medelijden geroerd. In zijn jeugd zou hij den dokter zonder de minste wroeging hebben gedood; doch de beschaving had haar verzachtenden invloed op hem, net als op de natiën en rassen, die zij beroerd, hoewel zij nog niet ver genoeg was gegaan bij Tarzan, om hem laf of verwijfd te maken. Hij zag den ouden man lijdend en in stervensnood, bukte, betastte zijn wonden en stremde den bloedstroom.

„Wie zijt ge?” – vroeg de oude man met bevende stem.

„Ik ben Tarzan – Tarzan van de Apen.” – antwoordde de aapmensch met niet minder trots, dan wanneer hij gezegd had: „Ik ben John Clayton, Lord Greystoke.” –

De dokter schokte stuipachtig en sloot zijn oogen. Toen hij ze weer opende lag er berusting in tegenover elk vreeselijk lot, dat hij bij den gevreesden demon der wouden kon verwachten.

„Waarom doodt ge mij niet?” – vroeg hij.

„Waarom zou ik u dooden?” – sprak Tarzan. „Ge hebt me geen kwaad gedaan, en ge sterft toch al. Numa, de leeuw, heeft u gedood.” –

„Ge zoudt me niet dooden?” – Verbazing en ongeloof klonken in den toon van de haperende stem.

„Ik zou u redden, als ik het kon,” antwoordde Tarzan. „Maar dat kan ik niet. Waarom dacht ge, dat ik u dooden wilde?” –

Gedurende een oogenblik zweeg de oude man. Toen hij sprak was dit blijkbaar na een inspanning, om al zijn moed te verzamelen.

„Ik heb u vroeger gekend,” zeide hij „toen gij in het woud woondet in het land van Moonga, den aanvoerder. Ik was reeds dokter, toen gij Kulonga hebt verslagen en de anderen, en toen gij in onze hutten den vergifpot kwaamt stelen. Eerst herinnerde ik mij u niet; maar tenslotte toch wel, den witten aap, die bij de behaarde apen woonde en het leven tot een last maakte in het dorp van Moonga, het opperhoofd – den woudgod – den Munango-Keewati, voor wien we voedsel buiten onze hekken zetten, en die het kwam opeten. Zeg me, voordat ik sterf, zijt ge mensch of duivel?” –

Tarzan lachte. „Ik ben een mensch.” – zeide hij.

De oude man zuchtte en schudde het hoofd.

„Ge hebt getracht, me uit de klauwen van Simba te redden,” sprak hij. „En daarvoor zal ik u beloonen. Ik ben een groot dokter. Luister naar mij, witte man! Ik voorzie kwade dagen voor u. Het staat geschreven in mijn eigen bloed, dat ik op mijn handpalm heb gesmeerd. Een grooter god, dan gij zijt, zal opstaan en u neervellen. Keer terug, Munango-Keewati! Keer terug, eer het te laat is. Vóór u ligt gevaar en het gevaar ligt achter u op de loer. Ik zie... „Hij hield op en snakte naar adem.

Toen kromp hij tot een klein hoopje ineen en stierf.

Tarzan vroeg zich af, wat hij nog meer gezien had.

Het was zeer laat, toen de aapmensch weer in zijn kamp kwam en te midden zijner zwarte krijgers ging liggen. Niemand had hem zien gaan en niemand zag hem terugkomen. Hij dacht na over de waarschuwing van den tooverdokter, vóór hij ging slapen, en hij dacht er weer aan, toen hij wakker werd, maar hij ging niet terug, want hij was niet bang, hoewel hij, als hij geweten had, wat haar, die hem in de wereld het liefst was, te wachten stond, door de boomen tot haar zou zijn gesneld, en het goud van Opar voor altijd in het vergeten magazijn zou hebben laten verborgen blijven.

Achter hem peinsde dien ochtend een andere blanke over iets, dat hij gedurende den nacht gehoord had, en bijna gaf hij zijn voornemen op, om op zijn schreden terug te keeren. Het was Werper,

de moordenaar, die in de stilte van den nacht veel verder op het pad, dat hij volgde een geluid vernomen had, dat zijn laffe ziel van vrees vervuld had, een geluid, dat hij nog nooit in zijn leven gehoord had, en niet wist, dat uit de longen van een door God geschapen wezen te voorschijn kon komen. Hij had den overwinningskreet van den mannetjesaap gehoord, toen Tarzan dien slaakte onder het schijnsel van Goro, de maan, en toen had hij gebeefd en zijn gezicht verborgen. En nu in het volle daglicht beefde hij weer, toen hij het zich herinnerde, en hij zou het namelooze gevaar, dat de echo van dat ontzettende geluid scheen te beteekenen, ontvlucht hebben, als hij niet nog meer bevreesd was geweest voor Achmet Zek, zijn meester.

En zoo trok Tarzan van de Apen kalm en zeker naar de puinhoopen van de wallen van Opar en achter hem aan sloop Werper als een jakhals. God alleen wist, wat hun beiden wachtte.

Aan den rand van de eenzame vallei, vanwaar de vergulde koepels en torentjes van Opar zichtbaar waren, hield Tarzan halt. In den nacht zou hij alleen naar het schatgewelf gaan, om het terrein te verkennen, want hij had zich voorgenomen, geen enkelen stap te doen op deze onderneming, zonder de noodige voorzorg te nemen.

Bij het vallen van den nacht begaf hij zich op weg, en Werper, die achter het gezelschap van den aapmensch aan, alleen de rotsen had beklommen, en zich overdag tusschen de ruwe keien van den bergtop had verborgen, sloop hem heimelijk na.

De met keien bezaaide vlakte tusschen den rand der vallei en het hooge graniet-kopje, buiten de stadmuren, waar de ingang naar de gang van het gewelf lag, diende den Belg voldoende als dekking, toen hij Tarzan in de richting volgde.

Hij zag, hoe de reusachtige aapmensch snel tegen de groote rots opklom. Werper, die zich gedurende het gevaarlijke stijgen bang vastklemde, zweette van angst; bijna verlamd van vrees, maar aangedreven door hebzucht, volgde hij hem omhoog, totdat hij eindelijk op den top van den rotsachtigen heuvel stond.

Tarzan was nergens meer te zien. Gedurende eenigen tijd hield Werper zich achter één der kleinere steenen, die op den heuveltop verspreid lagen, verborgen, maar daar hij niets van den Engelschman hoorde of zag, kroop hij uit zijn schuilplaats, om den omtrek systematisch te onderzoeken, in de hoop, dat hij

misschien de plaats, waar de schat verborgen lag, zou ontdekken, voordat Tarzan terugkwam, want het was enkel het verlangen van den Belg, om te zien, waar het goud lag, opdat hij er na Tarzan's vertrek veilig met zijn volgelingen zou kunnen terugkomen, om zooveel goud mee te nemen, als ze maar dragen konden.

Hij vond de nauwe spleet, die omlaag naar het hart van het kopje voerde langs uitgesleten treden van graniet. Hij naderde tot aan den donkeren mond van de tunnel, waarin de gang verdween; maar hier bleef hij staan en durfde niet binnengaan, daar hij Tarzan wel eens op diens terugweg kon ontmoeten.

De aapmensch ging ver voor hem uit tastend door de gang totdat hij aan de oude, houten deur kwam. Een oogenblik later stond hij in de kamer der schatten, waar eeuwen geleden handen van menschen, die reeds lang dood waren, de hooge rijen kostbaar goud hadden geschikt voor de heerschers van dat groote vasteland, dat nu onder de golven van den Atlantischen Oceaan rust.

Geen enkel geluid verbrak de stilte van het onderaardsch gewelf. Er was niets, dat er op wees, dat iemand anders het vergeten gewelf ontdekt had, sedert de aapmensch het laatst deze schuilplaats bezocht had.

Hierover voldaan keerde Tarzan zich om en liep hij terug naar den top van het kopje. Werper zag hem uit de beschutting van een vooruitspringend blok uit de schaduw van de trap komen en naar den rand van de vallei loopen, waar de Waziri het sein van hun meester afwachtten. Toen sloop Werper heimelijk uit zijn schuilplaats, kroop in de sombere duisternis van den ingang en verdween.

Tarzan bleef op den rand van het kopje staan, en verhief zijn stem in het gebrul van den leeuw. Tweemaal, met gelijke tusschenpoozen, herhaalde hij dit geluid, en stond aandachtig te luisteren, nog enkele minuten nadat de echo van den derden kreet was weggestorven. En toen kwam van verre uit de vallei zwak het antwoord, eens, twee, driemaal. Basuli, het Waziri-opperhoofd, had gehoord en geantwoord.

Tarzan begaf zich nogmaals naar het schatgewelf, wetend, dat zijn zwarten binnen enkele uren bij hem zouden zijn, klaar om weer een fortuin weg te dragen, bestaande uit vreemd-gevormde goudstaven van Opar. Intusschen zou hij zooveel van het kostbaar

metaal als hij maar kon, naar den top van het kopje dragen.

Zes keer was hij heen en weer gegaan, toen na vijf uren Basuli het kopje bereikte, en in dien tijd had hij acht en veertig staven naar den rand van het groote rotsblok gebracht. Telkens droeg hij een vracht, waaronder twee gewone mannen zouden hebben gewankeld, maar toch verried zijn reuzegestalte geen spoor van vermoeidheid, toen hij hielp, om zijn zwarte krijgers tegen den top op te hijschen, door middel van een touw, dat zij voor dit doel hadden meegebracht.

Zes keer was hij naar het vertrek der schatten teruggekeerd, en zes keer was Werper, de Belg, in de donkere schaduwen aan den anderen kant van het gewelf weggekropen. Nogmaals kwam de aapmensch, en ditmaal was hij vergezeld van vijftig zwarte krijgers, die dragers werden, enkel uit liefde voor het eenige schepsel ter wereld, dat deze heftige, trotsche menschen kon gebieden, zulk slavenwerk voor hem te verrichten. Nog twee en vijftig staven gingen er uit het gewelf, om het honderdtal vol te maken, dat Tarzan zich had voorgenomen, met zich te nemen.

Toen de laatste der Waziri het gewelf verliet, draaide Tarzan zich nog eens om, ten einde een laatsten blik te werpen op den fabelachtigen rijkdom, die door zijn twee strooptochten in het geheel niet verminderd leek te zijn. Voordat hij de eenige kaars, die hij voor het doel had meegebracht, en welks flikkerend licht de eenige stralen had gebracht in deze ondoordringbare duisternis, die er geheerscht had sedert het gewelf daar eeuwen lang door de menschen vergeten had gelegen, uitdoofde, hield Tarzan's geest zich bezig met den eersten keer, toen hij het gewelf was binnengegaan, geheel bij toeval, omdat hij vluchtte uit de holen onder den tempel, waar hij door La, de Hoogepriesteres van de Zoonanbidders, verborgen was.

Hij herinnerde zich het tooneel in den tempel, toen hij op het offeraltaar uitgestrekt had gelegen, terwijl La met hoog-opgeheven dolk boven hem stond, en de rijen priesters en priesteressen in de hysterische extase van hun fanatisme wachtten op de eerste golf warm bloed van hun slachtoffer, waarmee zij hun gouden bekers zouden kunnen vullen, om op de eer van hun Vlamme Godheid te drinken.

De bloedige en wreede stoornis veroorzaakt door Tha, den krankzinnigen priester, had de aapmensch nogmaals voor oogen,

de vlucht van de tempeldienaren voor den waanzinnigen bloeddorst van het afschuwelijke schepsel; de woeste aanval op La, en zijn eigen aandeel in dit somber drama, toen hij met den verwoeden Opariaan had gevochten en hem dood liet liggen aan de voeten der priesteres, die hij had willen ontwijden.

Dit, en nog veel meer zag Tarzan aan zijn geestesoog voorbijtrekken, toen hij op de lange rijen van dofgeel metaal stond te staren. Hij vroeg zich af, of La nog in de tempels der vervallen stad regeerde, waarvan de verbrokkelde muren zich verhieven op deze fondamenteen, waardoor hij omringd werd. Was zij ten slotte genoodzaakt tot een vereeniging met één van die bespottelijke priesters? Het leek een afschuwelijk lot voor iemand, die zóó mooi was. Het hoofd schuddend liep Tarzan naar de flikkerende kaars, doofde de zwakke stralen en wendde zich naar den uitgang.

Achter hem wachtte de spion, totdat hij vertrokken zou zijn. Hij kende het geheim, waarvoor hij gekomen was, en nu kon hij op zijn gemak naar zijn volgelingen terugkeeren, hen naar het gewelf voeren en net zooveel goud meenemen, als zij maar met mogelijkheid konden torsen.

De Waziri hadden het einde van de onderaardsche gang bereikt en volgden den kronkelenden weg naar de buitenlucht en het welkome sterrelicht boven den top van het kopje, eer Tarzan zich aan zijn droomerijen onttrok en hen langzaam volgde.

Nogmaals, en nu zooals hij dacht, voor de laatste maal, sloot hij de massieve deur van het vertrek der schatten. In de duisternis achter hem stond Werper op, om zijn spieren uit te strekken. Hij stak zijn hand uit en liefkoosde een goudstaaf op de dichtstbijzijnde rij. Hij lichtte ze uit zijn schuilplaats sedert onheugelijke tijden en woog haar in zijn handen. Hij drukte haar in een hebzuchtige verrukking tegen zijn borst.

Tarzan droomde van de gelukkige thuiskomst, die hem wachtte, van lieve armen om zijn hals, van een zachte wang, die tegen de zijne zou worden gedrukt; maar plotseling verdreef de herinnering aan den tooverdokter en zijn waarschuwing den droom.

En toen werden in enkele seconden de verwachtingen dezer beide mannen vernietigd. De eene vergat zelfs zijn hebzucht in de ontzetting, de ander wist niets meer van het verleden door een scherp stuk rots, dat hem een diepe hoofdwond bezorgde.

HOOFDSTUK V.

Het Altaar der Vlamme Godheid.

Het was op het oogenblik, dat Tarzan zich van de gesloten deur afwendde, om zijn weg naar de buitenwereld te vervolgen. Het gebeurde zonder waarschuwing.

Één oogenblik was alles rustig en onbeweeglijk – het volgende golfde de wereld, de geteisterde muren van de nauwe doorgang spleten en verbrokkelden groote granietblokken, die losraakten uit de zoldering, vielen in de enge ruimte en versperden den doorgang, terwijl de wanden werden ingedrukt boven de verwoesting.

Onder den slag van een stuk van het dak wankelde Tarzan terug tegen de deur van de kamer der schatten; zijn zwaarte duwde ze open en zijn lichaam rolde naar binnen op den vloer

In het groote vertrek, waar de schat lag, was minder verwoesting aangericht door de aardbeving. Enkele goudstaven kantelden van de bovenste rij, een enkel stuk van de deinende zoldering splinterde af en sloeg met geweld op den vloer; de muren barstten, doch zij bezweken niet.

Het bleef bij dien eenen schok; er volgde geen andere, om de verwoesting, welke de eerste bewerkt had, te voltooien. Werper, die door het onverwachte en de heftigheid languit op den grond was geworpen, worstelde om overeind te komen, toen hij bemerkte dat hij geen letsel had bekomen. Tastend bereikte hij het andere einde van het vertrek, zocht de kaars, die Tarzan

met het afgedropen vet aan het vooruitstekend stuk van een goudstaaf bevestigd had. Door talloze lucifers af te strijken vond de Belg eindelijk wat hij zocht, en toen een oogenblik later het flauwe schijnsel de Stygische duisternis om hem verlichtte, slaakte hij een zucht van verlichting, want het ondoordringbare donker had de verschrikkingen van den toestand nog verergerd.

Naarmate zij aan het licht gewenden, zwierven de oogen van den man naar de deur, want hij dacht nu enkel aan een ontsnapping uit dit afschuwelijke graf. Toen zag hij het lichaam van den naakten reus, dat vlak bij den ingang op den grond lag uitgestrekt. Werper deinsde uit vrees voor ontdekking achteruit; doch een tweede blik overtuigde hem er van, dat de Engelschman dood was. Uit een gapende hoofdwond was een bloedplas op den vloer gestroomd.

Vlug sprong de Belg over de uitgestrekte gedaante van zijn gastheer, en zonder één enkele poging, om den man, die nog best kon leven, te helpen, rende hij naar de gang, om in veiligheid te komen.

Maar zijn hernieuwde hoop werd terstond vernietigd. Vlak achter de deur vond hij de gang totaal versperd door groote rotsblokken. Hij nam de kaars en begon het vertrek systematisch te doorzoeken. Hij was dan ook niet lang bezig, of hij ontdekte nog een deur aan den tegenovergestelden kant van het vertrek, een deur, die op knarsende scharnieren openzwaaide, toen hij er met zijn lichaam tegen leunde. Een andere gang lag vóór hem, en deze volgde Werper, waarop hij een steenen trap opging, die hem weer in een gang bracht, welke ongeveer twintig voet hooger lag, dan de eerste. Het flikkerende kaarslicht bescheen den weg vóór hem, en een oogenblik later was hij blij, over dit primitieve middel te beschikken, dat hij een paar uur tevoren misschien met minachting zou hebben beschouwd, want daardoor zag hij juist bijtijds een gapenden afgrond, blijkbaar het einde van de tunnel, die hij doorliep.

Vóór hem lag een ronde schacht. Hij hield er de kaars boven en tuurde naar beneden. Onder hem, in de diepte, zag hij het licht weerspiegeld aan de oppervlakte van een waterplas. Het was een put. Hij hield de kaars boven zijn hoofd, en trachtte de duisternis te doorboren; aan de overzijde zag hij het vervolg van den tunnel; maar hoe moest hij over den afgrond komen?

Terwijl hij den afstand naar de overzijde mat, en zich afvroeg, of hij zulk een sprong durfde wagen, werd hij plotseling verschrikt door een doordringenden gil, die langzaam wegstierf en eindigde in een somber gekerm. De stem laad iets menselijks, maar was zóó afgrijselijk, dat ze wel uit de gekwelde keel eener verloren ziel, die zich in het hellevuur wrong, had kunnen komen.

De Belg sidderde en keek vol vrees omhoog, want de kreet scheen boven hem geuit te zijn. Ver in de hoogte zag hij een opening, en een stukje lucht met heldere sterren.

Zijn reeds half gevormd plan, om hulp te roepen, werd uit zijn geest verdreven door dien angstaanjagenden schreeuw: waar zulk een stem huisde, konden geen menselijke wezens leven.

Hij durfde zich niet vertoonen aan de bewoners van die plaats daar boven hem. Hij verwenschte zichzelf, dat hij zoo dom geweest was, zich ooit aan deze onderneming te wagen. Hij wilde wel, dat hij weer veilig terug was in het kamp van Achmet Zek, en zou bijna dankbaar zijn geweest voor een gelegenheid, om zich over te geven aan de militaire autoriteiten van den Congo, als hij zodoende gered kon worden uit den vreeselijken toestand, waarin hij zich nu bevond.

Hij luisterde beangst, maar de schreeuw werd niet herhaald, en eindelijk aangezet tot een wanhopig middel, maakte hij zich gereed, om den sprong over de opening te doen. Twintig schreden ging hij terug, nam een aanloop, en sprong bij den rand van den put in de hoogte en voorwaarts, in een poging, om den anderen kant te bereiken.

In zijn hand klemde hij het knetterende stukje kaars, en bij het springen werd dit door den luchtstroom uitgeblazen. In totale duisternis vloog hij door de ruimte en trachtte iets vast te grijpen, voor het geval hij den onzichtbaren rand miste.

Hij viel met zijn knieën tegen den vloer van het eind van de tunnel aan den overkant, gleeed achteruit, klemde zich wanhopig vast en hing ten slotte half binnen en half buiten de opening; maar hij was in veiligheid. Gedurende eenige oogenblikken durfde hij zich niet bewegen, maar bleef zich zwak en badend in zweet vasthouden, waar hij lag. Toen heesch hij zich voorzichtig in de gang, totdat hij weer languit op den vloer lag, waar hij worstelde, om zijn geschokte zenuwen weer in bedwang te krijgen.

Toen zijn knieën tegen den rand stieten, had hij zijn kaars laten vallen. Tegen alle verwachting in hopende, dat deze op den vloer in de gang was gevallen, in plaats van in den diepen put, begon hij op handen en voeten ijverig naar het ronde stukje talk te zoeken, dat hem nu oneindig veel kostbaarder toescheen, dan de fabelachtige rijkdom van de in Opar opgehoopte goudstaven.

En toen hij het vond, drukte hij het tegen zich aan en liet zich snikkend en uitgeput neervallen.

Een poosje lag hij daar bevend en gebroken; toen ging hij zitten, haalde een lucifer te voorschijn en stak het stompje kaars, dat hem nog overbleef, aan.

Bij het licht was het hem gemakkelijker, zijn zenuwen weer te beheerschen, en spoedig bewoog hij zich weer voort door de gang, om een uitweg te zoeken. De ontzettende kreet, die van boven door de schacht tot hem was gekomen, vervolgde hem nog, zoodat het geluid van zijn eigen voorzichtige voetstappen hem deed beven.

Hij was nog niet ver gegaan, toen tot zijn verdriet een gemetselde muur hem belette, verder te loopen. De geheele ruimte van boven tot onderen, en van de eene zijde naar de andere was er mee gevuld. Wat kon dit beteekenen?

Werper was schrander en ontwikkeld. Zijn militaire opleiding had hem geleerd, zijn verstand te gebruiken voor het doel, waartoe het hem gegeven was. Een doodlopende tunnel als deze was nutteloos. Voorbij den muur moest zij doorloopen. Ergens in het verleden had iemand voor een bijzondere reden deze afsluiting laten maken. Hij begon het metselwerk bij het licht zijner kaars te bekijken. Vol blijdschap ontdekte hij, dat de dunne steenblokjes, waaruit de muur bestond, los in elkaar pasten, zonder kalk of cement. Hij trok aan één er van en tot zijn vreugde bemerkte hij, dat het gemakkelijk te bewegen was. Één voor één trok hij de steenen er uit, totdat hij een opening had, die groot genoeg was, om zijn lichaam door te laten; daarop kroop hij in een ruim, laag vertrek. Aan den anderen kant hiervan versperde een deur hem weer den weg, maar ook deze was gemakkelijk te openen, want ze was niet gegrendeld. Een lange, donkere gang vertoonde zich vóór hem, maar eer hij ver gegaan was, brandde de kaars zóó laag, dat het vlammetje zijn vingers

schroeide. Met een vloek liet hij het stukje op den vloer vallen, waar het nog een oogenblik knetterde en uitging.

Nu bevond hij zich in absolute duisternis en nogmaals was hij ten prooi aan groote ontzetting. Wat er verder nog voor valkuilen en gevaren vóór hem lagen, kon hij niet bevroeden; maar hij begreep maar al te goed, dat hij even ver van de vrijheid verwijderd was, als tevoren; zoo groot is de neerslachtigheid van iemand, die zich bij een volslagen gebrek aan licht in een onbekende omgeving bevindt.

Langzaam ging hij tastend voort met de handen tegen de muren, en voorzichtig deed hij telkens met één voet een stap vooruit, eer hij den andere bijtrok. Hoe lang hij op die manier voortkroop, wist hij niet, maar eindelijk, met het gevoel, dat er geen einde aan de gang kwam, en uitgeput door vermoeienis, angst en gebrek aan slaap, besloot hij, te gaan liggen en te rusten, voordat hij verder ging.

Toen hij wakker werd, was er geen verandering in de hem omringende duisternis. Hij had misschien een seconde geslapen, of mogelijk een dag – hij kon het niet weten; maar dat hij eenigen tijd geslapen moest hebben, werd duidelijk door het feit, dat hij uitgerust, maar hongerig was.

Weer begon hij voort te kruipen; ditmaal was hij nog niet ver gegaan, of hij kwam in een vertrek, dat verlicht werd door een opening in de zoldering, vanwaar een steenen trap naar den vloer van de ruimte voerde. Boven zich kon Werper door de opening het zonlicht zien op zware, met klimplanten begroeide pilaren. Hij luisterde, maar hoorde geen ander geluid, dan het ruischen van den wind door bladeren, de schorre kreten van vogels en het gekrijsch van apen.

Moedig besteed hij de trap en bevond zich toen in een ronde ruimte. Vlak vóór hem stond een steenen altaar, waarop zich roodbruine vlekken vertoonden. Op dat oogenblik gaf Werper zich van deze vlekken geen rekenschap – later werd de herkomst hem op afschuwelijke wijze duidelijk.

Behalve de opening in den vloer, vlak achter het altaar, waardoor hij de ondergrondsche gang verlaten had, ontdekte de Belg verscheidene deuren, die zich op de hoogte van den vloer bevonden. Boven werd de ruimte door een rij open balcon omringd. Apen klauterden in de verlaten bouwvallen op en neer,

en bontgekleurde vogels fladderden tusschen de pilaren en langs de galerijen daar ver in de hoogte in en uit; doch er was geen spoor van eenig menschelijk wezen te vinden. Werper herademde. Hij zuchtte, alsof hem een groot gewicht van de schouders genomen was. Hij deed een schrede naar één der uitgangen en bleef toen met opengesperde oogen vol verbazing en ontzetting staan, want bijna op hetzelfde oogenblik gingen er een twaalftal deuren open in den muur en een bende woeste, afzichtelijke mannen stormde op hem los.

Het waren de priesters der Vlamme Godheid – dezelfde harige, kromme, afzichtelijke mannetjes, die jaren tevoren Jane Clayton op die zelfde plek naar het offeraltaar hadden gesleept. Hun lange armen, hun korte, kromme beenen, hun diepliggende oogen en de lage voorhoofden gaven hun een dierlijk voorkomen, dat de reeds geschokte zenuwen van den Belg deed verstijven van ontzetting.

Met een gil draaide hij zich om, en wilde vluchten naar de minder erge verschrikkingen van de donkere gangen, maar die vreeselijke mannetjes verijdelden zijn plannen. Zij versperden hem den weg; ze grepen hem, en hoewel hij viel en kruipend op zijn knieën om genade smeekte, bonden ze hem en smeten hem op den vloer binnen in den tempel.

De rest was slechts een herhaling van wat Tarzan en Jane Clayton hadden doorleefd. De priesteressen kwamen, en met haar La, de Hoogepriesteres. Werper werd opgenomen en over het altaar gelegd. Het koude zweet brak uit al zijn poriën, toen La het wreede offerzwaard boven hem hield. De doodzang bereikte zijn gefolterd oor. Zijn starende oogen waren gevestigd op de gouden bekens, waarmee de afzichtelijke aanhangers hun onmenschelijken dorst naar zijn warm bloed zouden lesschen.

Hij wilde, dat hij maar bewusteloos kon worden, eer het scherpe lemme hem ten slotte zou raken – en toen klonk er vlak bij zijn oor plotseling een vreeselijk gebrul. De Hoogepriesteres liet den dolk zakken. Haar oogen openden zich wijd van ontzetting. De priesteressen – haar ordeusters – gilden en vlogen waanzinnig naar de uitgangen. De priesters brulden hun woede en schrik uit, al naar dat zij moed hadden. Werper rekte zijn hals uit, om te zien, wat de paniek veroorzaakte, en toen hij dit zag, werd ook hij koud van schrik, want

zijn oogen aanschouwden een kolossalen leeuw, die midden in den tempel stond, terwijl één slachtoffer reeds vermorseld onder zijn wreede klauwen lag.

Nogmaals brulde de koning der wildernis en wendde zijn onheilspellenden blik naar het altaar. La wankelde voorwaarts, en viel bezwijmd op Werper neer.

HOOFDSTUK VI.

De Inval der Arabieren.

Nadat de eerste schrik, die volgde op de aardbeving, voorbij was, keerden Basuli en zijn krijgers haastig terug naar de gang, om Tarzan en twee der anderen, die ook vermist werden, te zoeken.

Zij vonden den weg geheel versperd door rotsblokken. Twee dagen lang zwoegden ze, om zich met geweld een weg te banen naar hun gevangen vrienden; maar toen zij na bovenmenselijke inspanning slechts een paar meters hadden vrijgemaakt, en het vermorzelde lichaam van één der hunnen vonden, moesten zij wel tot de gevolgtrekking komen, dat Tarzan en de tweede Waziri verderop eveneens onder het puin bedolven moesten liggen, onbereikbaar voor menschelijke hulp, die toch niet meer zou baten.

Telkens en telkens weer onder het zware werk riepen zij de namen van hun heer en hun makker, maar hun luisterend oor ving geen kreet als antwoord op. Ten slotte gaven zij het zoeken op. Met tranen in de oogen wierpen zij een laatsten blik op het uit puin bestaande graf van hun heer, laadden de zware goudmassa, die zijn beproefde vrouw wel niet gelukkig zou maken, maar haar tenminste het noodige zou verschaffen, op hun schouders, en keerden treurig terug door het verlaten dal van Opar, en daalden door de bosschen daarachter in de richting van de verwijderde bungalows.

Welk een onheil was er reeds over dat vredige, gelukkige tehuis gekomen, terwijl zij voorttrokken.

Uit het noorden naderde Achmet Zek, die kwam aangereden in antwoord op den brief van zijn luitenant. Hij kwam met zijn horde afvallige Arabieren, verbannen roovers, en even verwerpelijke zwarten, die hij had meegenomen uit de streken der woeste menscheneters, welke hij met de grootste straffeloosheid doortrok.

Mugambi, de zwarte Hercules, die van het Jungle-Eiland tot bijna den hoofdstroom der Ugambi de gevaren en wisselvalligheden van zijn geliefden Bwana had gedeeld, was de eerste, die de brutale nadering der boosaardige karavaan opmerkte.

Hij was degene der krijgslieden, die door Tarzan was achtergelaten, om Lady Greystoke te beschermen. Er zou dan ook geen moediger of getrouwer beschermer op de geheele wereld te vinden zijn geweest. Een reus van gestalte, een heftig, onbevreesd strijder; tevens had de zwarte kolos een ziel en een oordeel, die overeenkwamen met zijn afmetingen en zijn woestheid.

Sedert zijn heer vertrokken was, had hij de bungalow geen oogenblik verlaten, behalve als Lady Greystoke over de vlakke wenschte te galoppeeren, of het eentonige wilde breken door een korten jachtrit. Bij zulke gelegenheden besteeg Mugambi een vurig Arabisch paard, en volgde haar op den voet.

De roovers waren nog op eenigen afstand, toen de scherpe blik van den krijger hen bespeurde. Eenigen tijd stond hij het naderend gezelschap in stilte gade te slaan, toen keerde hij zich om en liep snel naar de hutten der inboorlingen, die een honderd meter verder achter de bungalow lagen.

Hier riep hij de luierende krijgers te zamen. Snel deelde hij zijn bevelen uit. Hieraan gehoorzamend grepen de mannen naar hun wapenen en schilden. Enkelen gingen de menschen, die in het veld werkten, waarschuwen, evenals degenen, die de kudden hoedden. Het meerendeel volgde Mugambi naar de bungalow. De stofwolken, die door de ruiters werden opgejaagd, waren nog op grooten afstand. Mugambi kon niet zeker zeggen, dat zij een vijand omhulden; maar hij was zijn leven lang zelf een wilde geweest in het woeste Afrika, en hij had reeds eerder dergelijke gezelschappen onaangediend zien naderen. Soms waren ze met vreedzame, dan weer met oorlogszuchtige bedoe-

lingen gekomen – dat kon men nooit vooruit zeggen. Het was zaak, voorbereid te zijn. Mugambi vertrouwde de haast niet, waarmee de vreemdelingen naderden.

De Greystoke bungalow was in het geheel niet in staat van verdediging. Er was geen palissade omheen, want zooals het huis gelegen was, te midden der Waziri, had zijn meester nooit een sterken aanval door vijanden voorzien. Zware, houten luiken konden de vensters tegen vijandige pijlen beschermen, en Mugambi was bezig, deze neer te laten, toen Lady Greystoke op de veranda trad.

„Maar, Mugambi!” – riep ze uit. „Wat is er gebeurd? Waarom laat je de luiken neer?” –

Mugambi wees over de vlakte naar de plaats, waar een bende in het rood gekleede ruiters nu duidelijk zichtbaar was.

„Arabieren” – verklaarde hij. „Zij komen niet met goede bedoelingen in de afwezigheid van den Grooten Bwana.” –

Achter het keurige grasveld en de bloeiende heesters zag Jane Clayton de glinsterende lichamen van haar Waziri. De zon werd weerspiegeld op de metalen punten hunner speren, toonde de bonte kleuren van de veeren hunner oorlogshoofddeksels, en deed de glanzende huid hunner breede schouders en hooge jukbeenderen nog meer glimmen.

Jane Clayton sloeg hen met onvermengde gevoelens van trots en genegenheid gade.

Welk kwaad kon haar overkomen, nu zij hen had, om haar te beschermen?

De roovers hielden halt op de vlakte, nog een honderd meter van haar verwijderd. Mugambi had zich haastig bij zijn krijgers gevoegd. Hij trad iets vooruit en riep de vreemdelingen aan. Achmet Zek zat vóór zijn handlangers recht op in het zadel.

„Arabier!” – riep Mugambi. „Wat doet ge hier?” –

„Wij komen in vrede!” – riep Achmet Zek ten antwoord.

„Keer dan om en ga in vrede,” – antwoordde Mugambi. „Wij hebben u hier niet noodig. Er kan geen vrede zijn tusschen Arabier en Waziri.” –

Hoewel Mugambi geen geboren Waziri was, had men hem toch in den stam opgenomen, en deze had geen lid, dat beter waakte over de tradities en heldendaden, dan hij.

Achmet Zek reed zijn bende opzij en sprak zachtjes met zijn

mannen. Een oogenblik later daalde er een regen van pijlen op Waziri neer, zonder dat eenige waarschuwing was gegeven. Een paar van de krijgers vielen, en de anderen wilden de aanvallers te lijf, maar Mugambi was voorzichtig, zoowel als dapper. Hij begreep het nuttelooze van een aanval op ruiters, die met musketten gewapend waren. Hij trok zijn strijdmacht achter de heesters van den tuin terug. Enkele mannen zond hij naar verschillende gedeelten van het terrein, dat de bungalow omgaf. Nog een zestal vertrok naar het eigenlijke huis met het bevel, hun meesteres binnenshuis te houden, en haar met hun eigen leven te verdedigen.

Achmet volgde de tactiek van de woestijn-krijgers, van wie hij afstamde, en leidde zijn aanhangers in een lange, smalle lijn en in galop voort, terwijl zij een grooten cirkel beschreven, die al nauwer en nauwer de verdedigers insloot.

Het gedeelte van de Waziri, dat zich het dichtst bij de Arabieren bevond, schoot vooruit in de heesters, waarachter de zwarte krijgers zich verborgen hadden. De laatsten schoten op hun beurt hun scherpe pijlen op de dichtstbijzijnde vijanden af.

De Waziri, die beroemd waren wegens hun boogschieten, hadden dien dag geen reden, om zich over hun werk te schamen. Telkens weer wierp een donkere ruiter de handen omhoog, en viel door een doodelijken pijl getroffen van zijn paard; maar de strijd was ongelijk. De Arabieren waren veel talrijker, dan de Waziri; hun kogels drongen door de heesters en troffen dikwijls een doel, dat de Arabische schutters niet eens gezien hadden; en toen kwam Achmet Zek, steeds in een cirkel, een halve mijl nader, wierp een gedeelte der omheining omver, en voerde zijn stroopers het terrein binnen.

In woeste vaart vlogen ze over de velden. Bij lagere omheiningen bleven ze niet staan, doch dreven hun paarden er recht op aan en sprongen er over, als waren ze zeemeeuwen.

Mugambi zag ze komen, en terwijl hij zijn overblijvende krijgers aanriep, snelde hij naar de bungalow, hun laatste wijkplaats. Op de veranda stond Lady Greystoke met het geweer in de hand. Meer dan één strooper, die op eigen houtje was gekomen, werd door haar kalmte en haar vaste hand ter verantwoording geroepen; meer dan één pony vloog zonder berijder achter de aanvallende bende aan.

Mugambi duwde zijn meesteres terug in de grootere veiligheid van het huis, en met zijn verminderde strijdmacht maakte hij zich klaar, om den vijand tot het laatste toe weerstand te bieden.

Daar kwamen de Arabieren, schreeuwend en hun lange geweren boven het hoofd zwaaiend. Ze vlogen langs de veranda en schoten een vernielend vuur af op de knielende Waziri, die van achter hun ovale schilden een stroom van pijlen deed dalen. Deze schilden waren mogelijk zeer geschikt, om een vijandigen pijl tegen te houden, of een speer af te ketsen, maar tegenover het lood van deze schutters waren ze totaal nutteloos.

Van onder de half neergelaten luiken der woning deden andere boogschutters in grootere veiligheid betere diensten, en na den eersten aanval trok Mugambi met zijn geheele strijdkracht in het gebouw terug.

Telkens en telkens deden de Arabieren een aanval en vormden tenslotte een cirkel om de kleine versterkte plaats, buiten het bereik der doodende pijlen van de verdedigers. Vanuit hun nieuwe standplaats vuurden ze uit alle macht op de vensters. Één voor één vielen de Waziri. Kleiner en kleiner werd het aantal pijlen, dat het vuur der aanvallers beantwoordde, en ten slotte begreep Achmet Zek, dat hij veilig een inval kon wagen.

Onder het voortrijden schietend vloog de bloeddorstige bende op de veranda aan. Ongeveer een dozijn viel door de pijlen der verdedigers, maar de meerderheid bereikte de deur. Zware geweerkolven vielen er op neer. Het kraken van brekend hout vermengde zich met de schoten uit een geweer, dat Jane Clayton door de paneelen op den onbarmhartigen vijand afschoot.

Aan beide zijden der deur vielen de mannen neer, maar eindelijk bezweek de zwakke hinderpaal onder de heftige slagen van die donkere mannen. Zij sprongen in de huiskamer.

Aan het andere einde stond Jane Clayton, omringd door de rest van haar getrouwe hoeders. De vloer was bedekt met de lijken van hen, die reeds hun leven hadden gegeven, om haar te beschermen. Geheel vooraan stond Mugambi, de reus. De Arabieren hieven hun geweer op, om de laatste schoten af te vuren, die een einde zouden maken aan alle verzet; maar Achmet Zek brulde een waarschuwing en bevel, waardoor hun vingers, die den haan wilden overhalen, gestuit werden.

„Vuurt niet op de vrouw!” schreeuwde hij. „Wie haar kwaad doet, zal sterven. Neemt de vrouw levend gevangen.” –

De Arabieren snelden door het vertrek; de Waziri wachtten hen op met hun zware speren. Zwaarden glinsterden, pistolen met langen loop doodden met donderend geraas. Mugambi slingerde zijn speer naar den dichtstbijstaanden vijand, met een kracht, die de zware schacht geheel door het lichaam van den Arabier dreef, toen ontrukte hij een ander een pistool, en terwijl hij het bij den loop aanvatte, verbrijzelde hij de hersenen van al degenen, die zich in de nabijheid zijner meesteres vertoonden.

Aangespoord door zijn voorbeeld vochten de enkele krijgers, die hem nog overbleven, als duivels; maar zij vielen één voor één, totdat enkel Mugambi overbleef, om het leven en de eer van de gade van den aapmensch te verdedigen.

Van den anderen kant van het vertrek sloeg Achmet Zet den ongelijken strijd gade en hitste zijn dienstbaren op. In zijn handen had hij een met juweelen bezet musketgeweer. Hij bracht het langzaam naar zijn schouder, en wachtte, totdat een nieuwe beweging Mugambi aan zijn genade zou overleveren, zonder het leven der vrouw of dat van zijn eigen volgelingen in gevaar te brengen. Eindelijk kwam dat oogenblik en Achmet haalde den haan over. Zonder een kink te geven viel de dappere Mugambi op den vloer aan de voeten van Jane Clayton.

Een oogenblik later was ze omsingeld en ontwapend. Zonder een enkel woord werd ze uit de Bungalow gesleept. Een kolossale neger tilde haar op zijn zadel, en terwijl de roovers de bungalow en de bijgebouwen doorzochten, om te plunderen, reed hij met haar het hek uit en wachtte de komst van zijn aanvoerder af.

Jane Clayton zag de roovers de paarden uit het omheinde gedeelte halen, en de kudden uit de weiden naar binnen drijven. Ze zag, hoe haar huis door de Arabieren beroofd werd van alles, wat in hun oog waarde had, en toen zag ze, dat de boel in brand werd gestoken en de vlammen alles verslonden.

En toen de ruiters, na hun lusten te hebben botgevierd, zich verzamelden en met haar wegreden naar het noorden, zag zij de rook en de vlammen hoog in de lucht opstijgen, totdat het dichte woud dit treurig tooneel aan haar oog onttrok. En terwijl de vlammen zich een weg baanden naar de huiskamer, en waaiervormige tongen uitstaken, om de lichamen der dooden op te

likken, begon één van deze afgrijselijke massa, wier bloedige omwentelingen reeds lang tot rust waren gebracht, zich weer te bewegen. Het was een enorme zwarte, die zich op zijn zijde omrolde en zijn met bloed beloopt en van lijden getuigende oogen opende. Mugambi, dien de Arabieren voor dood hadden laten liggen, leefde nog. De heete vlammen hadden hem bijna bereikt, toen hij zich met moeite op zijn handen en knieën oprichtte en langzaam naar de deur kroop.

Telkens en telkens weer viel hij uitgeput op den grond, maar steeds hief hij zich op en vervolgde zijn smartelijken weg naar de veiligheid. Na wat hem een oneindige tijd toescheen, en terwijl de vlammen aan het andere einde van het vertrek een vurigen oven vormden, slaagde de groote zwarte er in, de veranda te bereiken, de trap af te rollen, en weg te kruipen in de koele veiligheid van een naburig boschje.

Den geheelen nacht lag hij daar, terwijl hij beurtelings pijn leed en het bewustzijn verloor; en als hij wakker was keek hij met woesten haat naar de helle vlammen, die nog opstegen uit de brandende ruiven en den hooizolder. Dichtbij brulde een op prooi beluste leeuw; maar de zwarte reus was onbevreesd. Er was slechts plaats voor één gedachte in zijn wilden geest – wraak! wraak! wraak!

HOOFDSTUK VII.

De Juweelen-kamer van Opar.

Gedurende eenigen tijd lag Tarzan, waar hij was neergevallen op den vloer van de schattenkamer onder de vervallen muren van Opar. Hij lag er als een doode; maar hij was niet dood. Eindelijk bewoog hij zich. Zijn oogen openden zich in de volslagen duisternis, die hem omringde. Hij bracht zijn hand aan zijn hoofd, haalde ze terug, kleverig van gestold bloed. Hij rook aan zijn vingers, zooals een wild beest snuffelt aan het bloed aan een gewonden poot.

Langzaam ging hij overeind zitten en luisterde. Geen enkel geluid bereikte hem in zijn diep graf. Wankelend stond hij op en zocht tastend den weg te midden der rijen goudstaven. Wat was hij? Waar was hij? Zijn hoofd deed hem pijn; maar verder ondervond hij geen slechte gevolgen van den slag, die hem had neergeveld. Het ongeluk herinnerde hij zich niet, en evenmin datgene, wat er aan was voorafgegaan.

Onzeker liet hij zijn handen langs zijn ledematen, zijn romp en zijn hoofd gaan. Hij beroerde den pijlenkoker op zijn rug, het mes in zijn lendedoek. In zijn brein worstelde iets, om naar boven te komen. Wacht, nu was hij er! Er was iets zoek. Hij kroop rond op den vloer, en tastte naar het ding, dat volgens de waarschuwing van het instinct weg was. Eindelijk vond hij het – de zware speer, die in de verloopende jaren zoo geheel gehoord had bij zijn dagelijksch leven, bijna bij zijn gansche

bestaan; zóó onafscheidelijk was het verbonden geweest aan elke daad sedert dien lang vervlogen dag, toen hij zijn eerste speer had ontrukkt aan het lichaam van een zwart slachtoffer van zijn opvoeding onder wilde dieren.

Tarzan was er zeker van, dat er een andere, veel mooiere wereld bestond, dan die, waarin hij beperkt was tot de duisternis binnen de vier muren, die hem omringden. Hij zette zijn onderzoek voort en vond eindelijk de deur, die onder den tempel en de stad naar binnen voerde. Zonder eenige voorzorg ging hij verder. Hij kwam aan de steenen trap, die naar het hogere gedeelte leidde. Die klom hij op en vervolgde den weg naar den put.

Niets in zijn geschokt brein deed hem in zijn omgeving iets als reeds vroeger gezien herkennen. Hij strompelde in het duister voort alsof hij op een helderen, zonnigen middag een open vlakte overstak, en plotseling gebeurde datgene, wat bij zulk een roekeloos voortgaan niet kon uitblijven.

Hij bereikte den rand van den put, deed een stap in de ijle ruimte, sloeg naarvoren, en schoot omlaag in de zwarte diepte. Terwijl hij nog steeds zijn speer vastklemde, raakte hij te water en zonk onder de oppervlakte, als wilde hij de diepte peilen.

De val had hem geen letsel toegebracht, en toen hij weer boven kwam, schudde hij zich het water uit de oogen, en bemerkte, dat hij kon zien. Het daglicht drong door den koker boven hem naar binnen. Het verlichtte flauw de binnenmuren. Tarzan keek om zich heen. Op gelijke hoogte met het water zag hij een opening in den vochtigen, natten muur. Hij zwom er heen, en heesch zich op naar den natten vloer van een gang.

Verder ging hij weer, maar nu voorzichtig, want Tarzan van de Apen werd wijzer. De onverwachte put had hem geleerd, dat hij moest oppassen bij het doortrekken van donkere gangen – hij had geen tweede les noodig.

Zoo recht als een pijl liep de gang geruimen tijd door. De vloer was glibberig, alsof deze van tijd tot tijd door het stijgende water van den put werd overstroomd. Dit vertraagde op zichzelf Tarzan's tred, want hij bleef slechts met groote moeite op de been.

De gang eindigde bij de onderste trede van een trap. Hij liep naar boven. Er waren veel bochten, maar ten slotte belandde hij in een klein, rond vertrek, waar de duisternis slechts werd verdreven door een flauw licht, dat werd toegelaten door een buis-

vormige schacht van een middellijn van eenige voeten, die uit het midden der kamer van de zoldering omhoog ging tot op een afstand van honderd voet, of meer, eindigend in een steenen rooster, waardoor Tarzan een helderen, zonnigen hemel kon zien.

Door nieuwsgierigheid werd de aapmenschen gedreven, den omtrek te verkennen. Het eenige meubilair bestond uit verscheidene met metaal beslagen en van koperen knoppen voorziene kisten. Tarzan streek er met de hand overheen. Hij betastte de koperen knoppen, hij trok aan de scharnieren, en eindelijk lichtte hij bij toeval een deksel op.

Een uitroep van blijdschap ontsnapte aan zijn lippen bij het zien van den aardigen inhoud.

Glanzend en schitterend in het gedempte licht van het vertrek, lag daar een bak met schitterende steenen. Tarzan, die door zijn ongeluk tot den primitieven toestand was teruggebracht, had geen begrip van de fabelachtige waarde van zijn vondst. In zijn oog waren het mooie kiezelsteentjes. Hij stak er zijn handen in en liet de kostbare juweelen door zijn vingers glijden. Hij ging naar een paar andere kisten en vond ook daar een voorraad kostbare steenen. Ze waren bijna alle geslepen, en hiervan nam hij een handvol en vulde den zak, die aan zijn zijde bengelde – de ongeslepen steenen wierp hij terug in de kisten.

Zonder het te weten was de aapmenschen terecht gekomen bij de vergeten juweelenkamer van Opar. Eeuwen lang had ze daar verborgen en begraven gelegen onder den tempel van de Vlamme Godheid, halverwegen één van de stikdonkere gangen, die de bijgeloovige afstammelingen van de Zoonanbidders niet hadden durven, of willen doorzoeken.

Toen hij ten slotte genoeg had van dit spelletje, vervolgde Tarzan zijn weg langs de gang, die uit de Juweelenkamer steil naar boven liep. Met veel wendingen en bochten, maar steeds stijgend, bracht de tunnel hem al dichter en dichter bij de oppervlakte, en eindigde in een vertrek met lage zoldering, dat lichter was, dan één van de andere kamers, die hij tot hiertoe ontdekt had.

Boven hem kreeg hij door een opening in de zoldering aan het uiteinde van een trap het uitzicht op iets, dat door een schitterenden zonneshijnschijn verlicht werd. Tarzan keek met vage verbazing naar de met wingerd bedekte pilaren. Hij fronste de wenkbrauwen

in een poging, om zich te herinneren, waar hij iets dergelijks reeds eerder gezien had. Hij was niet zeker van zichzelf. Er was iets kwellends in zijn brein, dat hem deed geloven, dat er iets was, dat hem ontsnapte – dat hij vele dingen behoorde te weten, die hij niet wist.

Zijn ernstig gemijmer werd op ruwe wijze gestoord door een oorverdoovend gebrul uit de opening boven hem. Dit gebrul werd gevolgd door geschreeuw en gegil van mannen en vrouwen. Tarzan greep zijn speer steviger vast en liep de trap op. Een vreemd tooneel vertoonde zich aan zijn blik, toen hij uit het half-donker van den kelder in het schitterend licht van den tempel trad.

De wezens, die hij vóór zich zag, herkende hij als mannen en vrouwen, en een reus van een leeuw. De mannen en vrouwen holden naar de uitgangen, om zich te redden. De leeuw stond op het lichaam van één, die minder gelukkig was geweest, dan de anderen. Hij bevond zich in het midden van den tempel. Vlak vóór Tarzan stond een vrouw naast een blok steen. Op het blok lag een man uitgestrekt, en terwijl de aapmensch het tooneel gadesloeg, zag hij den leeuw een vreeselijken blik werpen op het tweetal, dat nog in den tempel bleef. Nog een oorverdoovend gebrul klonk uit de keel van het woeste dier, de vrouw gilte en viel bezwijmd over het lichaam van den man, die op het steenen altaar vóór haar lag uitgestrekt.

De leeuw deed een paar stappen voorwaarts en ging liggen. Het puntje van zijn gekronkelde staart bewoog zenuwachtig. Hij was op het punt, den aanval te doen, toen zijn aandacht werd getrokken door den aapmensch. Werper, die hulpeloos op het altaar lag, zag hoe het verscheurende dier zich gereed maakte, om hem te bespringen. Hij zag de plotseling verandering in zijn oogen, toen deze zich vestigden op iets achter het altaar, dat voor den Belg onzichtbaar was. Hij zag, dat het schrikaanjagende dier weer overeind kwam. Er schoot een gedaante langs Werper. Hij zag een krachtigen, opgeheven arm, en een speer, die naar den leeuw geslingerd werd en in de breede borst drong.

Hij zag den leeuw naar de schacht van het wapen bijten, en er aan rukken, en hij zag – wonder boven wonder – den naakten reus, die het werptuig had gehanteerd, en nu slechts

een lang mes klaar hield, om die verscheurende tanden en klauwen te ontmoeten.

De leeuw steigerde, om dezen nieuwen vijand aan te vallen. Het beest gromde vreeselijk, en toen vernam de verschrikte Belg een even woest gebrom uit den mond van den man, die zich op den leeuw wierp. Zijn armen werden om nek en manen geslagen, zijn tanden zonken diep in het vleesch van het ondier. Brullend, springend, rollend en worstelend trachtte de groote kat zijn woesten vijand af te werpen, en een groote, bruine vuist dreef een lang, scherp lemmeret herhaaldelijk in de zijde van het dier. Gedurende den strijd herkreeg La het bewustzijn. Als in een betoovering stond ze boven haar slachtoffer het tooneel gade te slaan. Het scheen ongelooflijk, dat een menschelijk wezen in een persoonlijk samentreffen sterker zou blijken te zijn, dan de koning der dieren, en toch had zulk een onwaarschijnlijkheid vóór haar oogen plaats.

Eindelijk trof Tarzan's mes het hart, en stuipachtig trekkend rolde de leeuw op den marmeren vloer, en was dood. De overwinnaar sprong op, zette zijn voet op het gedooide dier, hief het gezicht naar de lucht, en stiet zulk een afschuwelijken kreet uit, dat zoowel La, als Werper beefden, toen het geluid door den tempel weerkaatst werd.

Toen draaide de aapmensch zich om en herkende Werper in hem den man, dien hij voor dood in de kamer der schatten had achtergelaten.

HOOFDSTUK VIII.

De Ontvluchting uit Opar.

Werper was verbijsterd. Kon dit wezen dezelfde waardige Engelschman zijn, die hem zoo vriendelijk gastvrijheid had geboden in zijn weelderig Afrikaansch tehuis?

Kon dit wilde beest, met vlamme oogen en bebloed gezicht diezelfde man zijn? Kon de afschuwelijke zegekreet, dien hij juist gehoord had, door een menschenmond zijn gevormd?

Tarzan nam den man en de vrouw op, met een uitdrukking van niet begrijpen in zijn oogen, doch er bleek niets uit, dat naar herkenning zweemde. Het was, alsof hij een nieuwe soort van levend wezen had ontdekt, en zich nu verbaasde over zijn vondst.

La sloeg de trekken van den aapmensch nauwkeurig gade. Langzaam gingen haar groote oogen wijd open.

„Tarzan!” – riep ze uit, en in het brabbeltaaltje van de groote apen, dat door hun omgang met deze dieren den inwoners van Opar geheel eigen was geworden, vervolgde ze:

„Ge zijt bij me teruggekeerd! La heeft de voorschriften van haar godsdienst verloochend, om altijd, altijd op Tarzan te wachten – op haar Tarzan. Ze heeft geen gade genomen, want in de geheele wereld was er maar één, dien La tot gade wilde. En nu zijt ge teruggekeerd! Zeg mij, o Tarzan, dat ge voor mij teruggekeerd zijt.” –

Werper luisterde naar dit onverstaanbare gebrabbel. Hij keek van La naar Tarzan. Zou de laatste iets van deze vreemde taal

begrijpen? Tot groote verbazing van den Belg antwoordde de Engelschman haar blijkbaar op dezelfde wijze.

„Tarzan” – herhaalde hij peinzend. „Tarzan. De naam komt me bekend voor.” –

„Het is uw naam – gij zijt Tarzan!” – riep La uit.

„Ik ben Tarzan?” – De aapmensch haalde de schouders op.

„Nu – het is een goede naam – ik ken geen andere, dus zal ik hem houden; maar ik ken u niet. Ik ben hier niet voor u gekomen. Waarom ik kwam, weet ik in het geheel niet; ook niet, vanwaar ik ben gekomen. Kunt gij me dit zeggen?” –

La schudde het hoofd. „Dat heb ik nooit geweten.” – antwoordde ze.

Tarzan wendde zich tot Werper en deed hem dezelfde vraag, doch in de taal der groote apen. De Belg schudde het hoofd.

„Ik versta die taal niet.” – zei hij in het Fransch.

Zonder moeite en oogenschijnlijk zonder de verandering zelf te bemerken, herhaalde Tarzan de vraag in het Fransch. Werper kwam plotseling tot het volle besef van de grootte van het kwaad, waarvan Tarzan het slachtoffer was geworden. De man had het geheugen verloren – vroegere gebeurtenissen kon hij zich niet langer herinneren. De Belg was op het punt van hem in te lichten, toen het hem inviel, dat door Tarzan althans eenigen tijd in onwetendheid te laten omtrent zijn identiteit, het mogelijk zou kunnen zijn, partij te trekken van het ongeluk van den aapmensch.

„Ik kan u niet zeggen, vanwaar ge gekomen zijt” – sprak hij, „maar dit kan ik u vertellen – als we niet zorgen, deze afschuwelijke plaats te verlaten, zullen we beiden op dat bloedig altaar geslacht worden. De vrouw stond op het punt, haar mes in mijn hart te stooten, toen de leeuw den duivelachtigen ritus verstoorde. Kom! Voordat zij van hun schrik bekomen zijn en zich verzamelen, moeten we een weg vinden uit dezen verwenschten tempel.” –

Tarzan keerde zich nogmaals tot La.

„Waarom,” – vroeg hij, „hebt gij dezen man willen dooden? Hebt ge honger?” –

De Hoogepriesteres stiet een kreet van afkeer uit, „Wilde hij u dooden?” – vervolgde Tarzan.

De vrouw schudde het hoofd.

„Maar waarom wildet gij hem dooden?” – Tarzan was besloten, achter de waarheid te komen.

La hief haar slanken arm op en wees naar de zon.

„Wij offerden zijn ziel als een geschenk aan de Vlamme Godheid.” – zei ze.

Tarzan keek, alsof hij niet begreep. Hij was weer een aap, en apen begrijpen zulke dingen als zielen en Vlamme Godheden niet.

„Wilt ge sterven?” – vroeg hij Werper.

De Belg verzekerde hem onder tranen, dat hij niet wenschte te sterven.

„Heel goed; dan zal het ook niet gebeuren,” – sprak Tarzan. „Kom! We gaan heen. Deze *zij* zou u willen dooden en mij voor zich behouden. Het is hier geen geschikte plaats voor een Mangani. Ik zou spoedig sterven, tusschen deze steenen muren opgesloten.” –

Hij wendde zich tot La. „We gaan heen,” – zei hij.

De vrouw snelde op hem toe en nam de handen van den aapmensch in de hare. „Verlaat me niet!” – riep ze uit. „Blijf en ge zult Hoogepriester zijn. La heeft u lief. Geheel Opar zal u toebehooren. Slaven zullen u bedienen. Blijf, Tarzan van de Apen, en de liefde zal u beloonen.” –

De aapmensch duwde de knielende vrouw opzij. „Tarzan begeert u niet” – zei hij eenvoudig, en terwijl hij naast Werper ging staan, sneed hij diens banden door en wenkte hem, om te volgen.

Hijgend – haar gezicht door woede verwrongen, sprong La op.

„Blijf! Ge zult!” – schreeuwde ze. „La wil je hebben – als zij je niet levend kan hebben, dan maar dood,” – en terwijl ze het gezicht naar de zon ophief, stiet ze net zulk een verschrikkelijken kreet uit als Werper reeds eens, en Tarzan vele malen gehoord had.

In antwoord op haar schreeuw brak er een babel van stemmen los uit de omringende vertrekken en gangen.

„Komt, Wachters-Priesters!” – schreeuwde zij. „De ongeloovigen hebben het allerheiligste bezoedeld. Komt! Jaagt hun harten schrik aan; verdedigt La en haar altaar; wascht den Tempel schoon met het bloed van de heiligschenders.” –

Tarzan begreep alles, maar Werper niet. De eerste keek even

naar den Belg en zag, dat hij niet gewapend was. Snel liep hij naar La, vatte haar in zijn sterke armen, en hoewel zij met de waanzinnige kracht van een duivel vocht, ontwapende hij haar spoedig en gaf haar lang offermes aan Werper. „Dit zult ge noodig hebben” – zei hij en toen stroomde er uit elke deur een bende van de monsterachtige mannetjes den tempel in.

Ze waren gewapend met knotsen en messen en hun moed werd aangewakkerd door fanatieken haat en waanzin. Werper was doodelijk verschrikt. Tarzan stond den vijand met trotsche minachting op te nemen. Langzaam trad hij naar den uitgang, dien hij gekozen had, om den tempel te verlaten. Een zwaargebouwde priester versperde den weg. Achter hem stonden een twintig anderen. Tarzan zwaaide zijn zwaren speer, die als een moker op den schedel van den priester neerviel. De kerel zakte ineen met verbrijsseld hoofd.

Nogmaals en nogmaals viel het wapen neer, terwijl Tarzan zich langzaam naar den uitgang begaf. Werper volgde hem op den voet, en keek nu en dan om naar de schreeuwende, dansende bende, die dreigend achter hen aan kwam. Hij hield het offermes klaar, om dengene, die zich binnen zijn bereik waagden te treffen; maar niemand kwam. Hij vroeg zich af, hoe het kwam, dat ze zoo dapper met den aapmensch vochten, en toch aarzelden, om hem, die betrekkelijk zwak was, aan te vallen. Zoo zij het gedaan hadden, had hij bij den eersten aanval moeten vallen. Tarzan had de deur bereikt over de lijken van degenen, die hem den doorgang hadden willen ontzeggen, voordat Werper de reden van zijn eigen onschendbaarheid begreep. De priesters waren bang voor het offermes! Bereidwillig zouden zij den dood trotseeren en dezen zelfs welkom heeten, als hij kwam, terwijl zij hun Hoogepriesteres en haar altaar verdedigden; maar blijkbaar was er verschil tusschen dood en dood. Er moest vreemd bijgeloof verbonden zijn aan dat lemmet, dat geen enkele bewoner van Opar zich aan een doodelijken stoot daarvan waagde, maar toch met blijdschap het doodende wapen van den aapmensch tegemoet vloog.

Eenmaal buiten de tempelzaal deelde Werper zijn ontdekking aan Tarzan mede. De aapmensch grijnsde, en liet Werper voor zich uitgaan, terwijl deze het heilige, met juweelen bezette wapen zwaaide. Als bladeren in den storm verspreidden de

Oparianen zich in alle richtingen en Tarzan en de Belg vonden een vrijen doortocht door de gangen en vertrekken van den ouden tempel.

De oogen van den Belg sperden zich open, toen zij door het vertrek met de zeven pilaren van zuiver goud gingen. Met onverholen hebzucht keek hij naar de eeuwenoude, gouden platen in de muren van bijna elk vertrek en langs vele der gangen. Voor den aapmenschen scheen al deze weelde niets te beteekenen.

Verder schreed het tweetal, en het toeval voerde hen naar den breeden weg, die tusschen de statige overblijfselen der halfvervallen gebouwen en den binnenmuur der stad lag. Groote apen snaterden dreigend tegen hen maar Tarzan antwoordde in hun eigen taal elke uitdaging, elke belediging.

Werper zag, hoe een behaarde mannetjes-aap van een gebroken pilaar naar beneden zwaaide en blazend en met stijve pooten op den naakten reus afkwam. Zijn gele tanden waren zichtbaar, een boos gegrom en geblaf kwam dreigend uit de dikke, hangende lippen.

De Belg sloeg zijn metgezel gade. Tot zijn ontzetting zag hij den man bukken, totdat zijn dichtgeknepen handen op den grond rustten, net als die van het monsterachtige dier. Hij zag hem met stijve beenen om den aap heenloopen. Hij hoorde hetzelfde dierlijke gebrom uit de menschenkeel komen, als uit die van het beest. Zoo zijn oogen gesloten waren geweest, had hij slechts kunnen denken, dat twee apen zich klaar maakten tot den strijd.

Maar er volgde geen strijd. Het eindigde, zooals de meeste van die ontmoetingen in het woud – één van de pochers verliest den moed en gaat plotseling levendig belang stellen in een voortbewogen blad, een tor of de luizen op zijn eigen behaarden buik.

Ditmaal was het de aap, die met waardige stijfheid een ongelukkige rups ging bekijken, om die vervolgens te verslinden. Eén oogenblik scheen Tarzan geneigd te zijn, met de zaak voort te gaan. Hij bleef geweldig pochen met opgezette borst, hij brulde en naderde den aap nog meer. Het was slechts met moeite, dat Werper hem ten slotte overhaalde, het dier maar liever met rust te laten en zijn weg te vervolgen uit de oude stad der Zonaanbidders.

Het tweetal zocht bijna een uur, eer zij den nauwen uitgang

in den binnenmuur vonden. Vanhier voerde een veelbetreden pad hen buiten de uiterste versterkingen naar het verlaten dal van Opar.

Tarzan had er, zoover Werper kon bemerken, geen denkbeeld van, waar hij was, of vanwaar hij kwam. Hij zwierf doelloos rond, of zocht naar voedsel, dat hij onder kleine rotsblokken vond, of in de schaduw van de weinige struikjes, die hier en daar den grond bedekten.

De Belg was ontzet over het afschuwelijk menu van zijn metgezel. Torren, rupsen en knaagdieren werden met blijkbaar genot verzwolgen. Tarzan was werkelijk weer aap.

Eindelijk slaagde Werper er in, zijn metgezel te brengen naar de verwijderde heuvels, die de noordwestelijke grens van het dal vormen, en te zamen begaf het tweetal zich in de richting van de woning der Greystokes.

Wat den Belg er toe bewoog, het slachtoffer van zijn verraad en hebzucht naar zijn vroeger tehuis terug te brengen, is moeilijk te raden, of het moest zijn, omdat er zonder Tarzan niet aan een losprijs voor Tarzan's vrouw te denken viel.

Dien nacht kampeerden ze in het dal achter de heuvels, en toen zij bij het vuur zaten, waar een door één van Tarzan's pijlen gedood wild zwijn hing te braden, was deze in diep gepeins verzonken. Hij scheen zich moeite te geven, om een beeld in zijn brein, dat hem tot nu toe steeds ontsnapt was, vast te houden.

Eindelijk opende hij het leeren zakje, dat aan zijn zij hing. Hieruit goot hij in de palm van zijn hand een hoeveelheid schitterende steenen.

Het schijnsel van het vuur, dat er op speelde, tooverde een menigte dansende stralen te voorschijn, en terwijl de groote oogen van den Belg er als in de macht eener betoovering naar keken, zag men aan zijn gezicht, dat er een tastbare reden was, waarom hij het gezelschap van den aapmensch zocht.

HOOFDSTUK IX.

De Diefstal der Juweelen.

Twee dagen lang zocht Werper naar het gezelschap, dat hem vanuit het kamp tot aan de rotsen begeleid had; maar eerst laat in den middag van den tweeden dag kreeg hij een aanwijzing van hun verblijf, en dat wel in zulk een ontzettenden vorm, dat hij op het gezicht er van geheel van zijn stuk werd gebracht.

Op een open plaats vond hij de lijken van drie der zwarten, vreeselijk verminkt, en het viel hem niet moeilijk, om hieruit af te leiden, hoe ze vermoord waren. Van het troepje waren enkel deze drie geen slaven geweest. De anderen, blijkbaar in verzoeking gekomen, door de hoop, dat ze aan hun wreeden Arabischen meester zouden ontkomen, hadden gebruik gemaakt van hun afzondering van het hoofdkamp, om de drie vertegenwoordigers der gehate macht, die hen in slavernij gevangen hield, te dooden en zelf in de wildernis te verdwijnen.

Koude zweetdruppels bedekten Werpers voorhoofd, toen hij dacht aan het lot, waaraan het toeval hem had doen ontsnappen, want was hij aanwezig geweest, toen de samenzwering vruchten opleverde, dan zou hij ook daartoe behoord hebben.

Tarzan toonde niet de minste verbazing of belangstelling ten opzichte van de ontdekking. Het zat hem nu eenmaal in het bloed, om het gewelddadig dooden heel gewoon te vinden. Nu het fijnere van zijn laat verkregen beschaving door de macht

van het ongeluk, dat hem was overkomen, was uitgewischt, bleven hem enkel de oorspronkelijke gevoelens, die de opvoeding zijner kinderjaren voor altijd in het weefsel van zijn geest geprent had.

Het voorbeeld van Kala, het onderricht van Kerchak, Tublat of Terkoz vormden nu de basis van al zijn gedachten en handelingen. Werktuigelijk kon hij zich nog van het Fransch en het Engelsch bedienen. Werper had hem in het Fransch toegesproken en Tarzan had hem in dezelfde taal geantwoord, zonder zich er van bewust te zijn, dat hij afweek van de spreekwijze der groote apen, waarin hij zich tot La gericht had. Had Werper Engelsch gesproken, dan zou het effect hetzelfde zijn geweest.

Toen zij dien avond voor hun kampvuur zaten en Tarzan met zijn glimmende steentjes speelde, vroeg Werper hem weer, wat ze waren en waar hij ze gevonden had. De aapmensch antwoordde, dat het helder gekleurde steenen waren, waarvan hij een halsketting dacht te maken, en dat hij ze diep onder de offerzaal van den Tempel der Vlamme Godheid had gevonden. Het was voor Werper een verlichting, dat Tarzan geen besef had van de waarde der juweelen. Dit zou het voor den Belg gemakkelijker maken, ze in zijn bezit te krijgen. Mogelijk zou de man ze hem wel geven, als hij er om vroeg. Werper stak zijn hand uit naar het hoopje, dat Tarzan vóór zich op een stukje glad hout gelegd had. „Laat ze mij zien.” – zei de Belg.

Tarzan spreidde zijn groote hand over zijn schat uit. Hij ontblootte zijn tanden en gromde. Werper trok zijn hand nog schielijker terug, dan hij die had uitgestoken. Tarzan ging weer met de steenen spelen, en vervolgde zijn gesprek met Werper, alsof er niets bijzonders gebeurd was. Hij had slechts het jaloersche, beschermende instinct van een dier getoond ten opzichte van zijn bezit. Als hij doodde, deelde hij het vleesch met Werper, maar zoo Werper ooit bij ongeluk de hand had gelegd op Tarzan's aandeel, dan zou dezelfde woeste, booze waarschuwing gevolgd zijn.

Van dat oogenblik ontstond in de borst van den Belg een groote vrees voor zijn wilden metgezel. Hij had nooit de verandering begrepen, die er met Tarzan had plaats gegrepen door den slag op zijn hoofd; hij kon die enkel toeschrijven aan een soort van verlies van geheugen. Dat Tarzan in werkelijkheid vroeger een wild dier der wildernis geweest was, wist Werper

niet en daardoor kon hij niet vermoeden, dat de man teruggekeerd was tot een staat, waarin zijn jeugd en jongensjaren waren doorgebracht.

Nu zag Werper in den Engelschman een gevaarlijk krankzinnige, die zich bij de geringste aanleiding met verscheurende tanden op hem zou kunnen werpen. Geen oogenblik trachtte Werper zichzelf te misleiden, door te gelooven, dat hij zich tegen een aanval van den aapmensch kon verdedigen. Zijn eenige hoop lag in het hem ontwijken, en zich zoo snel mogelijk te begeven naar het ver verwijderde kamp van Achmet Zek. Maar enkel met het offermes gewapend durfde Werper niet de reis door de wildernis te ondernemen. Tarzan vormde een bescherming, die lang niet gering te schatten was, zelfs tegenover de groote verscheurende dieren, zooals Werper moest erkennen na het tooneel, waarvan hij in den Tempel getuige was geweest.

Werper had bovendien zijn begeerige zinnen gezet op het zakje juweelen, en daarom streden de verschillende gevoelens van hebzucht en vrees in hem. Doch de hebzucht brandde het sterkst in zijn binnenste, zóó sterk, dat hij de gevaren trotseerde en de verschrikkingen verdroeg van een voortdurend samenzijn met een man, dien hij als krankzinnig beschouwde, liever dan de hoop op te geven van het fortuin te bezitten, dat de inhoud van het zakje vertegenwoordigde.

Achmet Zek zou er niets van weten – ze zouden voor Werper alleen zijn, en zoodra hij zijn doel kon bereiken, zou hij naar de kust gaan en overtocht nemen naar Amerika, waar hij zich onder de bedekking eener nieuwe identiteit kon schuil houden om eenigszins te genieten van de vruchten van zijn diefstal. Dit alles had hij, Luitenant Albert Werper, beraamd, en hij leefde bij voorbaat het leven van weelde van een rijken lui aard. Zelfs vond hij Amerika plattelandsch, daar er in de nieuwe wereld geen enkele stad was, die zich met zijn geliefd Brussel kon meten.

Op den derden dag van hun opmarsch uit Opar vernam Tarzan's geoeffend oor menschengeluiden achter hen. Werper onderscheidde niets boven het gegons van de insekten, en het gesnater en gekrijsch der kleinere apen en vogels.

Gedurende eenigen tijd stond Tarzan roerloos te luisteren en zijn gevoelige neusvleugels zetten zich uit, terwijl hij elk briesje opsnoof. Toen trok hij Werper mee onder de bedekking van het

dichte kreupelhout en wachtte. Een oogenblik later verscheen op het wildspoor, dat Werper en Tarzan gevolgd hadden, een vlugge, waakzame, zwarte krijger.

Achter hem volgden in een lange rij, één voor één een vijftigtal anderen, die elk op hun rug twee staven dof goud torsten. Werper herkende het gezelschap onmiddellijk als dat, welk Tarzan op weg naar Opar vergezeld had. Hij keek naar den aapmensch; maar in de woeste, waakzame oogen zag hij geen teeken, dat hij Basuli en die andere trouwe Waziri herkende.

Toen allen voorbij waren, stond Tarzan op en trad uit zijn schuilplaats. Hij keek langs het spoor in de richting, waarin het gezelschap verdwenen was. Toen wendde hij zich tot Werper.

„We zullen hen volgen en verslaan.” – zei hij.

„Waarom?” – vroeg de Belg.

„Het zijn zwarten.” – verklaarde Tarzan. „Kala is door een zwarte gedood. Zij zijn de vijanden van de Manganis.” –

Werper vond het denkbeeld van in een gevecht met Basuli en zijn woeste strijders gewikkeld te worden, verre van aanlokkelijk. Bovendien had hij zich over hun vertrek in de richting van de bungalow der Greystokes verblijd, want hij begon er aan te twijfelen, of hij wel in staat was, den weg naar het land der Waziri terug te vinden. Tarzan, dit wist hij, had er niet het minste denkbeeld van, waarheen zij gingen. Door op een veiligen afstand van de beladen strijders te blijven, zouden zij geen moeite hebben, om hen naar huis te volgen. Eenmaal daar, wist Werper den weg naar het kamp van Achmet Zek. Er was nog een andere reden, waarom hij den Waziri niets in den weg wenschte te leggen – zij droegen den grooten schat in de richting, waarin hij dezen wenschte te zien gaan. Hoe verder zij hem wegbrachten des te korter zou de afstand zijn, dien Achmet Zek en hij er mee zouden moeten afleggen.

Hij beduidde den aapmensch, dat deze zijn plan, om de zwarten uit te roeien, moest laten varen en eindelijk slaagde hij er in, Tarzan er toe te krijgen, dat deze hen op vreedzame wijze volgde, terwijl hij zei, er zeker van te zijn, dat zij hen uit het woud zouden voeren naar een landstreek, die overvloedig van wild.

Het was vele dagreizen van Opar naar het land der Waziri; doch eindelijk kwam het uur, waarop Tarzan en de Belg, die

het spoor van de strijders volgden, op den laatsten top waren aangekomen en vóór hen de uitgestrekte Waziri-vlakte, de kronkelende rivier en de bosschen op grooten afstand in het noorden en het westen zagen.

Iets meer dan een mijl voor hen uit kroop de lijn der strijders als een reusachtige rups door het hooge gras der vlakte. Verderop graasden kudden zebra's en herten als donkere punten op het vlakke landschap, terwijl dicht bij de rivier een buffel, wiens kop en schouders uit het riet staken, een oogenblik de nadering der zwarten bespiedde, om in de veiligheid van zijn vochtige, sombere schuilplaats te verdwijnen.

Tarzan keek zonder iets van herkenning naar dit zoo dikwijls aanschouwde landschap. Hij zag het wild en watertandde; maar hij keek niet in de richting der bungalow. Dit deed Werper wel. Er kwam een vreemde uitdrukking in de oogen van den Belg. Hij beschaduwde ze met zijn hand en keek lang en ernstig naar de plek, waar de woning gestaan had. Hij kon zijn eigen oogen niet gelooven – er was geen bungalow – geen schuren – geen bijgebouwen. De hooibergen – alles was weg. Wat kon dat beteekenen?

En toen drong er langzaam tot Werper's besef een verklaring door van de verwoesting, die was aangericht in de vredige vallei, sedert zijn oogen er het laatst op gerust hadden – Achmet Zek was er geweest.

Basuli en zijn strijders hadden de verwoesting ook gezien op het oogenblik, toen zij in het gezicht der hoeve waren gekomen. Nu spoedden zij er zich haastig heen en spraken samen opgewonden over de mogelijke oorzaak en de beteekenis van de ramp.

Toen ze eindelijk door den platgetrapten tuin schreden en voor de verkoelde overblijfselen van de bungalow van hun meester stonden, bleek hun ergste vrees bewaarheid te zijn.

Stukken van menschenlijken, die half door speurende hyena's en andere verscheurende dieren, die in de omgeving tierden, waren verslonden, lagen op den grond te rotten, en te midden daarvan lagen nog voldoende lappen van hun kleeding en sieraden, om Basuli de vreeselijke geschiedenis te openbaren van het ongeluk, dat over het huis van zijn meester gekomen was

„De Arabieren” – zei hij, toen zijn mannen zich om hem schaarden.

Gedurende eenige oogenblikken staarden de Waziri in stomme woede om zich heen. Overall vonden zij slechts meerdere bewijzen van de onbarmhartigheid van den wreeden vijand, die gedurende de afwezigheid van den grooten Bwana was gekomen, om diens geheele bezitting te verwoesten.

„Wat hebben zij met „Lady” gedaan?” – vroeg één der zwarten.

Zoo hadden ze Lady Greystoke altijd genoemd.

„Zij zullen de vrouwen meegenomen hebben,” – sprak Basuli. „Onze vrouwen en de zijne.” –

Een reusachtige zwarte stak zijn speer op en uitte een wilden schreeuw van woede en haat. De anderen volgden zijn voorbeeld. Basuli bracht hen met een gebaar tot zwijgen.

„Dit is niet het oogenblik voor de nuttelooze geluiden van den mond,” – zei hij. „De Groote Bwana heeft ons geleerd, dat de dingen door daden gebeuren, niet door woorden. Laten we onzen adem sparen – we hebben dien noodig, om de Arabieren te volgen en te dooden. Als „Lady” en onze vrouwen leven, dan moeten we ons des te meer haasten, en strijders kunnen met leege longen niet snel reizen.” –

Van de schuilplaats in het riet langs de rivier sloegen Werper en Tarzan de zwarten gade. Ze zagen hen met hun messen en vingers een geul graven. Zij zagen, dat ze hun gele vracht er in legden en de losgewroete aarde er over heen wierpen.

Tarzan scheen er weinig belang in te stellen, nadat Werper hem verzekerd had, dat wat zij aan het begraven waren, niet eetbaar was; maar Werper zelf keek gespannen toe. Hij zou er heel wat voor hebben gegeven, als hij zijn eigen gevolg bij zich had gehad, om den schat weg te brengen, zoodra de zwarten vertrokken waren, want hij was er zeker van, dat ze dit tooneel van verwoesting en dood zou spoedig mogelijk zouden verlaten.

Toen de schat begraven was, begaven de zwarten zich op korten afstand, tegen den wind in, van de kwalijk riekende lijken, waar zij een kamp opsloegen, om uit te rusten, eer zij de Arabieren gingen vervolgen. De schemering viel reeds. Werper en Tarzan zaten stukken vleesch te verslinden, die zij uit hun laatste kamp hadden meegebracht.

De Belg hield zich bezig met zijn plan voor de naaste toekomst. Hij was er van overtuigd, dat de Waziri zouden wegtrekken, om Achmet Zek te vervolgen, want hij wist genoeg van hun wijze

van oorlogvoeren, van de karaktertrekken der Arabieren en hun elders verjaagde vervolgers, om te vermoeden, dat ze de Waziri-vrouwen aan de slavernij hadden overgeleverd. Dit was reeds voldoende, om zulk een oorlogszuchtig volk als de Waziri tot een onmiddellijke vervolging aan te sporen.

Werper gevoelde, dat hij een middel en de gelegenheid moest vinden, om voort te komen, zoodat hij Achmet Zek kon waarschuwen tegen de komst van Basuli, en hem verwittigen van de bewaarplaats van het begraven goud. Wat de Arabier nu met Lady Greystoke zou doen, nu haar echtgenoot het verstand had verloren, wist hij niet en het kon hem ook niet schelen. Het was genoeg, dat het goud, dat op het terrein der verbrande bungalow begraven lag, oneindig veel meer waard was, dan eenige losprijs, dien zelfs de meest hebzuchtige Arabier had kunnen vaststellen, en als Werper den roover kon overhalen, om er hem een klein beetje van af te staan, dan zou hij best tevreden zijn.

Maar wat voor Werper nog van het allergrootste belang bleek te zijn, was de onschatbare waarde in het leeren buideltje op Tarzan's heup. Als hij dat slechts kon machtig worden! Hij moest! Hij zou!

Zijn oogen zwierven naar het voorwerp van zijn hebzucht. Zij maten Tarzan's reuzengestalte, en bleven rusten op de geronde spieren zijner armen. Het was hopeloos. Wat kon hij, Werper, hopen te bewerken, behalve zijn eigen dood, bij een poging, om de juweelen aan hun barschen eigenaar te ontrukken?

Verdrietig wierp Werper zich op een zijde. Zijn hoofd rustte op één arm, de andere bedekte zijn gezicht, zoodat zijn oogen voor den aapmensch verborgen waren, hoewel hij hem zelf door zijn arm door bleef gadeslaan. Zóó lag hij eenigen tijd lang Tarzan te beloeren, terwijl hij plannen bedacht, om hem van zijn schat te berooven – plannen, die hij weer spoedig als nutteloos opgaf.

Plotseling richtten Tarzan's oogen zich op Werper. De Belg zag, dat hij werd gadeslagen en lag heel stil. Na enkele oogenblikken wendde hij de regelmatige ademhaling van een diepen sluimer voor.

Tarzan had zitten denken. Hij had gezien, dat de Waziri hun bezittingen begroeven. Werper had hem gezegd, dat zij ze verstopten, opdat een ander ze niet zou vinden en meenemen. Dit

leek Tarzan een prachtig middel, om zijn kostbaarheden te behoeden. Daar Werper een verlangen had getoond, om zijn schitterende steentjes te bezitten, had Tarzan, met de achterdocht van een wilde zijn speelgoed bewaakt, hoewel hij van de waarde daarvan niet het minste besef had; hij deed het zoo zorgvuldig, alsof het voor hem een kwestie van leven of dood was.

Langen tijd zat de aapman zijn metgezel gade te slaan. Eindelijk, er van verzekerd, dat hij sliep, nam Tarzan zijn jachtmes en begon hij vlak vóór zich een gat in den grond te graven. Met het lemmet woelde hij de aarde los, en schepte die er met zijn handen uit, totdat hij een holte had van enkele duimen in diameter, en vijf of zes duim diepte. Hierin legde hij het zakje juweelen. Werper vergat bijna te ademen, als iemand, die slaapt, toen hij zag, wat de aapmensch deed – ternauwernood onderdrukte hij een uitroep van voldoening.

Tarzan verstijfde plotseling, toen zijn geoefend oor het ophouden der regelmatige ademhaling van zijn metgezel opmerkte. Zijn halfgesloten oogen vestigden zich doorborend op den Belg. Werper gevoelde, dat hij verloren was – hij moest alles wagen, om zijn bedrog voort te zetten. Hij zuchtte, strekte zijn armen uit, en wierp zich op zijn rug, terwijl hij mompelde, als werd hij door een boezen droom gekweld. Een oogenblik later hervatte hij zijn regelmatige ademhaling.

Nu kon hij niet langer Tarzan bespieden, maar hij gevoelde, dat deze eenigen tijd naar hem zat te kijken. Toen drong flauwtjes het geluid van krabben in de aarde tot hem door, en daarop een zacht geklop. Toen wist hij, dat de juweelen begraven waren.

Werper wachtte een uur met zich te bewegen, toen liet hij zich omrollen met het gezicht naar Tarzan en opende zijn oogen. De aapmensch sliep. Door zijn hand uit te steken kon Werper de plaats aanraken, waar het zakje begraven lag.

Langen tijd lag hij te kijken en te luisteren. Hij bewoog zich en maakte meer geluid dan noodig was, maar toch ontwaakte Tarzan niet. Hij trok het offermes uit zijn gordel en stak het in den grond. Tarzan bewoog niet. Voorzichtig duwde de Belg het lemmet door de losse aarde naar beneden tot aan den zak. Hij voelde, dat de punt het zachte, taaie leer aanraakte. Toen tuurde hij neer op het heft. Langzaam steeg het losse hoopje aarde en

scheidde zich in twee. Een oogenblik later werd een hoekje van het buideltje zichtbaar. Werper trok het uit zijn schuilplaats en stopte het in zijn hemd. Toen vulde hij het gat weer en drukte de aarde weer zorgvuldig neer, zooals alles geweest was.

De hebzucht had hem tot een daad gebracht, waarvan de ontdekking zijn metgezel kon brengen tot iets, wat de vreeselijkste gevolgen voor Werper kon hebben. Hij gevoelde reeds bijna, dat die sterke, witte tanden zich in zijn nek begroeven. Hij sidderde. Ver over de vlakke schreeuwde een luipaard en in het dichte riet achter hem bewoog een of ander groot dier op eeltvoeten.

Werper was bang voor die nachtelijke zwervers, maar nog oneindig meer was hij bevreesd voor den rechtmatigen toorn van het menschelijk beest, dat naast hem lag te slapen. Tarzan bewoog zich niet. Werper deed een paar schreden naar de vlakke en het woud daar in het noordwesten, toen stond hij stil en betastte het handvat van het lange mes in zijn gordel. Hij draaide zich om en keek neer op den slaper. „Waarom niet?” – peinsde hij. „Dan zou ik veilig zijn.” –

Hij kwam terug en boog zich over den aapmensch. Stevig in zijn hand geklemd hield hij het offermes van de Hoogepriesteres der Vlamme Godheid!

HOOFDSTUK X.

Achmet Zek zoekt de juwelen.

Zwak en in pijn had Mugambi zich voortgesleept langs het spoor der wegtrekkende roovers. Hij kwam slechts langzaam vooruit en moest dikwijls rusten; maar woeste haat en een even woest verlangen naar wraak deden hem in zijn taak volharden. Naarmate de dagen voorbijgingen heelden zijn wonden en keerde zijn kracht terug, totdat ten slotte zijn reusachtig lichaam al zijn vroegere, geweldige sterkte herkrege had. Nu ging hij sneller verder, maar de Arabische ruiters hadden reeds een langen weg afgelegd, terwijl de gewonde zwarte met groote moeite achter hen aan kroop.

Zij hadden hun versterkt kamp bereikt, en daar wachtte Achmet Zek den terugkeer van zijn luitenant, Albert Werper, af. Gedurende de lange, ongemakkelijke reis had Jane Clayton meer geleden door het vooruitzicht van wat haar te wachten stond, dan door de ontberingen, die ze moest verduren. Achmet Zek had zich niet verwaardigd, haar aangaande de plannen voor haar toekomst in te lichten. Zij bad, dat men haar had gevangen genomen in de hoop op een losprijs, want zoo dit het geval bleek te zijn, dan kon haar bij de Arabieren niet veel kwaad overkomen; maar er was kans, en dat was ontzettend, dat een ander lot haar wachtte. Ze had van vele vrouwen gehoord, waaronder ook blanken, die door zulke schurken als Achmet Zek verkocht waren als harem-slavinnen, of verder naar het noorden waren

meegenomen, om een even afschuwelijk bestaan tegemoet te gaan in een Turkschen seraglio.

Jane Clayton was van een steviger maaksel dan dat, welk dadelijk in ontzetting kruipt voor elk gevaar. Zoolang de hoop niet ijdel bleek te zijn, zou ze die niet opgeven; ook koesterde zij in het geheel geen gedachten aan zelfmoord als de eenige wijze, om aan onteering te ontkomen. Zoo lang Tarzan leefde bestond er alle reden, om hulp te verwachten, Geen man of dier, dat in dit woeste land rondzwierf, kon zich beroemen op de schranderheid en de hoedanigheden, die haar heer en meester bezat. In haar oog was hij in de wereld van wilde dieren en wilde menschen nagenoeg almachtig. Tarzan zou komen, en ze kon bevrijd en gewroken worden, daarvan was ze zeker. Ze telde de dagen, die er moesten verlopen, vóór hij uit Opar zou terugkeeren en zou ontdekken, wat er tijdens zijn afwezigheid gebeurd was. Daarna zou het niet lang duren, of hij zou de sterkte der Arabieren omringen en de bende van allerlei booswichten, die daar binnen verblijf hielden, gestraft hebben.

Dat hij haar zou kunnen vinden, daaraan twijfelde ze geen oogenblik. Geen spoor, hoe zwak ook, kon aan de scherpe waakzaamheid van zijn zintuigen ontgaan. Voor hem zou het pad van de roovers even duidelijk zijn, als voor haar de gedrukte bladzijde van een open boek.

En terwijl ze hoopte, naderde er door het donkere bosch een ander. Bang bij dag en bij nacht naderde Albert Werper. Verscheidene malen was hij slechts door wat hem een wonder toescheen, aan de klauwen en tanden van de groote verscheurende dieren ontsnapt. Slechts gewapend met het mes, dat hij uit Opar had meegenomen, had hij zich een weg gebaad door een land, zooals er op aarde geen tweede bestaat, wat woestheid betreft. 's Nachts had hij in boomen geslapen. Overdag was hij angstig voortgegaan, telkens een toevlucht zoekende tusschen de takken, als het gebrul van een of ander wild dier hem voor naderend gevaar waarschuwde. Maar eindelijk had hij de palissade gezien, waarachter zijn barsche metgezellen zich bevonden.

Bijna op hetzelfde oogenblik trad Mugambi uit het woud tot voor het versterkte dorp. Terwijl hij in de schaduw van een grooten boom op verkenning stond, zag hij een haveloozen man vlak bij zich uit het bosch komen. Terstond herkende hij den

nieuw-aangekomene als iemand, die een gast was geweest van zijn heer, voordat deze naar Opar was vertrokken.

De zwarte was op het punt, den Belg aan te roepen, toen iets hem daarvan weerhield. Hij zag den blanke vol vertrouwen de open plek oversteken en naar den ingang van het dorp loopen. Geen verstandig man naderde op die wijze een dorp in dit gedeelte van Afrika, of hij moest heel zeker zijn van een goede ontvangst. Mugambi wachtte. Zijn achterdocht was opgewekt.

Hij hoorde Werper roepen; hij zag de poorten opengaan, en hij was getuige van den verbaasden en vriendschappelijken groet, die den vroegeren gast van Lord en Lady Greystoke te beurt viel. Er ging Mugambi een licht op. Deze blanke was een verrader en spion geweest. Aan hem dankten ze den inval gedurende de afwezigheid van den Grooten Bwana. Bij zijn haat voor de Arabieren voegde Mugambi een nog veel grooteren haat voor den blanken spion.

In het dorp gekomen liep Werper haastig naar de zijden tent van Achmet Zek. De Arabier stond op, toen zijn luitenant binnentrad. Zijn gelaat vertoonde verbazing, toen hij de gescheurde kleding van den Belg beschouwde.

„Wat is er gebeurd?” – vroeg hij.

Werper vertelde alles, behalve het kleine voorval met het zakje juweelen, dat nu onder zijn kleding stevig om zijn middel zat vastgebonden. De oogen van den Arabier knepen zich begeerig samen, toen zijn handlanger hem den schat beschreef, dien de Waziri bij de bouwvallen van de woning der Greystokes begraven hadden.

„Het zal heel eenvoudig zijn, er nu heen te gaan en alles te halen.” – zei Achmet Zek. „Eerst zullen we de komst der onvoorzichtige Waziri afwachten, en als wij hen verslagen hebben, kunnen wij onzen tijd aan den schat geven – niemand zal er aan raken, terwijl het goud daar ligt, want wij zullen niemand in leven laten, die van het bestaan er van afweet.” –

„En de vrouw?” – vroeg Werper.

„Die zal ik in het Noorden verkoopen.” – antwoordde de roover. „Dat is nu de eenige manier. Zij moet een goeden prijs opbrengen.” –

De Belg knikte. Hij dacht snel na. Als hij er Achmet Zek toe kon brengen, hem aan het hoofd te stellen van het gezelschap, dat Lady Greystoke naar het Noorden moest brengen, dan zou

dit hem de gelegenheid bieden, waarnaar hij zoo verlangde, om aan zijn opperhoofd te ontsnappen. Hij zou een aandeel in het goud moeten laten varen, als hij slechts ongedeerd met de juweelen kon weggkomen.

Hij kende nu Achmet Zek goed genoeg, om te weten, dat geen enkele van zijn mannen vrijwillig uit zijn dienst ontslagen werd. De meesten van de weinigen, die ontsnapten, werden weer gegrepen. Meer dan eens had Werper geluisterd naar hun noodkreten, als zij gepijnigd werden, vóór men hen ter dood bracht. De Belg verlangde er niet naar, het minste gevaar te loopen, dat men hem weer grijpen zou.

„Wie zal er met de vrouw naar het Noorden gaan” – vroeg hij „terwijl wij het goud gaan halen, dat de Waziri bij de bungalow van den Engelschman hebben begraven?” –

Achmet Zek dacht een oogenblik na. Het begraven goud was van veel grooter waarde, dan de prijs, dien de vrouw zou opbrengen. Het was noodig, haar zoo spoedig mogelijk kwijt te raken en het zou ook goed zijn, het goud zoo spoedig mogelijk te verkrijgen. Het was het meest logisch, den Belg het bevel over één der partijen op te dragen. Een Arabier, die even goed als Achmet Zek zelf bekend was met de sporen en de stammen, kon het geld voor de vrouw gaan halen en naar het noorden ontsnappen. Werper daarentegen zou bezwaarlijk alleen kunnen ontsnappen door een land, dat den Europeanen vijandig gezind was, terwijl hij de mannen, die hij met Werper zou uitzenden, met zorg kon kiezen, zoodat zij niet zouden toegeven, zoo Werper een aantal van hen mocht willen overhalen, om zich in desertie bij hem te voegen.

Eindelijk sprak de Arabier: „Het is niet noodig, dat wij beiden het goud gaan halen. Gij zult met de vrouw noordwaarts rijden en een brief van mij meenemen aan een vriend, die altijd in relatie staat met de beste markten voor zulke koopwaar, terwijl ik het goud ga halen. Wij kunnen elkander hier ontmoeten, als ons werk is afgelopen.” –

Werper kon nauwelijks de vreugde verbergen, waarmee hij dit welkome besluit ontving. En het staat te bezien, of hij er volkomen in slaagde, zijn blijdschap aan het scherp, achterdochtig oog van Achmet Zek te doen ontgaan.

Doch nu het besluit genomen was, bespraken de Arabier en

zijn luitenant tezamen de bijzonderheden van hun ophanden zijnde ondernemingen; daarop verontschuldigde Werper zich en keerde deze naar zijn eigen tent terug, om te genieten van de lang ontbeerde weelde van een bad en van zich te kunnen scheren.

Toen hij zich gebaad had, nam de Belg een handspiegeltje aan een koord, dat aan den achterwand van zijn tent bevestigd was, zette een ruw-houten stoel bij een even ruwe tafel, en begon zijn gezicht van de stoppels te ontdoen.

In de lijst van mannelijke genoegens is er nauwelijks één te vinden, dat een gevoel van grooter genot en verfrissing geeft dan wat volgt op het scheren, en nu zijn vermoeidheid tijdelijk verdreven was, lag Albert Werper languit in zijn wrakken stoel, om nog van een cigaret te genieten, voordat hij zich ter rust begaf. Zijn duimen, die in zijn gordel waren gestoken, om het gewicht zijner armen te steunen, raakten den band, die het juweelen-buideltje om zijn middel bevestigd hield. Hij tintelde van opwinding, terwijl zijn geest zich bezighield met de waarde van den schat, die enkel aan hemzelf bekend, onder zijn kleeding verborgen lag.

Wat zou Achmet Zek zeggen, als hij het wist? Werper grijnsde. Wat zou de oude schurk een oogen opzetten, als hij maar even iets kon zien van die fonkelende, mooie steenen.

Werper had nog nooit een gelegenheid gehad, om er zijn oogen lang aan te vergasten. Hij had ze zelfs niet geteld – hij had enkel ruw naar de waarde gegist.

Hij maakte den gordel los en trok het buideltje uit zijn schuilhoek. Hij was alleen. De meeste kampbewoners, behalve de schildwachten, hadden zich ter rust begeven – niemand zou de tent van den Belg binnentreden. Hij betastte het zakje, en voelde den vorm en den omvang van de kostbare, kleine brokjes. Hij woog het zakje eerst in de eene hand en dan in de andere, en eindelijk schoof hij zijn stoel langzaam tot voor de tafel en bij de stralen van zijn lampje liet hij de glinsterende steenen op het ruwe hout uitrollen.

De zwakke stralen herschiepen het binnenste van het vuile tentlinnen in de pracht van een paleis in de oogen van den droomer. Hij zag de vergulde zalen van het genot, die haar deuren zouden openen voor den bezitter van den rijkdom, die op deze gevlekte, beschadigde tafel lag. Hij droomde van ge-

noegens en weelde en macht, die steeds buiten zijn bereik waren geweest, en terwijl hij droomde hief hij den blik op van de tafel, als iemand, die tuurt naar een ver verwijderd doel boven den alledaagschen horizon van gewone, aardse dingen.

Zonder iets te zien, bleef zijn oog rusten op den scheerspiegel, die nog boven de tafel aan den tentwand hing; maar zijn blik was op iets ver verwijderds gevestigd. En toen bewoog er een weerspiegeld beeld in de gladde oppervlakte van het kleine spiegeltje; zijn oogen vlogen uit het ver verschieft naar het glas terug en daarin zag hij het barsche gezicht van Achmet Zek, omlijst door de lappen van den ingang achter hem.

Werper smoorde een uitroep van ontsteltenis. Met bewonderenswaardige zelfbeheersching liet hij zijn blik dalen, zonder te doen blijken, dat deze op den spiegel gerust had, en nu keek hij weer naar de juweelen. Zonder haast te maken, deed hij ze weer in den buidel, stopte dezen in zijn hemd, nam een cigaret uit zijn koker, stak die aan en stond op. Geeuwend en de armen uitstrekkend keerde hij zich langzaam om naar den anderen kant van de tent. Het gezicht van Achmet Zek was van de opening verdwenen.

Te zeggen, dat Albert Werper verschrikt was, zou al een heel zachte manier van het uit te drukken zijn. Hij beseftte, dat niet alleen zijn schat, maar ook zijn leven op het spel stond. Achmet Zek zou nooit den door hem ontdekten rijkdom door zijn vingers laten glippen; evenmin zou hij de tweeslachtigheid vergeven van een luitenant, die zulk een schat in zijn bezit had gekregen, zonder zijn chef aan te bieden, met hem te deelen.

Langzaam begon de Belg zich te ontkleeden. Hij wist niet, of hij ook bespied kon worden; maar als dit zoo was, dan bemerkte de toeschouwer niets van de zenuwachtige opwindung, die de Europeaan trachtte, te verbergen. Toen hij klaar was, om zich in zijn dekens te wikkelen, liep hij naar het tafeltje en blies het licht uit.

Twee uur later werden de lappen aan de voorzijde van de tent geruischloos opengeslagen en trad er een in het donker gekleede figuur binnen, die zonder eenig gerucht te maken het duister van buiten voor dat van binnen verwisselde. Voorzichtig liep de gedaante door de tent. In één hand hield hij een lang mes. Hij bereikte de dekens, die uitgespreid lagen over eenige tapijten dicht bij één der tentwanden.

Met zachte aanraking zochten en vonden zijn vingers onder de dekens het lichaam, dat het lichaam van Albert Werper moest zijn. Zij vonden de gedaante van een man; toen schoot er een arm omhoog, bleef een oogenblik opgeheven en daalde. Nogmaals en nogmaals rees en daalde de arm, en telkens werd het lange lemnet begraven in wat er onder de dekens lag. Maar het stille lichaam bleef zoo kalm, dat de moordenaar er zich even over verbaasde.

Met koortsachtige haast wierp hij de dekens weg, en zocht met trillende vingers naar den zak juweelen, dien hij op het lichaam van zijn slachtoffer verwachtte te vinden.

Een oogenblik later stond hij met een vloek op zijn lippen op. Het was Achmet Zek en hij vloekte, omdat hij onder de dekens van zijn luitenant slechts een hoop afgedankte kleeren had gevonden, die den vorm hadden van een slapend mensch. Albert Werper was ontvlucht.

Het opperhoofd snelde het dorp in, en riep op boozen toon tegen de slaperige Arabieren, die op het hooren van zijn stem uit hun tenten vlogen. Maar hoewel zij het dorp duchtig doorzochten, vonden zij geen spoor van den Belg. Schuimbekkend van woede gebod Achmet Zek zijn mannen, op te stijgen en hoewel het stikdonker was, reden zij uit, om in het aangrenzende woud hun prooi op te sporen.

Toen zij door de open poorten galoppeerden, sloop Mugambi, die dichtbij in een boschje verscholen was, ongezien naar binnen. Een twintigtal zwarten stond bij den ingang, om de vertrekkenden na te kijken, en toen de laatste ruiters verdwenen, grepen de zwarten de deuren, om ze te sluiten en Mugambi hielp mee, alsof hij al zijn leven te midden der roovers had doorgebracht.

Onopgemerkt schreed hij als een van hen in het duister en toen zij naar hun tenten en hutten gingen, verdween hij geheel in de schaduw.

Een uur lang kroop hij achter de hutten en tenten rond, om uit te vinden, in welke de vrouw van zijn heer opgesloten was. Er was er één, waarin hij bijna zeker geloofde, dat zij zich bevinden moest, want het was de eenige hut, voor welker deur een schildwacht op post stond. Mugambi zat in elkander gedoken in de schaduw van dit gebouwtje, vlakbij den niets vermoedenden schildwacht, toen een andere naderde, om zijn kameraad af te lossen.

„De gevangene veilig en wel binnen?” – vroeg de nieuwaangekomene.

„Dat is zij,” – antwoordde de toegesprokene „want niemand is er door de deur gegaan, sedert ik hier gekomen ben.” –

De nieuwe schildwacht ging naast de deur op den grond zitten, terwijl de andere, dien hij afgelost had zich naar zijn eigen hut begaf. Mugambi kroop nog dichter naar den hoek, waar de schildwacht stond. In zijn eene sterke hand hield hij een zwaren knots. Er was niets, dat zijn flegmatische kalmte verstoorde, maar hij was innig verblijd door het bewijs, zoeven ontvangen, dat „Lady” werkelijk daarbinnen was.

De rug van den schildwacht was naar den hoek van de hut gekeerd, die den grooten zwarte verborg. De kerel zag niet de reusachtige gedaante, die stil achter hem opdook. De knots werd met een boog omhoog gezwaaid en daalde. Het geluid van een doffen slag volgde, het verbrijzelen van beenderen en de schildwacht zakte als een levenlooze klomp in elkander.

Een oogenblik later doorzocht Mugambi het inwendige van de hut. Eerst riep hij zachtjes fluisterend: „Lady!” – en toen met waanzinnige haast, totdat de waarheid eindelijk tot hem doordrong: de hut was leeg!

HOOFDSTUK XI.

Tarzan wordt weer een beest.

Eén oogenblik stond Werper, met het moordend staal boven den aapmensch, klaar om den noodlottigen stoot toe te brengen; maar de vrees weerhield zijn hand. Wat, als de eerste slag er niet in slaagde, den punt recht in het hart van het slachtoffer te drijven? Werper sidderde bij de gedachte aan de vreeselijke gevolgen voor hem zelf. Ontwaakt, en zoo hem nog enkele oogenblikken te leven overbleven, zou de reus hem letterlijk in stukken kunnen scheuren, als hij dit verkoos en de Belg twijfelde er niet aan, of hij zou dit doen.

Weer klonk het gedempte geluid van zachte eeltvoeten in het riet – ditmaal dichterbij. Werper gaf zijn plan op. Vóór hem strekte zich de groote vlakte uit, waardoor hij kon ontsnappen. Langer te blijven zou gevaar voor zijn leven beteekenen, hetzij door Tarzan, of door de kaken van het wilde dier, dat steeds nader kroop. Hij keerde zich om en sloop weg door het duister in de richting van het woud.

Tarzan bleef slapen. Waar was die bovennatuurlijke macht, die over hem waakte en hem vroeger beveiligd had tegen de gevaren eener overrompeling? Kon deze in doffen slaap gewikkelde man de waakzame, gevoelige Tarzan van vroeger zijn?

Misschien had de slag op zijn hoofd tijdelijk zijn zintuigen verzwakt – wie kan het zeggen? Dichter en dichter kwam het sluipende dier door het riet naar hem toe. Het ruischende planten-

gordijn opende zich een paar passen vanwaar de slaper lag, en de breede kop van een leeuw verscheen. Het dier keek een oogenblik aandachtig naar den aapmensch, toen ging het liggen met de achterpooten onder het lichaam, terwijl zijn staart van de eene zijde naar de andere sloeg.

Door dit geluid van het slaan tegen het riet werd Tarzan gewekt. Jungle-bewoners worden niet langzaam wakker – oogenblikkelijk herkrijgen zij het volle bewustzijn en de heerschappij over hun vermogens, zoodra zij uit een diepen slaap ontwaken.

Terwijl Tarzan de oogen opende was hij reeds overeind, en hield hij zijn speer stevig in de hand, klaar voor den aanval. Hij was weer Tarzan van de Apen, waakzaam, bedrijvig, klaar.

Geen twee leeuwen hebben dezelfde eigenschappen, en evenmin handelt één zelfde leeuw altijd gelijk onder dezelfde omstandigheden. Of het verbazing, vrees, dan wel voorzichtigheid was, die de overhand had bij den leeuw, die klaar lag, om den man te bespringen, doet er weinig toe – zooveel is zeker, dat hij zijn oorspronkelijk plan niet ten uitvoer bracht; hij besprong den man in het geheel niet, maar draaide zich om en sprong terug in het riet, toen Tarzan opstond en hem tegemoet trad.

De aapmensch haalde zijn forsche schouders op en keek om naar zijn metgezel. Werper was nergens te zien. Eerst dacht Tarzan, dat hij door een anderen leeuw gegrepen en weggesleept was; maar toen hij den grond bekeek, bemerkte hij al spoedig, dat de Belg zich alleen naar de vlakke had begeven.

Een oogenblik was hij verwonderd, maar spoedig kwam hij tot de overtuiging, dat Werper door de komst van den leeuw verschrikt was en uit vrees was weggeslopen. Er kwam een hoonende glimlach om de lippen van Tarzan, toen hij over de handelwijze van Werper nadacht – het verlaten van een kamaraad in gevaar, en zonder hem te waarschuwen. Wel – als Werper er zoo een was, dan wilde Tarzan niets meer met hem te maken hebben. Hij was weg, en voor zoover het den aapmensch betrof, kon hij wegblijven – Tarzan zou hem niet gaan zoeken.

Op een afstand van een honderd meters stond een groote boom, alleen aan den rand bij het riet. Tarzan ging er heen, klom er in, en daar hij in de takken een gemakkelijk holletje vond, nestelde hij zich daar, om tot den morgen ongestoord te kunnen slapen.

En toen het morgen werd, sliep Tarzan voort tot lang nadat de zon was opgegaan. Zijn geest, die tot den primitieven toestand was weergekeerd, werd niet gekweld door ernstigere verplichtingen, dan die van voedsel te zoeken en zijn leven te beschermen. Daarom was er niets om voor te ontwaken, of hij moest door gevaar bedreigd, of door honger geplaagd worden. Tenslotte werd hij door den honger gewekt.

Terwijl hij de oogen opende, strekte hij zijn ledematen, geeuwde, stond op en keek om zich heen door het dichte loover van zijn schuilplaats. Over de verwoeste weilanden en akkers van John Clayton, Lord Greystoke, keek Tarzan van de Apen als een vreemde naar de zich voortbewegende gestalten van Basuli en zijn dapperen, die hun ochtendmaal bereidden en zich klaar maakten, om den tocht te ondernemen, waarvoor Basuli het plan had geopperd, nadat zij de verwoesting en de ramp hadden ontdekt, die over het huis van zijn dooden heer waren gekomen.

De aapmensch sloeg de zwarten met nieuwsgierigheid gade. Ergens in zijn brein huisde iets, waardoor dit alles hem bekend voorkwam, toch kon hij geen verband brengen tusschen iets van wat hij gezien en ondervonden had, sedert hij uit het duister der holen van Opar was gekomen, en eenige bijzondere gebeurtenis van zijn vroeger leven.

Vaag herinnerde hij zich een barsche, afzichtelijke gedaante, harig en bloeddorstig. Een onbestemde teederheid overheerschte zijn woeste gevoelens, toen dit phantoom zich aan zijn geheugen opdrong. Hij dacht aan zijn kindsheid – het was de gedaante van de groote wijfjes-aap, Kala, die hij zag; doch slechts half herkend. Hij zag ook andere, eigenaardige gedaanten, die op mannen leken. Dat waren Terkoz, Tublat, Kerchak en een kleiner, minder bloeddorstig wezen, dat was Neeta, het speelmakkertje van zijn jongensjaren.

Langzaam, heel langzaam, naarmate deze beelden uit het verleden in zijn slapend geheugen oprezen, begon hij ze te herkennen. Zij namen bepaalde gestalten en vormen aan en namen hun plaats in de verschillende voorvallen van zijn leven in waarmee ze in verband hadden gestaan. Zijn jongensjaren onder de apen spreidde zich langzaam als een panorama voor hem uit, en terwijl het zich ontrolde, rees er in hem een machtig ver-

langen naar het bijzijn van de ruige dieren met het lage voorhoofd uit zijn verleden.

Hij keek toe, terwijl de zwarten hun etensvuur doofden en vertrokken, maar hoewel het gezicht van elk van hen hem nog kort geleden even bekend was geweest, als zijn eigen gelaat, werd er in hem geen enkele herinnering aan hen wakker.

Toen ze weg waren, klom hij uit den boom en zocht hij voedsel. Op de vlakke graasden ontelbare kudden wilde, herkauwende dieren. Heimelijk sloop hij naar een troepje gladde zebra's. Geen ingewikkeld proces in zijn hersenen bracht hem er toe, in een ruimen cirkel te loopen, totdat hij tegen den wind in liep, om zijn prooi te naderen – hij handelde bij instinct. Hij maakte gebruik van elken vorm van beschutting, terwijl hij op handen en voeten, en dikwijls op zijn buik voortkroop.

Een jonge merrie en een stevige hengst graasden het dichtstbij, toen hij de kudde naderde. Weer werd hij door het instinct geleid, nu hij de eerste voor zijn voedsel uitkoos. Een lage struik groeide op enkele meters afstand van de twee niets vermoedende dieren. De aapmensch bereikte die beschutting. Hij greep zijn speer stevig vast. Voorzichtig trok hij zijn voeten onder zich. Met één snelle beweging stond hij op en wierp het zware wapen naar de merrie. Hij wachtte niet, om te zien, welk gevolg zijn aanval had, maar sprong als een kat achter de speer aan, met het jachtmes in de hand.

Eén oogenblik stonden de twee dieren onbeweeglijk. De wreede haak, die in haar zijde drong, deed de merrie een plotselingen kreet van pijn slaken en toen draaiden ze zich beide om, en wilden ontsnappen, maar Tarzan van de Apen kon op een korten afstand van enkele meters met hen gelijk blijven, en bij de eerste schrede van de merrie werd zij omvergeworpen en door een wild beest besprongen. Ze draaide zich om, en beet en schopte naar haar kwelgeest. De hengst aarzelde een oogenblik, als wilde hij haar te hulp komen; maar een blik achter zich geworpen, toonde hem de hiel van het grootste gedeelte der kudde, en briesend en zijn kop schuddend rende hij weg.

Tarzan klemde zich met één hand aan de manen van zijn prooi en stiet telkens en telkens weer met het mes naar het onbeschermd hart. Van het begin af was het resultaat onvermijdelijk. De merrie vocht dapper, maar hopeloos, en zonk toen

met doorboord hart op den grond. De aapmensch plantte zijn voet op het lichaam en verhief zijn stem in den overwinningskreet der Mangani. In de verte stond Basuli stil, toen het zwak geluid van den afschuwelijken schreeuw tot hem doordrong.

„De groote apen” – zei hij tot zijn makkers. „Het is lang geleden, dat ik ze in het land der Waziri gehoord heb. Wat kan ze hebben teruggebracht?” –

Tarzan greep zijn prooi en sleepte die naar de gedeeltelijke afzondering onder den struik, die zijn eigen nadering verborgen had; daar ging hij er op zitten, scheurde een groot stuk vleesch uit de lende en ging zijn honger bevredigen met het warme, druipende vleesch.

Aangetrokken door de schrille kreten der merrie kwamen een paar hyena's spoedig aangeslopen. Ze naderden den gulzig etenden aapmensch tot op enkele meters en bleven toen staan. Tarzan keek op, liet zijn tanden zien en gromde. De hyena's beantwoordden zijn groet op dezelfde wijze en trokken zich iets terug. Zij maakten geen aanstalten om hem aan te vallen, maar bleven op eerbiedigen afstand zitten, totdat Tarzan klaar was met zijn maaltijd. Nadat de aapmensch nog een paar stukken had afgescheurd, om mee te nemen, liep hij langzaam in de richting der rivier, om zijn dorst te lesschen. Zijn weg voerde regelrecht naar de hyena's, en hij veranderde niet van koers ter wille van die dieren.

Met de majesteit van Numa, den leeuw, schreed hij naar de grommende beesten. Eén oogenblik zaten ze uitdagend met steil opstaande haren; doch slechts een oogenblik en toen slopen ze opzij, terwijl de onverschillige aapmensch op zijn trotsche manier langs hen ging. Spoedig daarop verscheurden zij, wat er over bleef van de zebra.

Terug naar het riet keerde Tarzan weer, en toen verder naar de rivier. Een kudde buffels, die door zijn nadering opgeschrikt werd, was klaar, om aan te vallen, of te vluchten. Een groote stier stampte op den grond en loeide, toen zijn met bloed doorloopen oogen den indringer bemerkten; maar de aapmensch schreed langs de eerste van hen, alsof hij zich hun bestaan niet bewust was. Het loeien van den stier nam af, tot het een zacht gerommel werd; hij streek met zijn snuit een leger vliegen van zijn zijde, keerde zich om en ging weer aan het grazen. Zijn

talrijk gezin volgde zijn voorbeeld, of stond Tarzan nieuwsgierig na te staren, totdat het riet aan den overkant hem aan het gezicht onttrok.

Aan de rivier dronk Tarzan zijn genoegens, waarna hij een bad nam. Gedurende de hitte van den dag lag hij onder de schaduw van een boom bij de bouwvallen van zijn verbrande schuren. Zijn oogen dwaalden over de vlakke naar het bosch, en geruimen tijd hielden zijn gedachten zich bezig met de genoegens van die geheimzinnige, verborgen diepten. Zoodra de zon weer opging, zou hij de open vlakke oversteken en het bosch binnengaan! Het had geen haast – vóór hem lag een onafzienbare reeks morgens, met niets om ze te vullen, als het voldoen aan de lusten en grillen van het oogeblik.

De aapmensch werd niet gekweld door terugverlangen naar het verleden, of nieuwe wenschen ten opzichte van de toekomst. Hij kon languit op een zwaaienden tak liggen, zijn enorme ledematen uitstrekken en genieten van den zaligen vrede van niet-denken, zonder angst of zorg, om zijn kracht te ondermijnen, of hem zijn gemoedsrust te ontnemen. Daar hij zich slechts vaag een ander bestaan kon te binnen brengen, was de aapmensch gelukkig. Lord Greystoke had opgehouden, te bestaan.

Uren lang lag hij op zijn wiegelende, ombladerde rustbank, totdat honger en dorst hem weer aan een uitstapje deden denken. Zich lui uitstrekkend liet hij zich op den grond zakken en ging hij langzaam naar de rivier. Het wildspoor, dat hij volgde, was door het gebruik van eeuwen een diepe, smalle geul geworden; de wanden waren aan weerszijden begroeid met ondoordringbaar kreupelhout en in elkander groeiende boomen vol forsche klimplanten en kleine wingerden, die twee stevige, plantaardige wallen vormden. Tarzan had bijna het punt bereikt, waar het spoor uitliep op den bodem der open rivier, toen hij een gezelschap leeuwen uit die richting zag naderen. De aapmensch telde er zeven – een leeuw en twee volwassen leeuwinnen en vier jonge leeuwen, die even groot en schrikwekkend waren, als hun ouders. Tarzan stond stil en bromde; de leeuwen stonden eveneens stil; de oudste, die vooraan ging, liet zijn tanden zien en stiet een waarschuwend gebrul uit. In zijn hand hield de aapmensch zijn zware speer; maar hij was niet van plan zijn zwak wapen met de kracht van zeven leeuwen te meten; toch stond hij daar te

grommen en te brullen, en de leeuwen deden hetzelfde. Het was enkel een vertoon van moed en snoeverij, zooals die in het woud voorkomen. De een trachtte den ander te verjagen. Geen van beide wilde terugkeeren en toegeven, of wenschte, een samentreffen te verhaasten. De leeuwen hadden voldoende te eten gehad, om niet door den honger te worden gedreven, en wat Tarzan betreft, die at zelden het vleesch der verscheurende dieren; maar het gold nu een ethisch punt, en noch de een, noch de ander wilde de minste zijn. Zoo stonden ze dus tegenover elkaar allerlei afschuwelijke geluiden te maken en elkander jungleverwenschingen toe te werpen. Hoe lang dit duel zonder bloedvergieten zou hebben geduurd, is moeilijk te zeggen, hoewel Tarzan eventueel voor een grooter aantal zou hebben moeten zwichten.

Er volgde evenwel een stoornis, die een einde maakte aan dezen twist, en ze kwam van achter Tarzan's rug. Hij en de leeuwen hadden zulk een rumoer gemaakt, dat er niets boven hun gemeenschappelijk lawaai uit klonk, en daardoor kwam het, dat Tarzan niet het kolossale lichaam hoorde, dat hem van achteren naderde, voordat dit hem bijna bereikt had, en toen bespeurde hij Buto, den rhinoceros, die met vlammeende varkensoogen op hem toerende, en reeds zóó dichtbij was, dat ontkomen onmogelijk scheen. Maar zóó volkomen was in dezen onbedorven oermensch het evenwicht van geest en spierkracht, dat hij bijna gelijktijdig met het bespeuren van het dreigend gevaar zich omkeerde en zijn speer naar Buto's borst slingerde. Het was een met ijzer beslagen speer, en ze werd gehanteerd door de enorme spieren van den aapmensch, die het kolossale gewicht van Buto en de vaart, waarmee deze kwam aanzetten, moesten stuiten. Het zou tijd kosten, alles wat er gebeurde in het oogenblik, waarop Tarzan zich omdraaide, om den aanval van den verwoeden rhinoceros af te wachten, te vertellen, maar de snelst werkende lens had het kunnen opnemen.

Toen de speer zijn hand verliet, keek de aapmensch neer op den geweldigen horen, die omlaag ging, om hem te stooten, zóó dicht was Buto bij hem. De speer drong in den nek van den rhinoceros, waar deze met den linkerschouder samenkomt, en verdween bijna geheel in het lichaam van het dier, en terwijl hij het wapen afwierp, sprong Tarzan recht in de lucht; hij kwam

op Buto's rug terecht, en ontkwam zodoende aan den horen.

Toen zag Buto de leeuwen en vloog als een waanzinnige op hen aan, terwijl Tarzan van de Apen handig in de verwarde klimplanten aan de eene zijde der geul sprong. De eerste leeuw wachtte Buto's aanval af, en werd verscheurd en stervend hoog boven den rug van het verwoede dier weggeslingerd; toen wierpen de zes overige leeuwen zich op den rhinoceros en scheurden en krabden dit dier, terwijl ze met bloed overstroomd en vertrapt werden. Van zijn veilige zitplaats, volgde Tarzan met de grootste belangstelling den strijd, want de meer ontwikkelde jungle-bewoners stellen belang in een dergelijk samentreffen. Dit is voor hen, wat voor ons wedstrijden, schouwburgen en bioscopen zijn. Zij kijken er dikwijls naar, en genieten er steeds weer van, want het is nooit tweemaal hetzelfde.

Gedurende eenigen tijd scheen het Tarzan toe, dat Buto, de rhinoceros, zou blijken, overwinnaar in den bloedigen strijd te zijn. Hij had reeds met vier van de zeven afgerekend, en de drie overige zwaar gewond, toen hij op een kalm oogenblik in het gevecht ineen zakte en omrolde. Tarzan's speer had zijn werk gedaan. Het was het door menschenhanden vervaardigde wapen, dat het groote dier doodde, dat gemakkelijk den aanval van zeven sterke leeuwen had kunnen overleven, want Tarzan's speer had zijn longen doorboord en Buto bezweek toen de overwinning nabij was, aan inwendige verbloeding.

Toen kwam Tarzan uit zijn wijkplaats en terwijl de gewonde leeuwen zich grommend wegsleepten, sneed de aapmensch zijn speer uit het lichaam van Buto, nam een lap vleesch mee en verdween in het woud. De episode was afgespeeld. Het behoorde tot het werk van dien dag – iets waarover gij en ik ons geheele leven zouden kunnen praten, doch dat Tarzan uit zijn geest bande, zoodra het tooneel aan zijn oog onttrokken werd.

HOOFDSTUK XII.

La zint op wraak.

In een wijden kring door de wildernis terugzwaaiend kwam de aapmensch op een ander punt aan de rivier, dronk en sprong weer in de boomen en terwijl hij daar op jacht was, zonder een enkele gedachte aan zijn verleden, zonder zorg voor de toekomst, kwam er door de dichte bosschen en de open, op parken gelijkende ruimten, door de uitgestrekte weiden, waar ontelbare runderen van dit geheimzinnige vasteland graasden, een vreeselijke, spookachtige karavaan hem zoeken. Het waren vijftig ontzettende mannen met behaarde lichamen, en knokkige, kromme beenen. Ze waren gewapend met messen en groote knotsen, en aan hun hoofd schreed een bijna naakte vrouw van een onvergelykelijke schoonheid. Het was La van Opar, de Hoogepriesteres der Vlamme Godheid, die met vijftig van haar afschuwelijke priesters zocht naar den roover van het heilige offermes.

Nog nooit had La zich buiten de bouwvallige muren van Opar begeven; maar nog nooit was de noodzaak daartoe zóó groot geweest. Het heilige mes was weg! Gedurende ontelbare eeuwen was het van den een op den ander overgegaan en eindelijk als erfstuk en als teeken van haar religieus ambt en koninklijke macht tot haar gekomen van een reeds lang gestorven voorvader van het verloren en vergeten Atlantis. Het verlies van de kroonjuweelen of het Grootzegel van Engeland had geen grooter be-

roering kunnen teweegbrengen bij een Britsch koning, dan het ontfutselen van het heilige mes veroorzaakte bij La, Koningin en Hoogepriesteres van de ontaarde overblijfselen der oudste beschaving der aarde. Toen Atlantis met al zijn machtige steden en bebouwde akkers, zijn grooten handel, zijn cultuur en rijkdom eeuwen geleden in de zee verzonk, nam het allen met zich mee, behalve een handjevol van zijn kolonisten, die in de uitgestrekte goudmijnen van Midden-Afrika werkten. Van hen en hun ontaarde slaven en een latere bloedmenging met de groote apen stamden de knokkige mannen van Opar, maar door een eigenaardige gril der natuur, geholpen door een natuurlijke verkiezing, was het oude, Atlantische ras rein en onvervalscht blijven voortleven in de vrouwen, die afstamden van één enkele prinses van het vorstelijk huis van Atlantis, die tijdens de groote ramp in Opar verblijf hield. Zulk eene was La.

Brandend van drift en boosheid was de Hoogepriesteres, en haar hart ziedde van haat jegens Tarzan van de Apen. De fanatieke godsdienstijver van haar, wier altaar was ontheiligd, werd driedubbel verhoogd door de woede der gesmade vrouw. Tweemaal had ze zich aan de voeten van den goddelijken aapmensch geworpen en tweemaal was ze verstooten. La wist, dat ze mooi was – en ze was niet alleen mooi volgens den maatstaf van het pre-historische Atlantis, maar volgens dien der moderne tijden was La fysiek een volmaakt wezen. Voordat Tarzan dien eerste maal in Opar kwam, had La nooit eenig ander mannelijk wezen gezien, dan de onoogelijke, gedrochtelijke mannen van haar stam. Met één van hen zou ze zich vroeger of later moeten paren, opdat de directe linie der Hoogepriesteressen niet zou worden verbroken, tenzij het lot andere mannen naar Opar voerde. Voordat Tarzan zijn eerste bezoek aan Opar bracht, had La nooit gedacht, dat zulke mannen bestonden, want zij kende enkel haar afzichtelijke priestertjes en de mannetjes-apen, die sedert onheugelijke tijden in en om Opar geleefd hadden, totdat de Oparianen ze bijna als hunsgelijken waren gaan beschouwen. Onder de legenden van Opar bevonden zich verhalen van goddelijke mannen uit de oudheid en van zwarten, die later gekomen waren; maar deze laatsten waren vijanden geweest, die doodden en roofden.

En in deze legenden werd eveneens de verwachting uitgesproken,

dat eenmaal dit vasteland zonder naam, waaruit hun ras afkomstig was, weer uit de zee zou rijzen en met slaven aan de lange zwengels zijn booten vol goud zenden, om de lang verbannen kolonisten bij te staan.

De komst van Tarzan had in het binnenste van La de wilde hoop opgewekt, dat deze oude profetie in vervulling ging treden; maar nog sterker was wakker geroepen het liefdevuur in een hart, dat anders nooit de beteekenis van dien alles verterenden gloed zou hebben gekend, want zulk een wonderbaarlijke vrouw als La kon nooit liefde hebben gevoeld voor één der weerzinwekkende priesters van Opar. Gewoonte, plicht en godsdienstijver zouden misschien de verbintenis geboden hebben; doch er had bij La geen sprake kunnen zijn van liefde. Ze was koud en ongevoelig tot jonge vrouw opgegroeid – zij, de dochter van duizend andere koude, ongevoelige, mooie vrouwen, die nooit de liefde gekend hadden. Toen dus nu liefde tot haar kwam, bevrijdde deze al de opgesloten liefde van duizend geslachten, en herschiep La in een ziedende, trillende vulkaan van begeerte; daar deze begeerte gedwarsboomd werd, werd deze groote macht van liefde en zachtheid en opoffering door haar eigen vuur veranderd in een macht van haat en wraak.

In een door deze omstandigheden gevormden gemoedstoestand voerde La haar kakelend en snaterend gezelschap aan, om het heilig symbool van haar hoog ambt te heroveren en haar wraak te koelen op den bedrijver van al het kwaad. Aan Werper dacht ze weinig. Het feit, dat het mes in zijn hand was geweest, toen het uit Opar verdween, veroorzaakte geen gedachten van wraak te zijnen opzichte. Natuurlijk zou hij gedood worden, als men hem in handen kreeg, maar zijn dood zou La geen genoeg verschaffen – dit verwachtte zij van den doodstrijd, dien zij Tarzan toedacht. Hij zou gepijnigd worden. Hij zou een langzamen marteldood sterven. Zijn straf zou evenredig groot zijn als de omvang zijner misdaad. Hij had La het heilige mes ontrukkt, hij had ontwijdende handen gelegd op de Hoogepriesteres der Vlamme Godheid; hij had het altaar en den tempel ontheiligd. Voor die daden zou hij sterven; maar hij had de liefde van La versmaad, en daarom zou hij op vreeselijke wijze onder hevig lijden sterven. De opmarsch van La en haar priesters was niet zonder voorvallen. Zij waren niet gewoon aan de

wildernis, want zij waagden zich slechts zelden buiten de bouwvallen van Opar, doch ze werden beschermd door hun talrijkheid en daardoor kwamen ze zonder ernstige ongelukken ver langs het spoor van Tarzan en Werper. Drie groote apen vergezelden hen en aan hen was opgedragen, de prooi op te sporen, iets, waartoe de Oparianen niet in staat waren. La voerde het bevel. Zij regelde den opmarsch, koos de kampen uit, bepaalde de rusturen, en het uur van opbreken, en hoewel zij in dit opzicht onervaren was, stond haar aangeboren verstand zóó ver boven dat van de mannen, of de apen, dat zij alles beter deed, dan zij het gedaan zouden hebben. Zij was bovendien een harde meesteres, want zij zag met minachting en afkeer neer op de wanstaltige schepsels, in wier midden het lot haar geplaatst had, en tot op zekere hoogte wreekte zij op hen haar ontevredenheid en haar gedwarsboomde liefde. Zij liet zich door hen iederen nacht een sterke schuilplaats bouwen; ook moesten ze van de schemering tot het aanbreken van den dag een groot vuur er vóór doen branden.

Als zij vermoeid was door het loopen, moesten ze haar op een geïmproviseerde baar dragen en niemand waagde het, haar gezag of haar recht op zulke diensten in twijfel te trekken. In hun oog was zij een godin en elk van hen had haar lief en hoopte, dat hij tot haar echtgenoot zou worden uitverkoren. Daarom zwoegden ze voor haar en verdroegen ze de zweepslagen van haar ontevredenheid en haar trotsche houding zonder morren.

Vele dagen trokken ze voort, terwijl de apen met gemak het spoor volgden en de karavaan op korten afstand voorgingen, om de anderen tegen een komend gevaar te waarschuwen.

Gedurende een middagoponthoud, toen allen na een vermoeienden marsch lagen uit te rusten, stond één der apen plotseling op en snoof in de lucht. Met zacht keelgeluid waarschuwde hij zijn makkers, om stil te zijn, en zwaaide een oogenblik later rustig tegen den wind in door de jungle. La en de priesters verzamelden zich in stilte; de afschuwelijke mannetjes betastten hun messen en knotsen en wachtten op de terugkomst van den ruigen aap.

Zij behoefden niet lang te wachten, want spoedig naderde hij weer uit een dicht boschje. Hij kwam regelrecht op La af en in

de taal der groote apen, die ook die van het in verval verkeerende Opar was, sprak hij haar toe.

„De groote Tarmangani ligt daar te slapen,” – sprak hij en wees in de richting, vanwaar hij juist gekomen was. „Kom, dan kunnen wij hem dooden.” –

„Dood hem niet.” – gebood La op kouden toon. „Breng mij den grooten Tarmangani levend en ongedeerd. De wraak is aan La. Gaat; maar maakt geen geluid!” – En ze wuifde, om haar gansche gevolg aan te duiden.

Voorzichtig sloop het griezelig gezelschap achter den grooten aap aan door de jungle, totdat zijn opgestoken hand hen tot staan bracht. Hij wees iets verder en naar boven. Daar zagen ze op een lagen tak de kolossale gestalte van den aapmensch uitgestrekt. In zijn slaap hield hij een anderen tak vast en een zijner sterke, bruine beenen was weer om een anderen tak geslagen. Tarzan van de Apen lag op zijn gemak en sliep zwaar op een volle maag, droomend van Numa, den leeuw, van Horta, het zwijn, en van de andere dieren der wildernis. Niets waarschuwde hem in zijn slaap tegen het op handen zijnde gevaar – hij zag geen behaarde, kruipende gedaanten onder zich op den grond; evenmin de drie apen, die zachtjes in den boom naast hem zwaaiden.

Het eerste, wat tot hem doordrong, was de schok van drie lichamen, toen de apen op hem sprongen en hem op den grond smeten, waar hij half verdoofd aankwam onder hun gezamenlijk gewicht, en terstond werd aangevallen door de vijftig behaarde mannen, of door zoo velen, als zich om zijn lichaam konden verdringen. Oogenblikkelijk was de aapmensch het middelpunt van een zwaaienden, slaanden, bijtenden maalstroom der ontzetting. Hij vocht moedig, maar de overmacht was te groot. Langzaam maakten zij zich van hem meester, hoewel er bijna niet één was, die de zwaarte van zijn vuist of de scherpte zijner tanden niet gevoelde.

HOOFDSTUK XIII.

La was haar gezelschap gevolgd en toen zij zag, hoe ze Tarzan beten en grepen, verhief zij haar stem en waarschuwde hen, hem niet te doden. Ze zag, dat zijn krachten afnamen, en dat de overmacht hem spoedig te veel zou zijn; zij behoefde dan ook niet lang te wachten, of zij zag den machtigen jungle-bewoner hulpeloos en gebonden aan haar voeten liggen.

„Brenge hem naar de plaats, waar we stilgehouden zijn.” – beval zij. Tarzan werd weggedragen naar het open plekje, waar men hem onder een boom wierp.

„Bouw mij een beschutting!” – gebood La. „Wij zullen hier den nacht doorbrengen en morgen zal La ten aanzien van de Vlamme Godheid het hart van dezen tempel-ontheiliger offeren Waar is het heilige mes? Wie heeft het hem afgenomen?” –

Maar niemand had het gezien en ieder verzekerde ten stelligste, dat het offerwapen niet in Tarzan's bezit was geweest, toen zij hem gevangen namen. De aapmensche keek naar de dreigende schepsels, die hem omringden, en gromde uitdagend. Hij keek naar La en glimlachte. Tegenover den dood koesterde hij geen vrees.

„Waar is het mes?” – vroeg La hem.

„Ik weet het niet”. – antwoordde Tarzan. „De man heeft het meegenomen, toen hij in den nacht wegliep. Daar ge het zoo graag wilt terug hebben, zou ik hem gaan zoeken en het u

terugbrengen, als ge me niet gevangen hield. Maar nu ik moet sterven, kan ik het niet doen. En wat was er bijzonders aan uw mes? Ge kunt een ander maken. Zijt ge ons enkel om een mes zoo ver gevolgd? Laat me gaan, hem zoeken en ik zal u het mes terugbrengen.” –

La lachte bitter, want in haar hart wist ze, dat Tarzan's zonde grooter was, dan het stelen van het heilige offermes van Opar. Doch terwijl ze naar hem keek, zooals hij daar gebonden en hulpeloos vóór haar lag, kwamen haar de tranen in de oogen, zoodat ze zich moest omdraaien, om ze te verbergen. Toch bleef ze onwrikbaar bij haar besluit, om hem te doen boeten met onuitsprekelijk lijden en ten slotte den dood, omdat hij het gewaagd had, de liefde van La te verwerpen.

Toen haar verblijf klaar was, liet La er Tarzan heen brengen. „Den geheelen nacht zal ik hem folteren” – mompelde zij tot de priesters „en bij het eerste gloren van den dag kunt ge een brandend altaar bouwen, waarop zijn hart aan de Vlamme Godheid zal worden geofferd. Verzamelt veel brandbaar hout; stapelt het in den vorm en den omvang van het altaar te Opar in het midden van de open plek, zoodat de Vlamme Godheid op ons werk kan neerzien en zich verheugen.” –

Gedurende het grootste gedeelte van den dag waren de priesters van Opar bezig, om een altaar in het midden der open plek op te richten, en terwijl zij werkten zongen ze griezelige gezangen in de oude taal van dat verloren land, dat op den bodem van den Atlantischen Oceaan ligt. Zij kenden de beteekenis niet van de woorden, die zij uitspraken; zij herhaalden slechts het ritueel, dat sedert de lang vervlogen tijden, toen de voorouders van den Piltdown-man nog aan hun staart door de vochtige jungles, die nu Engeland vormen, zwaaiden, telkens weer door de leeraren aan de nieuwelingen was medegedeeld.

En in de beschutting van haar hut liep La bij den stoïcijnschen aapmenschen op en neer. Tarzan berustte in zijn lot. Geen hoop op hulp scheen door de zwarte duisternis van het doodvonnis, dat over hem was uitgesproken. Hij wist, dat zijn sterke spieren de vele touwen om zijn polsen en enkels niet konden verbreken, want hij had dit meermalen beproefd, zonder evenwel zijn in vrijheidstelling te kunnen bewerken. Hij had geen hoop op hulp van buiten en hij werd in het kamp slechts door vijanden om-

ringd. Toen lachte hij La toe, die zenuwachtig heen en weer liep in de kleine ruimte.

En La? Ze speelde met haar mes en keek op haar gevangene neer. Ze keek dreigend en mompelde, maar ze raakte hem niet aan. „Vannacht!” – dacht ze. „Vannacht, als het donker is, zal ik hem martelen!” – Ze keek naar zijn volmaakte, goddelijke gestalte, naar zijn mooi, lachend gezicht en ze verharde haar hart weer tegen hem met gedachten aan haar versmadede liefde; met godsdienstige gedachten, die den ongeloovige, die het allerheiligste ontwijfd had, verdoemden; die van het met bloed bevlekte altaar der Vlamme Godheid niet eens, maar driemaal de offerande had weggenomen. Driemaal had Tarzan de godheid harer vaderen bedrogen. Bij die gedachte bleef La staan en knielde naast hem neer. In haar hand hield zij een scherp mes. Ze zette den punt tegen de zijde van den aapmenschen en drukte tegen het heft. Maar Tarzan glimlachte slechts en haalde de schouders op.

Wat was hij mooi! La boog zich diep over hem en keek hem in de oogen. Wat was zijn lichaam volmaakt. Zij vergeleek het met dat van de gedraaide, gedrochtelijke mannen, uit wier midden zij een echtgenoot moest kiezen en La rilde bij de gedachte. De schemering viel en na de schemering de nacht.

Er vlamde een groot vuur binnen de doornstruiken, die het kamp omgaven. De vlammen speelden op het nieuwe altaar, dat in het midden was opgericht, en riepen in den geest van de Hoogepriesteres der Vlamme Godheid een beeld op van de gebeurtenis, die bij het aanbreken van den dag zou plaats hebben. Zij zag, hoe deze reusachtige, volmaakte gestalte zich in de vlammen van den brandenden houtstapel zou wringen. Ze zag die glimlachende lippen, verbrand en zwart, wegtrekken van de sterke, witte tanden. Ze zag de massa zwart haar op Tarzan's goedgevormd hoofd door den gloed verteerd. Dit en nog allerlei andere vreeselijke beelden zag ze, terwijl ze met gesloten oogen en gebalde vuisten boven het voorwerp van haar haat gebogen stond – ach! was het haat, wat La van Opar gevoelde?

De duisternis van de jungle omhulde het kamp, en werd enkel verlicht door het grillige oplaaien van het vuur, dat werd aangehouden, om de verscheurende dieren af te schrikken. Tarzan lag rustig in zijn kluisters. Hij leed dorst, en de stijve touwen

om polsen en enkels deden hem pijn, maar hij uitte geen klacht. Een dier uit de wildernis was Tarzan, met de koelbloedigheid van een dier en de schranderheid van een mensch. Hij wist, dat zijn vonnis geteekend was – dat smeeken niet zou baten, om de wreedheid van zijn einde te verzachten, en daarom deed hij daartoe geen moeite, doch wachtte geduldig in de vaste overtuiging, dat zijn lijden niet eeuwig kon duren.

In het donker boog La zich over hem. In haar hand hield ze een scherp mes en in haar geest huisde het voornemen, om zonder verder uitstel de marteling te beginnen. Het mes werd in zijn zijde gedrukt en La's gezicht bevond zich dicht bij het zijne, toen een plotseling oplaaien der vlammen bij het opwerpen van nieuwe takken het inwendige der beschutting verlichtte. Vlak onder haar lippen zag La de volmaakte trekken van den boschgod en in haar vrouwenhart welde al de liefde op, die ze voor Tarzan gevoeld had, sedert zij hem de eerste maal zag, te zamen met den toenemenden hartstocht der jaren, gedurende welke zij van hem gedroomd had.

Met den dolk in haar hand stond de Hoogepriesteres gebogen over het hulpeloos schepsel, dat het gewaagd had, de heiligheid van haar goddelijk verblijf te schenden. Zij zou niet martelen – zij zou terstond dooden. Niet langer zou de tempelschender het aangezicht der almachtige godheid bezoedelen. Één enkele stoot van het zware lemmet en dan weg met het lijk naar den brandstapel daar buiten. Haar arm maakte zich gereed, om te dalen en toen zonk La, de vrouw, machteloos neer op het lichaam van den man, dien ze liefhad.

Ze liet haar hand in stille liefkoozing over hem glijden; ze bedekte zijn voorhoofd, zijn oogen, zijn lippen met brandende kussen; ze bedekte hem met haar lichaam, als om hem te beschermen tegen het ontzettende lot, dat ze hem had toegedacht, en op bevenden, hartverscheurenden toon smeekte ze hem om zijn liefde. Uren lang duurde de waanzin van de vurige handmaagd der Vlamme Godheid, totdat ze eindelijk door den slaap overmand werd en ze bewusteloos neerlag naast den man, dien ze gezworen had, te zullen martelen en dooden. En Tarzan sliep, zonder dat hij gekweld werd door gedachten aan de toekomst, vredig in La's armen.

Bij het eerste ochtendgloren werd Tarzan gewekt door het

griezelige zingen van de priesters van Opar. Het begon zacht en gedempt, om weldra aan te zwellen en uiting te geven aan hun barbaarschen bloeddorst. La bewoog zich. Haar mooie arm trok Tarzan dicht tot zich – er kwam een glimlach om haar lippen en zij werd wakker; langzaam verdween de glimlach en haar oogen openden zich vol ontzetting, toen de beteekenis van den doodzang tot haar begripen doordrong.

„Heb mij lief, Tarzan!” – kreet zij. „Heb mij lief, en ge zult gered worden!” – Tarzan’s boeien deden hem pijn. De gestremde bloedsomloop deed hem onuitsprekelijk lijden. Met een boos gegrom liet hij zich omrollen, met den rug naar La gekeerd. Dat was haar antwoord! De Hoogepriesteres sprong op. Een diepe schaamteblos bedekte haar wangen; daarop werd ze doodsbleek en liep ze naar den ingang van haar hut.

„Komt, Priesters der Vlamme Godheid!” – riep ze. „Maakt het offer klaar!” – De kromme kereltjes traden nader en kwamen binnen. Ze sloegen hun handen aan Tarzan en terwijl ze zongen wiegden hun lichamen op de maat mee van hun lied van bloed en dood. Achteraan kwam La, eveneens zwaaiend, doch niet in overeenstemming met hun cadans. Wit en vertrokken was het gezicht der Hoogepriesteres – wit en vertrokken wegens onbeantwoorde liefde en ontzetting over de oogenblikken, die gingen volgen. De ongeloovige moest sterven! Hij, die haar liefde versmaad had, moest den prijs betalen op het vurige altaar. Ze zag, hoe men zijn prachtig lichaam op de ruwe takken legde.

Zij zag den Hoogepriester, dengene met wien zij volgens de gewoonte zou worden vereenigd, gebogen, krom, gedrongen, afzichtelijk – met de brandende toorts naderen, wachtend op haar bevel, om de takkenbossen, die den offerstapel omringden, aan te steken. Zijn behaard, dierlijk gezicht was verwrongen in een grijns, die zijn gele tanden toonde bij het vooruitzicht van het genot, dat hem wachtte. Zijn andere hand werd klaar gehouden, om het warme bloed van het slachtoffer op te vangen – den rooden nectar, die in Opar de gouden offerkelken zou hebben gevuld.

La naderde met opgeheven mes, het gelaat naar de zon gekeerd, op haar lippen een gebed tot de brandende godheid van haar volk. De Hoogepriester keek vragend naar haar – de toorts brandde dicht bij zijn hand en de takkenbossen lagen verleidelijk

in de nabijheid. Tarzan sloot zijn oogen en wachtte op het einde. Hij wist, dat hij zou lijden, want hij herinnerde zich flauw iets van vroegere brandwonden. Hij wist, dat hij zou lijden en sterven; maar hij deinsde niet terug. De Dood is niet zoo iets buitengewoons voor hen, die in de wildernis opgroeien, hand in hand wandelen met dit spooksel overdag, die jaar in, jaar uit des nachts naast hem liggen. Het is te betwijfelen, of de aapmensch er zelfs over nadacht, wat er na den dood kwam. Terwijl zijn einde naderde, hield zijn brein zich in werkelijkheid bezig met de aardige steentjes, die hij had verloren, hoewel hij toch alles volgde, wat er om hem heen gebeurde.

Hij gevoelde, dat La zich over hem boog en hij opende zijn oogen. Hij zag haar wit, vertrokken gezicht en hij zag, dat tranen haar verblindden. „Tarzan, mijn Tarzan!” – kermde ze „zeg, dat ge me liefhebt – dat ge met me naar Opar wilt terugkeeren – en ge zult leven. Ondanks de boosheid van mijn volk zal ik u redden. Deze laatste kans geef ik u nog. Wat is uw antwoord?” –

Op het laatste oogenblik had de vrouw in La gezegevierd over de Hoogepriesteres van een wreeden godsdienst. Ze zag op het altaar het eenige schepsel, dat ooit in haar maagdelijken boezem den liefdegloed had opgewekt; ze zag den fanatieke met het dierlijk gelaat, die eenmaal haar gade zou zijn, tenzij zij er een vond, die minder weerzinwekkend was. De eerste stond klaar met een brandende toorts, om den brandstapel aan te steken; ondanks haar waanzinnigen hartstocht voor den aapmensch zou zij het woord uitspreken, dat den brand moest ontsteken, zoo Tarzan's antwoord ten slotte onbevredigend was. Hijgend hing ze vlak boven hem. „Ja of neen?” – fluisterde ze.

Door de wildernis kwam van verre flauw een geluid, dat plotseling een straal van hoop in Tarzan's oogen bracht. Hij verhief zijn stem in een akeligen schreeuw, die La een paar passen deed achteruit wijken. De ongeduldige priester mopperde en zwaaide de toorts van de eene hand in de andere, terwijl hij het vuur steeds dichterbij de lont onderaan den brandstapel bracht.

„Uw antwoord!” – drong La aan. „Wat is uw antwoord op de liefde van La van Opar.” –

Dichter kwam het geluid, dat Tarzan's aandacht had getrokken en nu hoorden ook de anderen het – het schelle getoeter van

een olifant. Terwijl La met groote oogen in Tarzan's gezicht staarde, om er haar geluk of haar smart te lezen, zag ze een uitdrukking van ontsteltenis over zijn trekken komen. Nu vermoedde ze voor het eerst de beteekenis van Tarzan's schellen kreet – hij had Tantor, den olifant, geroepen, om hem te redden!

La's voorhoofd trok zich dreigend samen.

„Ge weigert La!” – schreeuwde ze. „Sterf dan! De toorts!” – gebod ze, terwijl ze zich tot den priester keerde.

Tarzan keek naar haar op. „Tantor komt.” – zei hij. „Ik dacht, dat hij me kwam redden; maar ik hoor nu aan zijn stem, dat mij en u en allen, die zich op zijn weg zullen bevinden, zal dooden; dat hij met de sluwheid van Sheeta, den panter, degenen zal vinden, die zich voor hem trachten te verbergen, want Tantor is dol met de dolheid der liefde.” –

La kende maar al te wel de dolle heftigheid van een mannetjes-olifant in *must*. Ze wist, dat Tarzan niet overdreef. Ze wist, dat de duivel in het sluwe, wreede brein van het reusachtige dier het in alle richtingen door het woud zou drijven, om degene, die zijn eersten aanval waren ontsnapt, op te sporen, of misschien zou voorbijgaan, zonder terug te keeren. Dat kon niemand zeggen.

„Ik kan u niet liefhebben, La.” – zei Tarzan op zachten toon. „Ik weet niet, waarom, want ge zijt zeer schoon. Ik zou niet kunnen teruggaan en in Opar leven, want ik heb het geheele woud tot mijn beschikking. Neen, ik kan u niet liefhebben, maar ik kan u niet zien sterven onder de verscheurende tanden van den dollen Tantor. Snijd mijn boeien door, eer het te laat is. Hij heeft ons reeds bijna bereikt. Snijd ze door; dan kan ik u misschien nog redden.” –

Een klein rookkolommetje steeg omhoog uit één hoek van den brandstapel, knetterend laaiden de vlammen. La stond daar als een mooi standbeeld der wanhoop naar Tarzan en naar de om zich heen grijpende vlammen te kijken. In een oogenblik zouden ze hem bereiken en hem grijpen. Uit het dichte woud kwam het geluid van krakende takken en scheurende stammen. Tantor was nabij, één van de reuzen der jungle. De priesters werden onrustig. Ze wierpen angstige blikken in de richting van den naderenden olifant en toen weer naar La.

„Vlucht!” gebod ze; toen bukte ze en sneed de touwen om

de handen en voeten van haar gevangene los. In een oogenblik was Tarzan op den grond. De priesters gilden van woede en teleurstelling. Degene, die de toorts droeg, deed dreigend een stap naar La en den aapmensch.

„Verraderes!” – schreeuwde hij tegen de vrouw. „Hiervoor zult ge eveneens sterven!” – Zijn knots opheffend vloog hij op de Hoogepriesteres aan, maar Tarzan was hem voor. Hij deed een grooten sprong, greep het opgeheven wapen en ontrukte het aan de hand van den fanatieken woesteling, waarop de priester hem met handen en nagels aanviel. Tarzan greep het houtige, gedrongen lichaam in zijn sterke handen, hief het boven zijn hoofd en smet het naar de anderen, die zich nu verzamelden, om hun vroegeren gevangene te lijf te gaan. La stond trotsch met haar mes in de hand naast den aapmensch. Er was op haar mooi gelaat geen spoor van vrees te zien, slechts trotsche minachting voor haar priesters en bewondering voor den man, dien ze liefhad, vervulden haar gedachten.

Plotseling vertoonde zich de dolle olifant, wiens kleine oogen vlamden van krankzinnige woede. De priesters stonden een oogenblik verlamd van schrik; maar Tarzan keerde zich om, nam La in zijn armen en vloog naar den dichtst bij staanden boom. Met schel getoeter rende Tantor hem achterna. La klemde zich met beide blanke armen om den nek van den aapmensch. Ze gevoelde, dat hij in de lucht sprong en verbaasde zich over zijn kracht en behendigheid, toen hij belast met haar gewicht snel in de lagere takken van een grooten boom balanceerde en haar vlug naar boven droeg buiten het bereik van den geweldigen slurf van het dikhuidige dier.

Voor het oogenblik teleurgesteld draaide de olifant zich om en vloog op de ongelukkige priesters aan, die zich nu in hun ontzetting in alle richtingen verspreid hadden. Degenen, die in zijn buurt waren, doorboorde hij en smet ze ergens hoog in de takken. Één greep hij in de kronkelingen van zijn slurf en brak hem op een grooten tak, waarna hij hem als een weeke massa liet vallen, en een ander aanviel. Twee vertrapte hij onder zijn kolossale hoeven, maar tegen dien tijd was de rest in het gebladerte verdwenen. Nu schonk Tantor nogmaals zijn aandacht aan Tarzan, want één van de symptomen der dolheid is een afkeer van vroegere genegenheid – voorwerpen van genegenheid

in gewone tijden worden voorwerpen van haat tijdens de dolheid. Eigenaardig was in de ongeschreven annalen van de jungle de spreekwoordelijke genegenheid, die tusschen den aapmensch en het geslacht van Tantor bestaan had. In de geheele wildernis zou nooit één olifant den Tarmangani, den witten aap, deeren; maar tijdens deze dolheid wilde het groote dier zijn ouden speelmakker vernietigen.

Terug naar den boom, waarin La en Tarzan zich bevonden kwam Tantor. Hij ging met de voorpooten tegen den stam slaan en stak zijn slurf naar hen uit, maar Tarzan had dit voorzien en was buiten zijn bereik geklauterd. Deze mislukking maakte het woeste dier nog doller. Hij loeide en toeterde en schreeuwde totdat de grond dreunde van het geweldige lawaai. Hij drukte zijn kop tegen den boom en duwde. De boom boog onder zijn kracht, maar brak niet.

Tarzan's handelingen waren buitengewoon vreemd. Had Numa, of Sabor, of Sheeta, of eenig ander dier van het woud er naar gestreefd, hem te dooden, dan zou de aapmensch in het rond hebben gesprongen en werptuigen en verwenschingen naar zijn aanvaller geslingerd hebben. Hij zou hem beleedigd en getergd hebben, en in het gemeenste taaltje van de jungle, dat hij zoo goed kende. Maar nu zat hij stil buiten het bereik van Tantor en op zijn gezicht lag een uitdrukking van diepe smart en medelijden, want van al de wildernisbewoners hield Tarzan liet meest van Tantor. Hij zou er niet over gedacht hebben, hem te dooden, zoo hij het gekund had. Zijn eenige gedachte was, te ontsnappen, want hij wist, dat zoodra zijn *must* voorbij was, Tantor weer kalm zou zijn, en hij zich nogmaals languit op zijn rug zou kunnen uitstrekken en onzin praten in die groote, flappende ooren.

Daar hij bemerkte, dat de boom al zijn duwen weerstond, werd Tantor nog woedender. Hij keek op naar het tweetal, dat daar hoog boven hem zat, en zijn rood-omrande oogen gloeiden van haat. Daarop wond hij zijn slurf om den boomstam, zette zijn pooten wijd uit elkaar, en trok aan den plantaardigen reus, om hem te ontwortelen. Het geweldige dier werkte, totdat tot Tarzan's ontsteltenis de boom langzaam bij de wortels begon los te laten. De aarde steeg in kleine hoopjes om den voet van den stam, de boom wankelde – nog een oogenblik en hij zou ontworteld zijn en vallen.

De aap mensch heesch La op zijn rug en juist, toen de boom langzaam begon te hellen voordat deze naar één kant zou overslaan, zwaaide hij naar de takken van een kleineren boom in de nabijheid. Het was een groote, gevaarlijke sprong. La sloot haar oogen en rilde maar toen zij ze weer opende, bevond ze zich in veiligheid, en vloog ze met Tarzan door het woud. Achter hen sloeg de boom zwaar op den grond en nam al de kleinere boomen op zijn pad met zich mee, en Tantor, die besepte, dat zijn prooi hem ontgaan was, begon nogmaals luid te toeteren, en volgde met groote vaart hun spoor.

HOOFDSTUK XIV.

Priesteres, maar toch vrouw.

In het eerst sloot La haar oogen en klampte zich in angst aan Tarzan vast, hoewel ze geen geluid gaf; maar al spoedig vatte ze weer genoeg moed, om rond te kijken en naar den grond, en om zelfs haar oogen open te houden gedurende de groote, gevaarlijke sprongen van boom tot boom. En toen kwam er over haar een gevoel van veiligheid, omdat zij een vast vertrouwen stelde in het volmaakte, sterke wezen, bij wiens kracht en moed en behendigheid haar lot berustte. Eenmaal hief ze haar oogen op tot de brandende zon en mompelde een dankbede tot haar heidensche godheid, dat deze niet gedoogd had, dat ze dezen goddelijken man doodde; haar lange wimpers waren nat van tranen. La van Opar was een wonderlijk mengsel – een schepsel, dat steeds door tegenstrijdige emoties werd geregeerd. Nu eens was ze het wreede, bloeddorstige schepsel van een harteloze godheid, dan weer een weeke vrouw, vervuld van medelijden en teederheid. Nu eens de belichaming van jaloezie en wraak, somtijds een snikkend meisje, edelmoedig, vergevensgezind; tegelijk maagd en slecht wezen; doch steeds vrouw. Zoo was La.

Ze drukte haar wang dicht tegen Tarzan's schouder. Langzaam draaide ze haar hoofd om, totdat haar lippen zijn vleesch beroerden. Ze had hem lief en zou met blijdschap voor hem gestorven zijn; toch was ze nog geen uur geleden bereid geweest,

om hem een mes in het hart te stooten; een volgend uur zou ze misschien weer hetzelfde doen.

Een ongelukkige priester, die een schuilplaats zocht, vertoonde zich bij ongeluk aan den woedenden Tantor. Het groote beest wendde zich om, rende op het kromme mannetje aan, blies zijn levenslicht uit, veranderde toen van koers, en zette zijn tocht voort naar het zuiden. Na enkele minuten was het geluid van zijn getoeter in de verte verloren.

Tarzan liet zich op den grond zakken en La gleed van zijn rug.

„Roep uw volk samen.” – sprak Tarzan.

„Ze zullen me doden.” – zei La.

„Ze zullen u niet doden.” – wierp de aapmensch tegen. „Niemand zal u doden, terwijl de aapmensch hier is. Roep ze, dan zullen we met ze spreken.” –

La verhief haar stem in een vreemd, hoog geluid, dat ver in de wildernis doordrong. Van verre en dichtbij kwamen kreten in den blaffenden toon van de priesters van Opar. „Wij komen! Wij komen!” –

Nogmaals en nogmaals herhaalde La haar oproep, totdat twee aan twee, of afzonderlijk, het grootste gedeelte van haar volgelingen naderden en op korten afstand van La en haar redder bleven staan. Ze kwamen met dreigende gezichten. Toen ze er allen waren, sprak Tarzan hen toe.

„Uw La is veilig.” – zei de aapmensch. „Als zij mij gedood had, dan zou ze nu ook dood zijn, evenals velen van u allen. Maar ze heeft mij laten leven, opdat ik haar zou kunnen redden. Gaat met haar naar Opar terug, en dan zal Tarzan zijn weg door de wildernis vervolgen. Laat er vrede zijn tusschen Tarzan en La. Wat is uw antwoord?” –

De priesters bromden en schudden het hoofd. Ze overlegden te zamen en Tarzan kon zien, dat ze niet gunstig gestemd waren voor zijn voorstel. Ze wenschten La niet mee terug te nemen, zij wilden het offer brengen aan de Vlamme Godheid. Ten slotte werd de aapmensch ongeduldig.

„Ge zult de bevelen uwer koningin opvolgen,” – zei hij „en met haar naar Opar terugkeeren, of Tarzan van de Apen zal al de dieren van het woud te zamen roepen en u allen doden. La heeft mij gered, opdat ik u en haar mocht redden. Ik heb u levend beter gediend, dan ik het dood zou hebben kunnen

doen. Als ge niet allen gek zijt, dan laat ge mij mijn weg in vrede vervolgen, en gij keert zelf met La naar Opar terug. Ik weet niet, waar het heilige mes is; maar ge kunt een nieuw maken. Als ik het La niet had ontnomen, dan zoudt ge mij gedood hebben, en nu moet uw godheid blij zijn, dat ik het nam, daar ik zijn priesteres tegen den dollen Tantor heb beschermd. Wilt ge met La naar Opar terugkeeren, en beloven, dat haar geen kwaad zal geschieden.” –

De priesters verzamelden zich, om te overleggen en te bespreken? Ze sloegen zich met de vuist op de borst; ze hieven handen en oogen op tot hun vurige godheid; ze gromden en blaften tegen elkaar, totdat het Tarzan duidelijk werd, dat één van hen het aannemen van zijn voorstel verhinderde. Dit was de Hoogepriester, wiens hart vervuld was van jaloersche woede, omdat La openlijk haar liefde voor den vreemdeling bekend had, terwijl ze volgens de voorschriften van hun godsdienst hem had moeten toebehooren. Er scheen maar geen oplossing van het probleem te vinden te zijn, totdat een andere priester naderde, zijn hand opstak en La aansprak.

„Cadj, de Hoogepriester” – kondigde hij aan „wil u beiden aan de Vlamme Godheid offeren; maar behalve Cadj, willen wij allen gaarne met onze koningin naar Opar terugkeeren.” –

„Dat is allen tegen één.” – antwoordde Tarzan. „Waarom zoudt gij niet uw zin volgen? Gaat heen met La, en als Cadj tusschenbeide komt, doodt hem.” –

De priesters van Opar begroetten deze oplossing met luide bijvalskreten. Het was voor hen niets meer of minder dan een goddelijke inspiratie. De invloed van eeuwenlange stipte gehoorzaamheid aan hoogepriesters had het hun onmogelijk doen schijnen, dat ze zijn gezag in twijfel konden trekken; maar toen ze beseften, dat zij hem konden noodzaken, zich naar hun wil te schikken, waren ze even gelukkig als kinderen met een nieuw stuk speelgoed.

Ze vlogen op Cadj aan en namen hem gevangen. Ze schreeuwden dreigend in zijn oor. Ze bedreigden hem met knots en mes, totdat hij ten slotte in hun eischen toestemde, hoewel schoorvoetend. Toen trad Tarzan voor Cadj.

„Priester”, – zei hij „La gaat terug naar haar tempel onder de bescherming van haar priesters en de bedreiging van Tarzan,

dat wie haar kwaad doet, zal sterven. Tarzan zal weer naar Opar gaan voordat het natte jaargetijde komt en als La iets overkomen is, wee dan Cadj, den Hoogepriester." –

Cadj beloofde norsch, dat hij zijn koningin geen kwaad zou doen.

„Beschermt haar!" – riep Tarzan tot de andere mannen van Opar. Beschermt haar, zoodat als Tarzan weerkeert, hij I.a vindt, om hem te begroeten." –

„La zal er zijn, om u te begroeten." – riep de Hoogepriesteres uit. „En La zal verlangend wachten, altijd verlangend, totdat ge weerkeert. O! zeg me, dat ge zult komen." –

„Wie weet!" – antwoordde de aapmensch, toen hij snel in de boomen vloog en zich in oostelijke richting begaf.

Één oogenblik stond La hem na te kijken, toen zonk haar hoofd neer; er ontsnapte een zucht aan haar lippen en als een oude vrouw ondernam zij den langen terugtocht naar Opar.

Door de boomen vloog Tarzan van de Apen, totdat het nachtelijk duister de wildernis omhulde; toen ging hij liggen, om te slapen, zonder aan den volgenden dag te denken. Zelfs La vormde nog maar een schaduw van een herinnering in zijn geheugen.

Slechts enkele dagreizen meer noordelijk verbeidde Lady Greystoke den dag, waarop haar heer en meester de misdaad van Achmet Zek zou ontdekken en zich haasten, om haar te bevrijden en te wreken. En op hetzelfde oogenblik, dat zij zich de komst van John Clayton voorstelde, zat het voorwerp harer gedachten, nagenoeg naakt, naast een houtstronk, waaronder hij met vuile vingers zocht naar een verdwaalde tor of een sappige rups.

Twee dagen verliepen na den diefstal der juweelen voordat Tarzan er aan dacht. Toen schoten ze hem plotseling te binnen en verlangde hij er naar, er weer mee te spelen. Daar hij niets beters te doen had, dan aan de eerste gril, die zich van hem meester maakte, te voldoen, stond hij op, liep door de vlakke, weg van het woud, waarin hij den vorigen dag had doorgebracht.

Hoewel er niets was, om aan te toonen, waar de juweelen begraven waren, en de plek precies eender was, als het geheele omringende terrein van verscheidene mijlen lengte, waar het riet eindigde aan den rand van het graasland, begaf de aapmensch

zich toch zonder de minste aarzeling naar de plaats, waar hij zijn schat verborgen had.

Met zijn jachtmes woelde hij de aarde om, waar het zakje zich moest bevinden; maar hoewel hij dieper groef, dan het oorspronkelijke kuiltje geweest was, toch vond hij geen spoor van zakje, of juweelen. Tarzan's gezicht werd somber, toen hij bemerkte, dat hij bestolen was. Er was weinig of geen nadenken toe noodig, om hem te overtuigen van de identiteit van den schuldige, en met dezelfde behendigheid, waarmee hij de bergplaats der juweelen had weten te vinden, volgde hij nu terstond het spoor van den dief.

Hoewel het spoor reeds twee dagen oud was, en op verschillende plaatsen eigenlijk uitgewischt, volgde Tarzan het toch betrekkelijk gemakkelijk. Een blanke zou het, twaalf uur nadat het gevormd was, geen twintig passen hebben kunnen volgen; een zwarte zou het binnen den afstand van een mijl hebben verloren; maar Tarzan van de Apen was in zijn jeugd gedwongen die zintuigen te ontwikkelen, welke een gewoon sterveling ternauwernood gebruikt.

Wij mogen den geur van knoflook en whisky bespeuren in den adem van een passagier, die aan de lus hangt, of het goedkoope parfum, dat opstijgt uit de persoon van de mooie dame voor ons, en het betreuren, dat we zulk een gevoelig reukorgaan hebben; maar vergeleken bij den ontwikkelden reuk van de dieren der wildernis kunnen wij in het geheel niet ruiken, zijn onze organen totaal verstompt.

Waar een voet wordt neergezet, blijft geruimen tijd een uitdamping bestaan. Die kunnen wij niet waarnemen; maar de lagere diersoorten, vooral de aanvallers en de aangevallenen, vinden dit belangwekkend en voor hen is het dikwijls duidelijker, dan voor ons een gedrukte bladzijde.

Bovendien behoefde Tarzan zich niet enkel op zijn reuk te verlaten. Ook zijn gezicht en zijn gehoor waren bovenmate ontwikkeld door den drang van zijn prille jeugd, toen zijn leven bijna dagelijks afhing van de uiterste waakzaamheid en het voortdurend gebruik van al zijn vermogens.

En zoo volgde hij het spoor van den Belg noordwaarts door het bosch; maar omdat het spoor reeds oud was, werd hij tot een langzame vervolging gedwongen. De man, dien hij volgde,

was hem twee dagen voor, toen Tarzan zich op weg begaf, en iederen dag kwam hij nog meer vooruit. De aapmensch gevoelde evenwel niet den minsten twijfel ten opzichte van den uitslag. Op een of anderen dag zou hij zijn prooi inhalen – hij kon in vrede zijn tijd afwachten totdat die dag aanbrak. Hardnekkig volgde hij het flauwe spoor, en hield slechts op, om overdag te dooden en te eten, en des nachts te slapen en uit te rusten. Nu en dan kwam hij langs troepjes wilde krijgers; maar hij bleef op een afstand, want hij jaagde een doel na, waarvan hij niet wilde afwijken, ter wille van de minder belangrijke gebeurtenissen op zijn pad.

Deze troepjes behoorden tot de zich verzamelende horden der Waziri en hun bondgenooten, tot wie Basuli talrijke boodschappers had gezonden, om hen terug te roepen. Zij trokken naar een algemeene verzamelplaats, om zich voor te bereiden tot een aanval op de sterkte van Achmet Zek; maar in Tarzan's oog waren ze vijanden – hij herinnerde zich niets van een vriendschappelijken omgang met de zwarten.

Het was nacht, toen hij buiten de palissade van het dorp van den Arabischen roover stilhield. Op een tak van een grooten boom gezeten tuurde hij naar het leven binnen de ruimte. Het spoor had hem naar deze plaats geleid. Zijn prooi moest daarbinnen zijn; maar hoe moest hij hem te midden van zoo veel hutten vinden? Hoewel Tarzan zich zijn groote bekwaamheden bewust was, wist hij heel goed, wat hem ontbrak. Hij wist, dat hij niet met goed gevolg met groote getalen in een open kamp kon strijden. Om te slagen moest hij zijn toevlucht nemen tot de sluwheid en de streken van het wilde dier.

Veilig in den boom gezeten knabbelde hij aan een poot van Horta, het zwijn, en wachtte op een geschikte gelegenheid, om het dorp binnen te gaan. Gedurende eenigen tijd knaagde hij aan de dikke, ronde uiteinden van het bot, brak er met zijn sterke kaken kleine stukjes af en zoog aan het heerlijke merg daarbinnen. Toch wierp hij voortdurend een blik in het dorp. Hij zag in het wit gekleede gedaanten en half-naakte zwarten; maar hij zag niemand, die ook maar eenigszins gelek op den dief van de juweelen.

Geduldig wachtte hij tot de straten verlaten waren, behalve door de schildwachten hij de poorten. Toen sprong hij licht op

den grond, liep met een boog naar den anderen kant van het dorp en naderde de palissade.

Aan zijn zijde hing een lang van huiden gevlochten touw – een natuurlijke en meer betrouwbare evolutie van het gras-touw zijner jeugd. Dit maakte hij los, spreidde den strik achter zich op den grond, en met een snelle polsbeweging wierp hij de kronkelingen over een uitstekend punt op de palissade.

Toen trok hij den lus strak aan, en beproefde, of het touw stevig vast zat. Hierover voldaan vloog de aap mensch snel tegen den vertikalen muur op, geholpen door het touw, dat hij in beide handen geklemd hield. Eenmaal boven gekomen, kostte het hem slechts een oogenblik, om het bengelende touw weer op te winden, het aan zijn middel te bevestigen, een snellen blik binnen de palissade te werpen, en, overtuigd, dat er niemand in de onmiddellijke nabijheid was, zachtjes op den grond te springen.

Nu was hij in het dorp. Vóór hem strekte zich een rij tenten en hutten van inboorlingen uit. Ze alle te onderzoeken zou groot gevaar opleveren; maar gevaar was slechts een natuurlijke factor van iederen levensdag – Tarzan werd er nooit door verschrikt. De kansen trokken hem aan – de kansen van leven en dood, waarbij hij zijn moed en zijn vermogens mat met die van een waardigen tegenstander.

Het was niet noodig, iedere woning binnen te gaan – door een deur, een venster of een reet zei zijn neus hem, of zijn prooi daar lag.

Eenigen tijd lang had hij eene teleurstelling, na de andere. Er was geen spoor van den Belg te vinden. Maar eindelijk kwam hij aan een tent, waar de reuk van den dief sterk was. Tarzan luisterde met het oor dicht tegen den achterwand, maar er drong geen geluid tot hem door.

Ten slotte sneed hij één der touwen los, lichtte een punt van het zeildoek op en stak zijn hoofd naar binnen. Alles was stil en donker. Tarzan kroop voorzichtig naar binnen – de reuk van den Belg was sterk; maar het was geen levend spoor. Nog vóór hij het inwendige nauwkeurig onderzocht had, wist Tarzan, dat er niemand was.

In één hoek vond hij een hoop dekens en kleeren verspreid liggen; maar geen zakje met mooie steentjes. Hoewel hij verder zocht, kwam er niets voor den dag, dat wees op de aanwezigheid

der juweelen, maar aan den kant, waar de dekens en de kleeren lagen, ontdekte de aapmensch, dat het zeil van onderen los was. Toen begreep hij, dat de Belg nog kort geleden langs dezen weg de tent verlaten had.

Tarzan talmde niet met het zoeken van de richting, waarin zijn prooi gevluucht was. Het spoor leidde in de schaduw en achter de hutten en tenten van het dorp – het was duidelijk, dat de Belg er alleen en in het geheim op uit was gegaan. Blijkbaar vreesde hij de bewoners van het dorp, of was zijn werk van dien aard geweest, dat hij zich niet aan een ontdekking durfde blootstellen.

Achter een hut leidde het spoor door een pas gemaakte opening in den houten wand en verder naar het duister daarachter. Op handen en knieën kroop hij door het kleine gat. In de hut snoof hij allerlei geuren op; maar helder en duidelijk was er één, die een slapende herinnering aan het verleden half wakker riep – het was de flauwe, zachte geur eener *zij*. Toen hij dezen herkende kwam er iets vreemd onrustigs in het binnenste van den aapmensch – het gevolg van een onweerstaanbare macht, waarmee hij bestemd was, opnieuw kennis te maken – het instinct, dat een mannelijk wezen tot zijn vrouw trekt.

In dezelfde hut was ook de geur van den Belg en toen de neus van den aapmensch deze beide opving, de één vermengd met den ander, toen brandde de jaloezie in hem, hoewel zijn geheugen geen beeld weerspiegelde van de „zij”, naar wie hij verlangde.

Evenals de tent, die hij onderzocht had, was de hut leeg, en nadat hij zich er van overtuigd had, dat zijn gestolen zakje er niet ergens verborgen lag, vertrok hij, zooals hij gekomen was, door den achterwand.

Hier vatte hij het spoor van den Belg op, volgde het over de open plek, over de palissade en verder in de donkere wildernis daarachter.

HOOFDSTUK XV.

Werper's vlucht.

Nadat Werper de pop in zijn bed gemaakt had, en weggeslopen was in het donker van het dorp onder den achterwand van zijn tent, was hij regelrecht naar de hut gegaan, waarin Jane Clayton gevangen gehouden werd.

Voor de deur zat een zwarte schildwacht. Werper naderde hem brutaal, fluisterde hem een paar woorden toe, gaf hem een pakje tabak, en trad de hut binnen. De zwarte grijnsde en knipoogde, toen de Europeaan in het donker binnenging.

Daar de Belg één van Achmet Zek's voornaamste luitenants was, kon hij natuurlijk in en buiten het dorp gaan, waar hij wilde, dus betwistte de schildwacht hem niet het recht, om de hut van de blanke, vrouwelijke gevangene te betreden. Daarbinnen riep Werper fluisterend in het Fransch: „Lady Greystoke! Ik ben het, Frecoult! Waar bent u?” – Maar er kwam geen antwoord. Haastig voelde de man om zich heen en tastte blindelings met uitgestoken handen in het duister. Er was niemand!

Werper's verbazing was te groot voor woorden. Hij was op het punt van naar buiten te gaan, om de schildwacht te ondervragen, toen zijn oogen, die aan de duisternis gewend geraakten, een minder zwarte plek ontdekten onder aan den achterwand der hut. Bij onderzoek bleek, dat deze plek veroorzaakt werd door een opening, die in den wand was uitgesneden. Deze was groot genoeg, om hem door te laten, en daar hij er zeker van

was, dat Lady Greystoke door dat gat was gekropen, om te trachten, het dorp te verlaten, maakte hij dadelijk van denzelfden weg gebruik. Ook verspilde hij geen tijd aan een nutteloos zoeken naar Jane Clayton.

Zijn eigen leven hing af van het al of niet ontwijken van Achmet Zek, zoodra die brave man zou begrijpen, dat hij ontsnapt was. Tot zijn oorspronkelijk plan, om Lady Greystoke te laten vluchten, was hij om twee goede, afdoende redenen besloten.

De eerste was, dat hij door haar te redden, de dankbaarheid der Engelschen zou verwerven, en zodoende zijn kans op uitlevering verminderen, zoo zijn identiteit en zijn misdaad op zijn chef mochten bekend gemaakt worden.

De tweede reden vond haar grond in het feit, dat hem slechts één weg tot ontsnapping open stond. Hij kon niet naar het westen reizen wegens de Belgische bezittingen, die tusschen hem en den Atlantischen Oceaen lagen. Het zuiden was voor hem afgesloten door de gevreesde aanwezigheid van den wilden aapmensch, dien hij beroofd had. In noordelijke richting lagen de vrienden en bondgenooten van Achmet Zek. Enkel in het oosten, door Britsch Oost-Afrika, was een redelijke kans op vrijheid.

Vergezeld door een adellijke, Engelsche vrouw, die hij van een vreeselijk lot gered had, en die zou verklaren, dat hij een Franschman was en Frecoult heette, rekende hij er op – en niet zonder grond – dat de Britten hem krachtdadig zouden helpen, zoodra hij met hun eerste voorposten in aanraking kwam.

Maar nu Lady Greystoke verdwenen was, hoewel hij nog in het oosten zijn heil zocht, waren zijn kansen verminderd en was een ander plan van ondergeschikt belang eveneens vernietigd. Vanaf het oogenblik, dat hij de oogen op Jane Clayton geslagen had, koesterde hij in zijn binnenste een geheimen hartstocht voor de mooie Amerikaansche vrouw van den Engelschen edelman en toen Achmet Zek's ontdekking van de juweelen zijn vlucht noodzakelijk had gemaakt, droomde de Belg van een toekomst, waarin hij Lady Greystoke misschien zou kunnen overtuigen, dat haar echtgenoot dood was, en hij gebruik zou kunnen maken van haar dankbaarheid, om haar voor zichzelf te winnen.

In dat gedeelte van het dorp, het verst verwijderd van de poorten, zag Werper, dat een paar lange palen, die van een

stapel hout voor het bouwen van een hut waren genomen, bovenaan tegen de palissade waren gezet en zodoende een gewaagd, doch niet onmogelijk middel tot ontsnapping vormden.

Terecht leidde hij hieruit af, dat Lady Greystoke het middel had gevonden, om over den muur te klimmen, en hij wachtte geen oogenblik met haar voorbeeld te volgen. Eenmaal in de wildernis beland begaf hij zich terstond in oostelijke richting.

Een paar mijlen ten zuiden van hem lag Jane Clayton hijgend tusschen de takken van een boom, waarin ze beschutting had gezocht tegen een hongerige, op prooi beluste leeuw.

Haar vlucht uit het dorp was veel gemakkelijker geweest, dan ze verwacht had. Het mes, dat ze had gebruikt, om een doorgang in den wand der hut te snijden, had ze in den muur harer gevangenis gevonden, waarschijnlijk bij ongeluk achtergelaten door een vroegeren bewoner, die het gebouwtje verlaten had.

Er waren slechts weinige minuten toe noodig geweest, om achter het dorp om te loopen, waarbij ze in de diepste schaduw bleef, en de gelukkige omstandigheid, dat de palen zoo vlak bij de omheining lagen, had voor haar het probleem van het klimmen over den hoogen muur opgelost.

Een uur lang had ze het oude wildspoor naar het zuiden gevolgd, totdat haar geoeffend oor het heimelijk sluipen van een eeltvoeter achter haar opving. De dichtstbij staande boom strekte haar dadelijk tot wijkplaats, want ze was te goed thuis in de wildernis, om haar veiligheid een oogenblik op het spel te zetten, nadat ze ontdekt had, dat ze gevolgd werd.

Werper was fortuinlijker en reisde langzaam voort tot het aanbreken van den dag, toen hij tot zijn verdriet een Arabischen ruiter op zijn weg ontdekte. Het was één van Achmet Zek's mannen, waarvan velen zich in alle richtingen hadden verspreid, om in het woud naar den voortvluchtigen Belg te zoeken.

Jane Clayton's ontsnapping was nog niet ontdekt, toen Achmet Zek en de zijnen er op uit trokken, om Werper in te halen. De eenige, die den Belg, nadat deze zijn tent had verlaten, gezien had, was de zwarte schildwacht voor de deur van Lady Greystoke's hut, en hij was tot zwijgen gebracht door de ontdekking van het lijk van den man, die hem had afgelost, den schildwacht, die door Mugambi was afgemaakt.

De omgekochte maakte hieruit natuurlijk op, dat Werper zijn

makker had gedood en durfde niet erkennen, dat hij hem toegestaan had, de hut binnen te gaan, daar hij den toorn van Achmet Zek vreesde. Daar dus het toeval wilde, dat hij de eenige was, die het lijk van den schildwacht gezien had, toen er alarm werd gemaakt over het verdwijnen van Werper, die Achmet Zek te slim was geweest, had de sluwe schildwacht het lijk in een naburige tent gesleept en zich weer op post gesteld voor de deur van de hut, waarin hij geloofde, dat de vrouw zich nog bevond.

Nu de Belg den Arabier zoo dicht op zijn hielen ontdekte, verborg hij zich in het dichte gebladerte van een boschje. Hier ging het pad een eind weegs in rechte richting verder, en door het schaduwrijke bosch reed de in het wit gekleede gedaante van den vervolger onder het gewelfde bladerdak.

Dichter en dichter naderde hij. Werper kroop dichter tegen den grond achter het gebladerte van zijn schuilplaats. In het pad bewoog een wingerd. Werper's oogen werden terstond op dat punt gevestigd. Er was geen wind, die daar in het dichtst van het woud de bladeren kon doen bewegen. Weer bewoog de wingerd. De Belg begreep, dat dit verschijnsel slechts kon worden teweeg gebracht door een sombere, boosaardige macht.

Zijn oogen trachtten het bladergordijn daar tegenover hem te doorboren. Langzamerhand zag hij een gedaante – een vreeselijke bruinachtige gedaante met groene oogen, die hem over het smalle pad op ontzettende wijze tegengloeiden.

Werper had wel van angst kunnen schreeuwen, maar langs het pad naderde de bode van een anderen dood, even zeker en niet minder vreeselijk. Hij hield zich stil, bijna verlamd van schrik. De Arabier naderde. De leeuw dook, om Werper te bespringen, toen zijn aandacht plotseling werd getrokken door den ruiter.

De Belg zag, dat de zware kop in de richting van den roover werd gewend en zijn hart hield bijna op te kloppen, terwijl hij wachtte op het gevolg van deze stoornis. Stapvoets naderde de ruiter. Zou het gevoelige dier, dat hij bereed, schrikken voor den reuk van het verscheurende beest en in zijn vlucht Werper toch nog aan de genade van den koning der dieren overlaten?

Doch het scheen de nabijheid van den leeuw niet te bemerken. Daar kwam het met gebogen nek, en kauwend op zijn bit. De Belg keek weer naar den leeuw. De volle aandacht van het beest

scheen nu op den ruiters gevestigd te zijn. Nu waren ze vlak vóór den leeuw en nog sprong deze niet. Zou hij slechts wachten tot ze voorbij waren, om dan weer zijn aandacht aan zijn oorspronkelijke prooi te wijden? Werper rilde en stond half op. Op hetzelfde oogenblik vloog de leeuw uit zijn schuilplaats den man aan. Het paard schoot met een schel gehinnik van angst opzij, bijna bovenop den Belg; de leeuw sleurde den hulpeloozen Arabier uit het zadel, en het paard sprong terug op het pad en holde weg in westelijke richting.

Maar het vluchtte niet alleen. Toen het verschrikte dier op hem aan kwam, was het Werper niet ontgaan, dat het zadel plotseling leeg was, en dit hem een gelegenheid bood. Nauwelijks had de leeuw den Arabier aan de eene zijde weggesleurd, of de Belg greep den zadelknop en de manen en sprong aan den anderen kant op den rug van het paard.

Een half uur later zwaaide een naakte reus met gemak door de lagere takken van de boomen, hield op, en snoof met opengesperde neusvleugels en opgeheven hoofd de ochtendlucht op. De geur van bloed drong scherp tot hem door, en daarmee vermengd was de reuk van Numa, den leeuw. De reus hield zijn hoofd opzij en luisterde.

Op korten afstand klonken op het pad de onmiskenbare geluiden van het gulzig eten van een leeuw. Het kraken van beenderen, het verzwelgen van groote stukken, het tevreden gebrom wezen op de nabijheid van den zich vergastenden vorst.

Tarzan naderde de plek, terwijl hij in de boomtakken bleef. Hij deed geen poging, om zijn nadering te verbergen, en spoedig kreeg hij het bewijs, dat Numa hem gehoord had, want er klonk een waarschuwend gegrom uit een boschje naast het spoor.

Vlak boven den leeuw hield Tarzan op een lagen tak stand en keek neer op het afschuwelijke tooneel. Kon dit niet te herkennen ding de man zijn, dien hij gevolgd was? Dit vroeg de aapmensch zich af. Van tijd tot tijd was hij naar het pad afgedaald, om zich er van te vergewissen, dat de Belg werkelijk dit spoor naar het oosten gevolgd had.

Nu ging hij langs den leeuw en diens festijn, daalde en onderzocht den grond met zijn neus. Er was hier geen reuk te ontdekken van den man, dien hij opspoorde. Tarzan keerde naar den boom terug. Met scherp oog zocht hij op den grond om het

verminkte lichaam naar het kwijt geraakte zakje met mooie steentjes, maar er was niets van te zien.

Hij bromde tegen Numa en probeerde het groote dier weg te jagen, maar het eenige antwoord op zijn pogingen was een kwaad gegrom. Hij trok kleine takjes van een boom en smet die naar zijn vroegeren vijand. Numa keek op en liet de tanden zien, terwijl hij vreeselijk grijnsde, maar hij stond niet op van zijn prooi.

Toen legde Tarzan een pijl op zijn boog, trok de dunne schacht ver terug en schoot die af met al de kracht van het taaie hout, dat hij slechts kon buigen. Toen de pijl diep in zijn zijde drong, vloog Numa op met een gebrul van vermengde woede en pijn. Hij deed nuttelooze sprongen naar den grijnzenden aapmensch, trok aan het uitstekende einde der schacht, sprong in het pad en liep onder zijn kwelgeest heen en weer. Nogmaals schoot Tarzan een pijl af. Ditmaal kwam het werptuig, dat met zorg was aangelegd, in de ruggegraat van den leeuw. Het groote beest bleef staan en viel verlamd voorover op zijn kop.

Tarzan liet zich zakken, liep snel naar het dier en stiet zijn speer diep in het hart; daarop nam hij zijn pijlen terug en wijdde zijn aandacht aan de verminkte overblijfselen van de prooi, die vlak bij in het boschje lag.

Het gezicht was weg. De Arabische kleeren deden geen twijfel ontstaan omtrent 's mans identiteit, daar hij hem tot in het Arabische kamp was gevolgd, en hij die kledingstukken gemakkelijk zou hebben kunnen krijgen. Zóó zeker was Tarzan er van, dat dit het lijk was van hem, die hem beroofd had, dat hij geen moeite deed, om zijn conclusies te controleren door middel van den reuk tusschen de samengesmolten geuren van het groote roofdier en het versche bloed van het slachtoffer.

Hij beperkte zijn aandacht tot een zorgvuldig zoeken naar het zakje, maar noch op, noch bij het lijk was eenig spoor van het vermiste voorwerp of zijn inhoud te vinden. De aapmensch was teleurgesteld – mogelijk niet zoo zeer door het verlies der gekleurde steentjes, als wel omdat Numa hem van het genoeg der wraak beroofd had.

Terwijl hij zich afvroeg, wat er wel van zijn bezit geworden kon zijn, keerde Tarzan langzaam terug in de richting, vanwaar hij gekomen was. In zijn geest verwerkte hij een plan, om het

Arabische kamp binnen te gaan en te onderzoeken, zoodra de duisternis zou zijn gevallen. Door de boomen begaf hij zich terstond zuidwaarts, om een prooi te zoeken en zijn honger vóór den middag te stillen, waarna hij op een plaats, ver van het kamp zonder vrees voor ontdekking zou kunnen rusten en slapen tot het tijd was, zijn plan te volvoeren.

Nauwelijks had hij het pad verlaten, of een groote, zwarte krijger kwam in oostelijke richting aangereden. Het was Mugambi, die zijn meesteres zocht. Hij vervolgde zijn weg, hield stil, om het lijk van den leeuw te beschouwen. Er kwam een uitdrukking van niet begrijpen op zijn gezicht, toen hij zich bukte, om naar de wonden te zoeken, die den dood van den woudkoning veroorzaakt hadden. Tarzan had zijn pijlen weggenomen, maar voor Mugambi was de oorzaak van den dood even helder, alsof de werptuigen en de speer nog buiten het lichaam staken.

De zwarte keek voorzichtig om zich heen. Het lichaam was nog warm, en dit deed hem besluiten, dat de dooder in de nabijheid moest zijn, hoewel nergens een spoor van eenig levend wezen te vinden was. Mugambi schudde het hoofd, en ging verder, doch met verdubbelde voorzichtigheid.

Den geheelen dag trok hij voort, en stond nu en dan stil, om op luiden toon dat ééne woord „Lady” te roepen, in de hoop, dat zij hem eindelijk mocht hooren en antwoorden; maar ten slotte stortte zijn trouwe toewijding hem in het verderf.

Uit noord-oostelijke richting had Abdul Mourak, aan het hoofd van een detachement Abyssinische soldaten reeds maanden lang ijverig gezocht naar Achmet Zek, den Arabischen roover, die zes maanden tevoren de majesteit van Abdul Mourak's keizer had beleedigd, door een slaven-inval te leiden binnen de grenzen van Menelek's domein.

En nu wilde het geval, dat Abdul Mourak een korte rust had gehouden om twaalf uur op dienzelfden dag, en nog wel op het zelfde wildspoor, dat Werper en Mugambi in oostelijke richting volgden.

Het was kort nadat de soldaten waren afgestegen, dat de Belg, zich niet van hun tegenwoordigheid bewust, zijn paard bijna in hun midden dreef, voordat hij hen ontdekte. In een oogenblik was hij omsingeld en overstelpte men hem met vragen, terwijl hij van zijn paard getrokken en voor den aanvoerder gebracht werd.

Zijn toevlucht nemend tot zijn Europeaansche afkomst verzekerde Werper aan Abdul Mourak, dat hij een Franschman was, die in Afrika was komen jagen, dat hij door roovers werd aangevallen en zijn gevolg gedood of verdreven was, terwijl hij zelf als door een wonder kon ontsnappen.

Door een opmerking van den Abyssiniër ontdekte Werper bij toeval het doel van den tocht, en toen hij begreep, dat deze mannen vijanden waren van Achmet Zek, vatte hij moed en gaf den Arabier terstond de schuld van de moeilijkheid, waarin hij was gekomen.

Om nu niet weer in handen van den roover te vallen, ried hij Abdul Mourak af, zijn vervolging voort te zetten, en verzekerde hij den Abyssiniër, dat Achmet Zek het bevel had over een groote, gevaarlijke strijdmacht, en dat hij snel naar het zuiden optrok.

Overtuigd, dat het lang zou duren, eer hij den roover inhaalde, en dat het resultaat van een samentreffen uiterst twijfelachtig zou zijn, gaf Mourak zijn plan op, en beval hij zijn gezelschap een kamp op te slaan op de plaats, waar zij zich bevonden, voordat zij den volgenden morgen den terugweg naar Abyssinië zouden ondernemen.

Het was laat in den namiddag, toen de aandacht van het kamp werd getrokken door een krachtige stem, die uit westelijke richting kwam en verscheidene keeren herhaalde: „Lady! Lady! Lady!” –

Hun instinct, dat hun gebod, voorzichtig te zijn, getrouw, sloop een aantal der Abyssiniërs op bevel van Abdul Mourak door het woud naar dengene, die daar riep.

Een half uur later kwamen ze terug en sleepten Mugambi met zich mee. De eerste, dien de groote zwarte zag, toen hij zonder plichtplegingen voor den Abyssinischen officier gebracht werd, was M. Jules Frecoult, de Franschman, die de gast van zijn heer was geweest, en dien hij het laatst gezien had, toen hij het dorp van Achmet Zek binnenging, onder omstandigheden, die wezen op zijn bekendheid met en vriendschap voor de roovers.

Tusschen de rampen, die over zijn heer en diens huis waren gekomen, en den Franschman zag Mugambi een duister verband, dat hem weerhield, om zich aan Werper bekend te maken, die hem blijkbaar niet herkende.

Zeggend, dat hij slechts een onschuldig jager van een zuidelijken

stam was, smeekte Mugambi, dat men hem zijn weg zou laten vervolgen; maar Abdul Mourak, die den prachtigen lichaamsbouw van den krijger bewonderde, besloot, hem mee terug te nemen naar Adis Abeba en hem aan Menelek aan te bieden. Enkele oogenblikken later werden Mugambi en Werper door een sterk geleide weggebracht en ervoer Werper voor het eerst, dat hij een gevangene was, in plaats van een gast. Te vergeefs protesteerde hij tegen zulk een behandeling, totdat een soldaat hem op den mond sloeg en dreigde, hem dood te schieten, als hij niet ophield.

Mugambi trok zich de zaak minder aan, want hij twijfelde er geen oogenblik aan, of hij zou gedurende de reis wel een gelegenheid vinden, om de waakzaamheid van zijn bewakers te ontgaan en te ontsnappen. Terwijl dit denkbeeld zijn gedachten geheel bezig hield, drong hij zich in de gunst van de Abyssiniërs, deed hun allerlei vragen over hun keizer en hun land, en legde een steeds toenemend verlangen aan den dag, om het doel hunner reis te bereiken, opdat hij van al het goede zou kunnen genieten, dat volgens hun zeggen in de stad Adis Abeba te vinden was. Zoo ontwapende hij hun achterdocht en elken dag werd zijn bewaking iets slapper.

Zijn voordeel doend met het feit, dat hij en Werper altijd te zamen waren, trachtte Mugambi uit te vorschen, wat de ander wist van het verblijf van Tarzan, of van de daders van den aanval op de bungalow, zoowel als van het lot van Lady Greystoke; maar daar hij voor deze inlichtingen werd beperkt tot wat het gesprek dienaangaande eens toevallig mocht opleveren, daar hij Werper zijn identiteit niet durfde noemen, en daar Werper al even verlangend was, om voor de wereld zijn aandeel in de vernietiging van het huis van zijn gastheer en diens geluk verborgen te houden, hoorde Mugambi niets – tenminste niet op deze manier.

Doch er kwam een tijd, waarin hij bij toeval iets verbazingwekkends vernam.

Het gezelschap had op een warmen dag aan den oever van een mooien, helderen stroom gekampeerd. De bodem was met grint bedekt; er was geen spoor van krokodillen te bekennen, die het baden in de rivieren van sommige gedeelten van het donkere werelddeel zoo gevaarlijk maken, dus grepen de Abyssiniërs

deze prachtige gelegenheid aan, om lang uitgestelde, hoognoodige reinigingen te ondernemen.

Toen Werper, die evenals Mugambi verlof had gekregen, zich te water te begeven, zijn kleeren uittrok, zag de zwarte, met hoeveel zorg hij iets losmaakte van zijn middel – iets dat hij tegelijk met zijn hemd wegnam en steeds bedekt liet.

Juist die groote zorg trok de aandacht van den zwarte en riep een aangeboren nieuwsgierigheid in den geest van den krijger wakker. Zoo kwam het, dat toen de Belg in de zenuwachtigheid van zijn al te groote zorg het verborgen voorwerp liet vallen, Mugambi het zag, terwijl het op den grond viel en een gedeelte van den inhoud op het gras verspreidde.

Nu was Mugambi met zijn heer naar Londen geweest. Hij was niet de onnoozele, onbedorven wilde, die hij door zijn kleeding geleek. Hij was in aanraking geweest met de cosmopolitische horden der grootste stad der wereld; hij had museums bezocht en winkelramen bekeken; en bovendien was hij schrander en intelligent.

Zoodra de juweelen van Opar zich schitterend aan zijn verbaasde oogen vertoonden, herkende hij ze als echt en van groote waarde; maar hij herkende nog iets anders, dat hem veel meer belang inboezemde, dan de waarde der steenen. Duizend maal had hij het leeren zakje aan de zijde van zijn heer zien bengelen, als Tarzan van de Apen, belust op avontuur, zich weer een paar uur had overgegeven aan de oorspronkelijke gewoonten van zijn kinderjaren, om te midden zijner naakte krijgers den leeuw, den luipaard, den buffel en den olifant te jagen, op de wijze, die hem het liefst was.

Werper zag, dat Mugambi het zakje en de juweelen had gezien. Haastig verzamelde hij de steenen en stopte ze weer in het zakje, terwijl Mugambi met een air van onverschilligheid langs de rivier slenterde, om te gaan baden.

Den volgenden morgen was Abdul Mourak verdrietig en woedend, toen hij bemerkte, dat de zwarte gevangene gedurende den nacht ontsnapt was; Werper was om dezelfde reden doodelijk verschrikt, totdat zijn bevende vingers bemerkten, dat het zakje zich nog op zijn plaats onder zijn hemd bevond, en hij daarin de omtrekken van den harden inhoud gevoelde.

HOOFDSTUK XVI.

Tarzan voert de Mangani weer aan.

Achmet Zek was met twee zijner handlangers in een kring naar het zuiden getrokken, om zijn deserteerenden luitenant Werper in zijn vlucht te stuiten. Anderen hadden zich in verschillende richtingen verspreid, zoodat zij gedurende den nacht een uitgestrekten cirkel hadden gevormd, terwijl zij nu weer naar het middenpunt joegen.

Achmet en zijn twee metgezellen namen vóór den middag een korte rust. Zij gingen op den grond zitten onder de boomen aan den zuidelijken rand eener open plaats. De aanvoerder was slecht te spreken. Dat een ongeloovige hem te slim was af geweest, was al erg genoeg, maar dat hij nu ook nog de juweelen moest verliezen, waarop hij zóó zijn zinnen had gezet, dat was zijn hebzuchtig hart te machtig – Allah moest wel zeer vertoornd zijn op zijn dienaar.

In elk geval had hij de vrouw nog. Zij zou in het noorden een redelijken prijs opbrengen, en bovendien was er nog de begraven schat bij de puinhoopen van het huis van den Engelschman.

Een licht gedruisch in het bosch aan de overzijde der open plaats maakte Achmet Zek terstond helder wakker. Hij vatte zijn geweer, om het dadelijk te kunnen gebruiken, en gaf zijn handlangers door een gebaar te kennen, dat ze zich stil moesten houden in hun schuilplaats. Achter struiken gedoken wachtte het drietal, de oogen gericht op den anderen kant der open plek.

Een oogenblik later werden de takken gescheiden en verscheen het gelaat eener vrouw, die angstig om zich heen keek. Toen, blijkbaar gerust gesteld, dat haar geen onmiddellijk gevaar bedreigde, stapte zij uit het geboomte in het volle gezicht van den Arabier.

Achmet Zek onderdrukte een uitroep van verbazing en een verwensching. De vrouw was de gevangene, die hij veilig bewaakt dacht.

Ze scheen alleen te zijn, maar Achmet Zek wachtte, om er heel zeker van te zijn, eer hij haar greep. Langzaam schreed Jane Clayton over de plek. Reeds tweemaal sedert ze het dorp der roovers had verlaten, was ze maar ternauwernood aan de tanden der verscheurende dieren te ontkomen, en eens had ze bijna één van de zoekenden ontmoet. Hoewel ze er nagenoeg aan wanhoopte, ooit in veiligheid te komen, was ze vast besloten voort te vechten, totdat de dood of de redding een einde maakte aan haar pogingen.

Terwijl de Arabieren haar uit hun schuilhoek gadesloegen, en Achmet Zek met voldoening bemerkte, dat zij regelrecht in zijn klauwen zou belanden, keek een ander paar oogen uit het groen van een boom in de nabijheid neer op het geheele tooneel.

Een plotseling gekraak van de struiken op het punt, vanwaar Jane Clayton te voorschijn was gekomen, deed haar stilstaan, en trok de aandacht der Arabieren en van den toeschouwer in den boom.

De vrouw wendde zich om, ten einde te zien, welk nieuw gevaar haar van achteren bedreigde, en toen ze dit deed, waggelde er een kolossale aap in het gezicht. Achter hem verscheen er nog één, en nog één; maar Lady Greystoke wachtte niet, om te zien, hoeveel van die afschuwelijke dieren haar zoo dicht op de hielen zaten.

Met een gesmoorden kreet snelde ze naar het bosch aan den overkant, en toen ze daar de struiken bereikte, stonden Achmet en zijn helpers op en grepen haar. Op hetzelfde oogenblik liet een naakte, bruine reus zich rechts van de open plek uit de takken van een boom vallen.

Hij keerde zich naar de verbaasde apen, en stiet een stroom van diepe keelklanken uit, en zonder op de uitwerking zijner woorden te letten, draaide hij zich om en maakte zich gereed, om de Arabieren aan te vallen.

Achmet Zek sleepte Jane Clayton naar zijn vastgebonden paard. Zijn beide mannen waren bezig, haastig de drie paarden los te maken. De vrouw, die worstelde, om aan den Arabier te ontkomen, zag, dat de aapmensch naar haar kwam toe loopen. Een blij licht van hoop bestraalde haar gezicht.

„John! – riep ze. „Goddank, dat je bijtijds bent gekomen.” –

Achter Tarzan kwamen de groote apen, verwonderd, maar gehoorzaamend aan den oproep.

De Arabieren zagen, dat zij geen tijd zouden hebben, om op te stijgen en te vluchten, eer de beesten en de man hen zouden bereiken.

Achmet Zek herkende den laatste, als de gevreesde vijand van hem en zijns gelijken, en hij zag in de omstandigheid een gelegenheid, om zich voorgoed van de bedreigende tegenwoordigheid van den aapmensch te ontslaan.

Hij riep zijn mannen toe, zijn voorbeeld te volgen, terwijl hij zijn geweer greep en het op den aanvallenden reus aanlegde. Zijn volgers, die niet minder vlug waren dan hijzelf, vuurden bijna gelijktijdig, en met de geweerschoten tuimelden Tarzan en twee van zijn harige handlangers voorover in het lange gras.

Het leven uit de geweren deed de apen verwonderd stilstaan en terwijl hij partij trok van deze tijdelijke verwarring, sprongen Achmet Zek en zijn metgezellen te paard en galoppeerden weg met de nu hopelooze en door smart verpletterde vrouw.

Terug naar het dorp reden ze, en nogmaals zag Lady Greystoke zich opgesloten in de smerige, kleine hut, waaruit ze voor goed had denken te ontsnappen. Ditmaal werd ze niet alleen door een extra schildwacht bewaakt, doch zelfs gebonden.

Alleen, en twee aan twee kwamen de zoekenden, die met Achmet Zek het spoor van den Belg hadden gevolgd, met leege handen terug. Bij ieder verslag namen de woede en spijt van den roover toe, totdat hij zóó razend was, dat niemand hem durfde naderen.

Dreigend en vloekend stapte Achmet Zek in zijn zijden tent op en neer; maar zijn slecht humeur hielp hem niets – Werper was weg en met hem het fortuin aan schitterende juweelen, die de hebzucht van zijn aanvoerder hadden opgewekt en het doodvonnis over het hoofd van den luitenant hadden gebracht.

Met de ontsnapping der Arabieren hadden de groote apen hun aandacht gewijd aan hun gevallen makkers. Één was dood, maar

de andere en de groote, witte aap ademden nog. De harige monsters verzamelden zich om het tweetal en bromden en mompelden op hun eigen manier.

Tarzan was de eerste, die het bewustzijn herkreeg. Opzittend keek hij om zich heen. Bloed vloeide uit een wond in zijn schouder. De schok had hem neergeworpen en verdoofd; maar hij was lang niet dood. Langzaam stond hij op en liet zijn oogen naar de plek dwalen, waar hij het vrouwelijk wezen had gezien, die in zijn woeste borst zulke vreemde aandoeningen had opgewekt.

„Waar is zij?” – vroeg hij.

„De Tarmangani hebben haar meegenomen.” – antwoordde één der apen. „Wie zijt ge, gij, die de taal der Mangani spreekt?” –

„Ik ben Tarzan,” – antwoordde de aapmensch, „de aapmensch, de grootste aller vechters. Als ik brul, zwijgt het woud en beeft van schrik. Ik ben Tarzan van de Apen. Ik ben weg geweest; maar nu ben ik bij mijn volk teruggekomen.” –

„Ja.” – sprak een oude aap. „Hij is Tarzan. Ik ken hem. Het is goed, dat hij is teruggekeerd. Nu zullen we een goede jacht maken.” –

De andere apen kwamen nader en besnuffelden den aapmensch. Tarzan stond onbeweeglijk, met half-ontbloote tanden, en zijn spieren waren strak en gereed, om te werken; doch er was niemand, om zijn recht, om bij hen te zijn, in twijfel te trekken, en toen daarop de inspectie naar genoeg was afgeloopen, schonken de apen hun aandacht weer aan den anderen overlevende.

Ook deze was licht gewond door een kogel, die zijn schedel geraakt had; hij was er door verdoofd, maar toen hij bijkwam was hij blijkbaar weer even fiks als ooit.

De apen vertelden Tarzan, dat ze naar het oosten reisden, toen het reukspoor van het vrouwelijk wezen hun aandacht trok, en zij haar gevolgd waren. Nu wilden ze hun gestoorden marsch vervolgen; maar Tarzan wilde liever de Arabieren volgen en hun de vrouw afnemen. Na veel heen en weer praten werd er besloten, dat ze eerst een paar dagen in oostelijke richting zouden jagen, om dan terug te keeren en naar de Arabieren te zoeken; en daar de tijd bij de apen van weinig gewicht

is, willigde Tarzan hun eischen in, daar zijn geestestoestand op dat oogenblik maar weinig hooger was dan de hunne.

Nog een omstandigheid, die hem er toe deed besluiten, de vervolging der Arabieren uit te stellen, was de pijn zijner wond. Het zou beter zijn, te wachten totdat deze genezen was, eer hij zich weer blootstelde aan de geweren der Tarmangani.

En terwijl Jane Clayton dus weer in haar gevangenis werd gestooten en men haar aan handen en voeten bond, zwierf haar natuurlijke beschermer in oostelijke richting, in het gezelschap van een twintigtal harige monsters, met wie hij even familiaar omging als een paar maanden tevoren met zijn onberispelijke medeleden van één der meest gezochte en moeilijkst te genaken Londensche clubs. Maar steeds bleef daar achter in zijn gewonde hersenen een lastige overtuiging, dat hij niet moest zijn, waar hij zich bevond – dat hij zich om de eene of andere onverklaarbare reden ergens anders moest ophouden, te midden van andere schepselen. Ook, dat hij noodzakelijk het spoor der Arabieren moest volgen, om de vrouw te redden, die zijn wilde gevoelens zoo sterk had aangetrokken, hoewel het gedachte-woord, dat hem bij het overdenken van de onderneming te binnen was geschoten, eerder „overmeestering” was dan „redding.” –

Voor hem was ze als ieder ander vrouwelijk wezen van het woud, en hij had op haar zijn zinnen gezet als zijn wijfje. Één oogenblik, toen hij dicht bij haar was gekomen op de open plaats, waar de Arabieren haar hadden gegrepen, was de vreemde geur, die het eerst zijn begeerte had opgewekt in de hut, die haar had gevangen gehouden, in zijn neus gedrongen, en had hem gezegd, dat hij het schepsel had gevonden, waarvoor hij zulk een plotselingen en onverklaarbaren hartstocht had opgevat.

De kwestie van den zak juweelen hield hem ook tot op zekere hoogte bezig, zoodat hij nog een dringende reden had, om naar het kamp der roovers terug te keeren. Hij wilde zoowel van zijn mooie steentjes, als van het wijfje bezit nemen. Daarop zou hij met zijn nieuw wijfje en zijn speelgoed naar de apen teruggaan, en terwijl hij zijn harige makkers leidde in de verre wildernis, die de mensch niet kende, zou hij zijn leven slijten in jacht en strijd te midden der lagere soorten, op de eenige wijze, die hij zich nu herinnerde.

Hij sprak met zijn mede-apen over de zaak, in een poging,

om hen over te halen, hem te vergezellen; maar behalve Taglat en Chulk weigerden alle. De laatste was jong en sterk, en hij beschikte over een grooter verstand dan zijn makkers, en daarom bezat hij ook over een sterker voorstellingsvermogen. Voor hem was de tocht iets als een avontuur, en trok hem als zoodanig sterk aan.

Voor Taglat was er nog een andere drijfveer – een geheime, sombere drijfveer – die, zoo Tarzan van de Apen het geweten had, dezen in jaloersche woede naar de keel van den aap zou hebben gedreven.

Taglat was niet jong meer; maar hij was nog een schrikwekkend dier, met machtige spieren, wreed en door zijn grootere ervaring listig en schrander. Hij was ook reusachtig groot, en het gewicht van zijn enorm lichaam diende dikwijls, om de grootere behendigheid van een jongeren tegenstander te niet te doen.

Hij had een norschen, somberen aard, waardoor hij zelfs te midden van zijn knorrige makkers bekend werd, waar zulke karaktertrekken eerder regel, dan uitzondering zijn, en hoewel Tarzan het niet vermoedde, haatte hij den aapmensch met een felheid, die hij enkel kon verbergen, omdat de overheerschende geest van dit edeler schepsel hem een soort van vrees inboezemde, die even machtig was, als onbegrijpelijk.

Deze twee zouden dus Tarzan's metgezellen zijn op zijn terugtocht naar het dorp van Achmet Zek. Toen zij op weg gingen werden ze door het meerendeel der troep slechts even nagestaard, en toen wijdden zij zich weer aan het gewichtig werk van zich te voeden. Tarzan vond het moeilijk, de gedachten zijner metgezellen gevestigd te houden op het doel van hun onderneming, want het brein van een aap moet de bekwaamheid, om zich lang op één onderwerp te concentreeren, ontberen.

Chulk was er eerst voor, om snel op te rukken, alsof het dorp van de roovers slechts op een uur afstand vóór hen lag, in plaats van verscheidene dagen verwijderd: maar na enkele minuten trok een gevallen boom zijn aandacht, en deed hem denken aan een lekkere, sappige buit daaronder, en toen Tarzan die hem miste, hem ging zoeken, vond hij Chulk plat op den grond naast den rotten stam, waar hij ijverig bezig was, om larven en torren uit te graven, waarmee de apen zich grootendeels voeden

Tenzij Tarzan wenschte te vechten, zat er niets op, als te wachten totdat Chulk de voorraadschuur had uitgeput, en dit deed hij dan ook, enkel om te ontdekken, dat nu Taglat verdwenen was. Na lang zoeken vond hij dien waardigen heer verdiept in de beschouwing van het lijden van een gewond knaagdier, waarop hij zijn poot gezet had. In schijnbare onverschilligheid zat hij in een andere richting te staren, terwijl het gekneusde dier langzaam en in pijn van hem wegkroop, waarop hij een reusachtige hand uitstak en die op den vluchteling liet neervallen. Telkens en telkens herhaalde hij deze bewerking, totdat het spelletje hem verveelde en hij een einde maakte aan het lijden van zijn speelpop, door deze te verslinden.

Dit waren de tergende redenen van oponthoud, die Tarzan's terugreis naar het dorp van Achmet Zek vertraagden; maar de aap-mensch was geduldig, want in zijn geest leefde een plan, dat de aanwezigheid van Chulk en Taglat noodzakelijk maakte, als hij eenmaal zijn plaats van bestemming zou hebben bereikt.

Het was niet altijd gemakkelijk, om de vluchtige gedachten van de apen gevestigd te houden op het belangwekkende van de onderneming. Chulk kreeg genoeg van het voortdurend voorttrekken en de weinig voorkomende en zeer korte rust. Graag zou hij het avontuur er aan gegeven hebben, als Tarzan niet voortdurend zijn geest vervuld had van verleidelijke voorstellingen van de groote voorraden voedsel, die in het dorp der Tarmangani te vinden waren.

Taglat hield het doel beter voor oogen, dan men van een aap had kunnen verwachten, maar toch waren er oogenblikken, waarop hij er den brui aan zou hebben gegeven, als Tarzan hem niet had aangemoedigd.

Het was twaalf uur op een snikheeten dag, toen het scherpe reukorgaan van het drietal waarschuwde, dat zij zich in de nabijheid van het Arabische kamp bevonden. Voorzichtig slopen zij nader, zoo dicht mogelijk bij de wildernis blijvend, die het hun mogelijk maakte, zich verborgen te houden.

Eerst kwam de reusachtige aapmensch, wiens gladde, bruine huid glinsterde van het zweet der inspanning in die heete, benauwde atmosfeer. Achter hem aan slopen Chulk en Taglat, onmogelijke, ruige caricaturen van hun goddelijken aanvoerder.

Zwijgend begaven zij zich naar den zoom van de open plaats,

die door de palissade omringd werd en hier klauterden ze in de lagere takken van een grooten boom, vanwaar men de bewegingen van den vijand, die het dorp bezette, beter zou kunnen volgen.

Een ruiter in een witten mantel reed de poort van het dorp uit. Tarzan fluisterde Chulk en Taglat toe, dat ze moesten blijven, waar ze waren. Als een aap slingerde hij zich door de takken in de richting van het pad, dat de Arabier volgde. Van den eenen reusachtigen boom spoedde hij zich naar den andere met de snelheid van een eekhoorn en de geruischloosheid van een geest.

De Arabier reed langzaam voort, onbewust van het gevaar, dat boven hem in de boomen zweefde. De aapmensch nam een kleinen omweg en maakte nog meer spoed, totdat hij een punt bereikte, waar hij den ruiter vóór was. Hier bleef hij wachten op een tak vol bladeren, die over het smalle spoor hing. Nader kwam het slachtoffer, dat een wijsje van het groote woestijnland van het Noorden neuriede. Boven hem bevond zich het wilde dier, dat dien dag uit was op de vernietiging van menschelijk leven – hetzelfde schepsel, dat een paar maanden tevoren zijn zetel in het Hoogerhuis in Londen had ingenomen, als geacht en voornaam lid van dit verheven lichaam.

De Arabier reed onder den tak door; er klonk een geritsel in de bladeren boven hem; het paard snoof en steigerde, toen een schepsel met bruine huid zich op hem liet vallen. Een paar sterke armen omringden den Arabier en sleurden hem uit het zadel op den grond.

Tien minuten later voegde de aapmensch zich weer bij zijn gezellen, en onder zijn arm had hij de bovenkleeding van den Arabier. Deze toonde hij hun en vertelde hun in diepe keelklanken de bijzonderheden van zijn wapenfeit.

Chulk en Taglat betastten het goed, roken er aan, hielden het tegen hun oor en probeerden, er aan te luisteren.

Toen bracht Tarzan hen door de wildernis terug naar het pad, waar het drietal zich verschool en wachtte. Zij behoefden niet lang te wachten, of twee van Achmet Zek's zwarten, eender gekleed als hun meester, kwamen te voet langs het spoor, om naar het kamp terug te keeren.

Één oogenblik lachten en praatten zij te zamen – het volgende lagen ze dood uitgestrekt op het pad, terwijl drie machtige ver-

nietigingsmachines zich over hen bogen. Tarzan trok hun de bovenkleeding uit, zooals hij dit bij zijn eerste slachtoffer had gedaan, en trok zich met Chulk en Taglat terug naar de grootere afzondering van den boom, dien zij eerst hadden uitgezocht.

Hier trok de aapmensch zichzelf en zijn ruigen kameraden de kleederen aan, totdat zij, op een afstand gezien, hadden kunnen lijken op drie in het wit gekleede Arabieren, die stil tusschen de takken van het woud gehurkt zaten.

Tot aan de duisternis bleven zij, waar zij waren, want van dit punt kon Tarzan het gedeelte binnen de palissade zien. Hij zag, waar de hut stond, waarin hij allereerst het spoor had gevonden van de „zij”, die hij zocht. Hij zag de twee schildwachten, die er voor de deur stonden, en hij vond de verblijfplaats van Achmet Zek, waar hij dacht, waarschijnlijk zijn verloren zakje en de steentjes te zullen vinden.

Chulk en Taglat stelden eerst geweldig veel belang in hun wonderbare kleeding. Zij betastten de stof, roken er aan en keken elkaar aan met alle teekenen van voldoening en trots. Chulk, die op zijn manier een grappenmaker was, stak een langen, harigen arm uit, en terwijl hij de kap van Taglat's mantel greep, trok hij die over diens oogen, als ware het een domper.

De oudere aap, die van nature pessimistisch was, kende geen humor. Slechts om twee redenen kon men de hand aan hem slaan: om vlooiën te vangen, of om hem aan te vallen. Het trekken over zijn hoofd en oogen van dat ding, dat naar de Tarmangani rook, kon niet zijn, om de eerste handeling te volvoeren, dus was het voor de tweede. Hij werd aangevallen. Chulk had hem aangevallen.

Met een grauw greep hij den andere bij de keel, en wachtte niet eens, om den wollen sluier, die hem het gezicht benam, weg te duwen. Tarzan wierp zich op het tweetal en zwaaiend en wankelend op hun onzekere zitplaats schudden en beten de drie groote dieren elkaar, totdat de aapmensch er ten slotte in slaagde, de verwoede apen te scheiden.

Een verontschuldiging kennen deze wilde voorouders van den mensch niet; een verklaring is een moeilijk en gewoonlijk nutteloos iets; daarom overbrugde Tarzan den gevaarlijken afgrond door hun aandacht van den twist af te leiden naar een be-

schouwing van hun plannen voor de naaste toekomst. Gewoon aan veelvuldige argumenten, waarbij meer haar, dan bloed valt, vergeten de apen zulk een onbeteekenenden strijd spoedig, en weldra zaten Chulk en Taglat weer dicht bij elkaar in vredigen rust te wachten op het oogenblik, waarop de aapmensch hen het dorp van de Tarmangani zou binnenvoeren.

Het was lang, nadat de duisternis gevallen was, dat Tarzan zijn metgezellen uit hun schuilplaats in den boom naar den grond leidde en om de palissade naar het andere einde van het dorp.

Hij nam de slippers van zijn mantel onder één arm, om zijn beenen vrijheid van beweging te gunnen; daarop nam hij een aanloop en klauterde naar den top van de barrière.

Bang, dat de apen hun kleeren bij een dergelijke poging aan flarden zouden scheuren, had hij hun gezegd, beneden te wachten en was hij zelf stevig boven op de palissade gaan zitten, waar hij zijn speer losmaakte en het einde er van aan Chulk toestak.

De aap greep het en terwijl Tarzan het boveinde stevig vasthield, klom de aap er vlug langs naar boven, totdat hij met één poot den top van den muur kon pakken. Vandaar naar Tarzan te klauteren was het werk van een oogenblik. Op dezelfde manier bereikte ook Taglat hen en even later liet het drietal zich zonder gerucht te maken binnen de palissade zakken.

Tarzan bracht hen allereerst naar den achterkant van de hut, waar Jane Clayton gevangen werd gehouden, en door de haastig herstelde opening in den muur zocht hij met zijn scherpen reuk naar een bewijs, dat de „zij”, die hij zocht, daarbinnen was.

Chulk en Taglat, die hun harige gezichten dicht tegen den patriciër drukten, snoven met hem mee. Allen roken zij het spoor van de vrouw, en elk handelde daarop in overeenstemming met zijn temperament en zijn gewonen gedachtengang.

Chulk bleef totaal onverschillig. De „zij” was voor Tarzan – al, wat hij verlangde, was zijn snuit te begraven in het voedsel van de Tarmangani. Hij was gekomen, om zonder er moeite voor te doen, zijn genoeg te eten. Tarzan had hem gezegd, dat dit zijn belooning zou zijn, en hij was er mee tevreden.

Maar Taglat's boosaardige, met bloed doorloopen oogen knepen zich dicht bij het besef, dat zijn zorgvuldig gekoesterd plan op het punt stond, werkelijkheid te worden. Het is waar, dat het

gedurende het groot aantal dagen, dat sedert den aanvang van de reis verlopen was, moeilijk was geweest voor Taglat om dat denkbeeld in de eerste plaats vast te houden, en meermalen had hij het totaal vergeten, totdat Tarzan er hem door een enkel woord aan had herinnerd – maar voor een aap, had Taglat zich toch kranig gehouden.

Nu likte hij zijn baard en maakte een afschuwelijk, zuigend geluid met zijn slappe lippen, terwijl hij ademde.

Er over voldaan, dat zij zich bevond, waar hij gehoopt had, haar te vinden, voerde Tarzan zijn apen naar de tent van Achmet Zek. Een voorbijgaande Arabier en twee slaven zagen hem, maar de nacht was donker en de witte mantels verborgen de harige pooten van de apen en de reusachtige gestalte van hun leider, zoodat het drietal, door als in gesprek te hurken, verder onopgemerkt bleef. Zij vervolgden hun weg naar de achterzijde van de tent. Daarbinnen was Achmet Zek aan het praten met verscheidene van zijn trawanten. Buiten luisterde Tarzan.

HOOFDSTUK XVII

Het doodelijk gevaar van Jane Clayton.

Luitenant Albert Werper, ontzet bij de gedachte aan het lot, dat hem mogelijk wachtte te Adis Abeba, dacht na over een plan, om te ontsnappen, maar nadat de zwarte Mugambi de waakzaamheid van de Abyssiniërs bedrogen had, verdubbelden zij hun voorzorgen, om Werper te beletten, het voorbeeld van den neger te volgen.

Eenigen tijd lang dacht Werper er over, Abdul Mourak met een gedeelte van den inhoud van het zakje om te koopen; maar daar hij bang was, dat de man al de juweelen als prijs voor zijn vrijheid zou eischen, zocht de Belg, die geheel door zijn hebzucht geleid werd, een anderen uitweg uit zijn moeilijkheid.

Toen schoot het hem plotseling te binnen, dat iets anders misschien zou gelukken, zonder dat hij de juweelen zou behoeven prijs te geven, terwijl hij tevens den Abyssiniër zou tevreden stellen met de overtuiging, dat hij alles had gekregen, wat Werper aan te bieden had.

Zoo kwam het, dat een paar dagen nadat Mugambi verdwenen was, Werper om een onderhoud met Abdul Mourak vroeg. Toen de Belg bij dengene, die hem gevangen hield, binnentrad, scheen de minachtende uitdrukking op diens gezicht niet veel goeds te voorspellen voor de hoop, die Werper mogelijk koesterde, maar toch troostte hij zich met de gedachte aan de gewone zwakheid der menschen, die er zelfs de meest onbuigzame natuur toe

brengt, zich voor het verterende verlangen naar rijkdom te buigen.

Abdul Mourak sloeg hem gade met gefronste wenkbrauwen.

„Wat wilt ge nu?” – vroeg hij.

„Mijn vrijheid.” – antwoordde Werper.

De Abyssiniër smaalde. „Dus komt ge me storen, om me te zeggen, wat iedereen wel kon weten?” – zei hij.

„Ik kan er voor betalen.” – zei Werper.

Abdul Mourak lachte luid. „Er voor betalen?” – riep hij uit. „Waarmee. Met de vodden, die ge aanhebt? Of verbergt ge onder uw jas misschien duizend pond ivoor? Vooruit! Ge zijt een gek. Verveel me niet weer of ik laat je aflossen.” –

Maar Werper hield aan. Zijn vrijheid en misschien zijn leven hingen af van dit welslagen.

„Luister naar me” – smeekte hij. „Als ik u zooveel goud kan geven, als tien mannen kunnen dragen, wilt ge dan beloven, dat ik veilig en wel naar de dichtstbij zijnde Engelsche post gebracht zal worden?” –

„Zooveel goud, als tien mannen kunnen dragen!” – herhaalde Abdul Mourak. „Je bent gek. Waar hebt ge zooveel goud?” –

„Ik weet, waar het verborgen ligt.” – zei Werper. „Beloof het me, en ik zal er u brengen, als tien vrachten genoeg is.” –

Abdul Mourak lachte niet langer. De kerel scheen best bij zijn verstand te zijn – maar tien vrachten goud! Het was al te dol. De Abyssiniër dacht een oogenblik zwijgend na.

„Nu, en als ik het belooft?” – zei hij „Hoe ver weg ligt het goud?” –

„Ruim een week gaans naar het zuiden.” – antwoordde Werper.

„En als wij het niet vinden op de plaats, die ge aanduidt, begrijpt ge dan, wat uw straf zal zijn?” –

„Als het er niet is, verbeur ik mijn leven.” – antwoordde de Belg. „Ik weet, dat het er is, want ik heb het er met eigen oogen zien begraven. En wat meer zegt – er zijn niet slechts tien vrachten, maar zooveel als vijftig man kunnen dragen. Het is alles het uwe, als ge me beloven wilt, dat ik veilig onder de hoede der Engelschen gebracht zal worden.” –

„Ge zet uw leven op het spel tegen het vinden van het goud?” – vroeg Abdul. Werper knikte toestemmend.

„Heel goed.” – zei de Abyssiniër. „Ik belooft het, en zelfs als

er maar vijf vrachten zijn, zult ge uw vrijheid herkrijgen; maar totdat het goud in mijn bezit is, blijft ge gevangen.” –

„Daarmee ben ik tevreden.” – sprak Werper. „Vertrekken wij morgen?” – Abdul Mourak knikte en de Belg keerde naar zijn bewakers terug. Den volgenden dag waren de Abyssinische soldaten verbaasd, een bevel te ontvangen, dat hen van het noord-oosten naar het zuiden deed wenden. En zoo gebeurde het, dat in denzelfden nacht, waarin Tarzan en de twee apen het dorp der roovers binnengingen, de Abyssiniërs slechts enkele mijlen ten oosten van die zelfde plaats kampeerden.

Terwijl Werper van vrijheid en het ongestoord genot van het fortuin in het gestolen zakje droomde, en Abdul Mourak met hebzuchtige gedachten aan de vijftig vrachten goud, die slechts enkele dagreizen verder naar het zuiden te vinden waren, wakker lag, gaf Achmet Zek zijn handlangers bevel, een strijdmacht klaar te maken, om naar de puinhoopen van de woning van den Engelschman te trekken, ten einde den volgenden dag de fabelachtige schatten te halen, die zijn voortvluchtige luitenant hem gezegd had, daar te kunnen vinden.

En terwijl hij daarbinnen zijn instructies gaf, zat er buiten iemand stil gedoken te luisteren en te wachten op het oogenblik, waarop hij er veilig zou kunnen binnengaan om verder te zoeken naar zijn vermist zakje en de mooie steentjes, die hem na aan het hart lagen.

Eindelijk verlieten de donkere makkers van Achmet Zek zijn tent, en de aanvoerder vergezelde hen, om met één van hen een pijp te rooken. Zijn tent liet hij onbewaakt achter. Nauwelijks waren zij weg, of het lemmet van een mes werd door den achterwand gestoken, ongeveer zes voet boven den grond, en met een snelle beweging naar omlaag werd er een ingang gemaakt voor degenen, die buiten wachtten.

Door de opening trad de aapensch, op den voet gevolgd door den enormen Chulk; doch Taglat volgde hen niet. Hij keerde om en sloop in de duisternis naar de hut, waar de „zij”, die zijn dierlijke belangstelling had gaande gemaakt, stevig gebonden lag. Voor de deur zaten de schildwachten in eenlettergrepige woorden te praten. Daarbinnen lag de jonge vrouw op een smerig slaapmatje, berustend in de uiterste hopeloosheid ten opzichte van het lot, dat haar wachtte, totdat er gelegenheid

zou zijn, haar vrijheid te herkrijgen door het eenige middel, dat nog maar mogelijk scheen – de tot hiertoe verachte daad van zelfmoord.

Stil naar de schildwachten kruipend naderde een gedaante in een witten mantel de schaduwen aan het ééne einde der hut. Het bekrompen verstand van het schepsel ontzegde hem het gebruik, dat het van zijn vermomming had kunnen maken.

Hoewel het moedig tot vlak bij de wacht had kunnen loopen, gaf het er de voorkeur aan, ongezien en achter hen nader te sluipen.

Het dier kwam tot aan den hoek en gluurde rond. De schildwachten waren slechts enkele passen verwijderd; maar de aap durfde zich niet vertoonen – geen oogenblik – aan die gevreesde en gehate donderstokken, die de Tarmangani zoo goed wisten te hanteeren. Er was een minder gevaarlijke wijze van aanvallen.

Taglat wilde wel, dat er een boom ware, uit welker overhangende takken hij op zijn niets vermoedende prooi kon springen; maar hoewel er geen boom was, gaf het denkbeeld hem een nieuw plan. De goot van de hut was juist boven het hoofd der wacht – vandaar kon hij ongezien op de Tarmangani springen. Met een snellen hap van die machtige kaken zou hij er één vernietigd hebben, voordat de andere besepte, dat zij waren aangevallen, en de tweede zou gemakkelijk een prooi worden van zijn kracht, behendigheid en bloeddorst.

Taglat ging enkele passen achteruit, nam een aanloop en sprong hoog in de lucht. Hij kwam neer op het dak, vlak boven den achterwand der hut, en het gebouwtje, dat door een muur versterkt was, droeg zijn geweldige zwaarte een oogenblik; toen deed hij één schrede voorwaarts, het dak spleet, het riet reet vaneen, en de groote aap schoot er doorheen naar binnen.

De schildwachten, die het kraken van de palen van het dak hoorden, sprongen op en vlogen de hut in. Jane Clayton trachtte, zich om te rollen, toen de groote gedaante zóó dicht bij haar op den vloer terecht kwam, dat één voet haar kleeven in den grond boorde.

De aap, die beweging naast zich gevoelde, stak een arm uit en greep de vrouw er in vast. De mantel bedekte de harige gestalte zóó, dat Jane Clayton meende, dat een menschenarm haar steunde, en in de uiterste hopeloosheid kwam de gedachte

tot haar, dat ze zich eindelijk in de hoede van een redder bevond.

De twee schildwachten waren nu in de hut, doch ze aarzelden, omdat ze nog twijfelden omtrent de oorzaak van de stoornis. Hun oogen, die nog niet aan de duisternis gewend waren, zeiden hun niets: ook hoorden ze geen enkel geluid, want de aap stond stil den aanval af te wachten.

Toen hij zag, dat ze daar stonden en niet naderden, en beseffend, dat hij onder het gewicht van de „zij”, niet tot vechten in staat was, besloot Taglat een plotselinge poging te doen, om in vrijheid te komen. Hij boog den kop, en liep rechtop de twee mannen aan, die den uitgang versperden. De aanraking van zijn geweldige schouders deed hen achterover storten en vóór ze weer konden opkrabbelen, was de aap weg, en snelde hij door de schaduwen der hutten naar de palissade aan het andere einde van het dorp.

De snelheid en de kracht van haar bevrijder vervulden Jane Clayton met verbazing. Kon het mogelijk zijn, dat Tarzan den kogel van den Arabier overleefd had? Wie anders in het geheele woud kon zoo gemakkelijk het gewicht van een volwassen vrouw dragen, als hij, die haar vasthield? Zij sprak zijn naam uit, doch er volgde geen antwoord. Toch gaf ze de hoop niet op.

Bij de palissade aarzelde het dier zelfs geen oogenblik. Met één grooten sprong was hij er bovenop, hield er zich even in evenwicht en sprong toen aan de andere zijde op den grond. Nu was Jane er bijna zeker van, dat ze zich veilig in de armen van haar echtgenoot bevond, en toen de aap in een boom klom en haar snel door de wildernis droeg, zooals Tarzan vroeger zoo dikwijls had gedaan, werd het geloof overtuiging.

In een klein, door de maan beschenen dal, ongeveer een mijl van het kamp der roovers, hield haar redder stil, en liet hij haar op den grond vallen. Zijn ruwheid verbaasde haar, maar nog twijfelde ze niet. Nogmaals riep ze hem bij zijn naam en op hetzelfde oogenblik scheurde de aap, die genoeg had van de belemmering van zijn ongewonen dos, den mantel los, en vertoonde aan de ontzette vrouw het afschuwelijke gezicht en de harige gedaante van een reusachtigen aap.

Met een hartverscheurenden kreet van schrik bezwijmde Jane Clayton, terwijl uit zijn schuilplaats van een dichtbij gelegen

boschje Numa, de leeuw, het paar hongerig gadesloeg en zijn baard likte.

Tarzan trad de tent van Achmet Zek binnen en onderzocht die nauwkeurig. Hij scheurde het bed aan stukken en verspreidde den inhoud van kist en zak over den vloer. Hij onderzocht alles, wat zijn oogen ontdekten; niets was er, dat aan zijn scherpen blik ontging; toch werd hij niet beloond door het vinden van zakje of mooie steentjes.

Er eindelijk van overtuigd, dat zijn eigendom niet in het bezit was van Achmet Zek, tenzij deze het bij zich droeg, besloot Tarzan zich te gaan verzekeren van de „zij”, vóór hij het zoeken naar het zakje voortzette.

Hij wenkte Chulk, hem te volgen, en ging weer langs denzelfden weg de tent uit; daarop liep hij brutaal door het dorp en ging regelrecht naar de hut, waar Jane Clayton gevangen was gezet.

Met verbazing bemerkte hij de afwezigheid van Taglat, dien hij buiten vóór de tent van Achmet Zek verwachtte; maar daar hij gewoon was aan de onbetrouwbaarheid van apen, schonk hij niet veel aandacht aan deze handelwijze van zijn norschen makker. Zoo lang Taglat zijn plannen niet in den weg stond, liet zijn afwezigheid hem onverschillig.

Toen hij de hut naderde zag de aap mensch, dat er een groep menschen bij den ingang stond. Hij zag, dat er onder de mannen groote opwinding heerschte, en daar hij vreesde, dat de vermomming van Chulk tegenover zooveel menschen niet voldoende zou zijn, om zijn identiteit te verbergen, gebod hij den aap, zich naar het andere einde van het dorp te begeven en daar op hem te wachten.

Toen Chulk wegwaggelde en zich in de schaduw hield, trad Tarzan moedig naar de groep voor de deur der hut. Hij vermengde zich met de zwarten en de Arabieren, om er achter te komen, wat de oorzaak hunner agitatie was, en in zijn belangstelling vergat hij, dat hij de eenige was, die een speer, boog en pijlen droeg, waardoor hij achterdocht kon wekken.

Met zijn schouders baande hij zich een weg door de menigte, en bijna was hij den ingang genaderd, toen één van de Arabieren de hand op zijn schouder legde en uitriep: „Wie is dat?” –

terwijl hij tegelijkertijd de kap van het gezicht van den aap mensch wegtrok.

Tarzan van de Apen had nooit de gewoonte gehad, om met een tegenstander te redeneeren. Het instinct tot zelfbehoud erkent allerlei list en lagen; maar daartoe behoort het redeneeren niet. Hij verloor dan ook geen tijd, om te trachten, de roovers er van te overtuigen, dat hij geen wolf in schaapsvel was. In plaats daarvan had hij dengene, die hem onmaskerd had, bij de keel, toen de woorden hem ternauwernood van de lippen waren, en terwijl hij hem van de eene naar de andere zijde slingerde, smet hij degenen, die hem wilden aanvallen, weg.

Tarzan gebruikte den Arabier als wapen en baande zich snel een weg door den ingang, zoodat hij een oogenblik later in de hut was. Een haastige blik overtuigde hem, dat deze leeg was, en zijn reuk vond terstond het spoor van Taglat, den aap. Tarzan liet een dof, onheilspellend gebrom hooren. Zij, die naar voren waren gedrongen, om hem te grijpen, deinsden terug, toen de klanken van de vreeselijke uitdaging hun oor bereikten. Ze keken elkander verbaasd en ontsteld aan. Een man was alleen de hut binnengegaan en toch hadden ze met hun eigen ooren de stem van een wild dier gehoord. Wat kon het beteekenen? Had een leeuw of een luipaard, zonder dat de schildwachten het wisten, een schuilplaats in de hut gezocht?

Tarzan's scherpe blik ontdekte de opening in het dak, waardoor Taglat gevallen was. Hij vermoedde, dat de aap hier door was binnengekomen, of weggegaan, en terwijl de Arabieren buiten nog draalden, sprong hij als een kat naar de opening, klemde zich aan den top van den muur en klauterde naar buiten op het dak, vanwaar hij zich achter de hut op den grond liet vallen.

Toen de Arabieren eindelijk genoeg moed verzameld hadden, om de hut binnen te gaan, nadat ze eenige malen door de wanden heen gevuurd hadden, vonden zij er niemand. Tegelijkertijd zocht Tarzan aan den anderen kant van het dorp naar Chulk, maar de aap was nergens te zien.

Beroofd van zijn „zij”, verlaten door zijn makkers, en even onwetend als tevoren omtrent de plaats, waar zijn zakje en de steentjes konden zijn, was het een booze Tarzan, die over de palissade klom en in de duisternis van de wildernis verdween.

Voor het oogenblik moest hij het zoeken opgeven, daar het den dood zoeken zou zijn, als hij het Arabische kamp binnenging nu al de inwoners gewekt en op hun hoede waren.

In zijn vlucht uit het dorp had de aapmensch het spoor van den ontsnappenden Taglat verloren en nu dwaalde hij in een breeden kring door het woud, om te trachten, het weer te vinden.

Chulk was op zijn post gebleven totdat de kreten en het vuren der Arabieren zijn eenvoudige ziel met ontzetting vervuld hadden, want vóór alles vreest het apenvolkje de donderstokken der Tarmangani; toen was hij vlug over de palissade geklommen, terwijl hij in die poging zijn mantel scheurde; daarop vluchtte hij brommend en grommend tot diep in het woud.

Tarzan, die de wildernis doortrok, om het spoor van Taglat en de „zij” te vinden, reisde met groote snelheid. Op een door de maan beschenen open plek, niet ver van hem meer verwijderd, boog de groote aap zich over de liggende gedaante van de vrouw, die Tarzan zocht. Het beest trok aan de banden, die haar enkels en polsen gevangen hielden, en rukte en knaagde aan de koorden.

De richting, die de aapmensch volgde, zou hem iets ter rechterzijde van hen brengen, en hoewel hij ze niet had kunnen zien, voerde de wind hem hun reukspoor tegemoet.

Nog één oogenblik, en de veiligheid van Jane Clayton zou misschien verzekerd zijn geweest, hoewel Numa, de leeuw, zich reeds klaarmaakte, om haar te bespringen; doch het noodlot, dat reeds zoo wreed was, overtrof zichzelf – de wind keerde plotseling gedurende enkele oogenblikken; het spoor, dat den aapmensch tot haar zou hebben gebracht werd in de tegenovergestelde richting gestuwd; Tarzan ging op een afstand van nog geen vijftig meters voorbij de tragedie, die daar op die plek werd afgespeeld, en de gelegenheid was onherroepelijk verloren.

HOOFDSTUK XVIII

De strijd om den schat.

Het was morgen, voordat Tarzan zich er toe kon brengen, te erkennen, dat zijn zoeken wel eens vruchteloos kon zijn, en zelfs, dat hij wilde toegeven, dat het slagen van zijn plannen verschoven was. Hij zou eten en slapen en dan weer verder trekken. De wildernis was groot; maar dat waren ook zijn ervaring en sluwheid. Taglat kon mogelijk ver reizen; doch Tarzan zou hem ten slotte vinden, al moest hij ook iederen boom in het woud doorzoeken.

Op die manier met zichzelf pratend, volgde de aapmensch het spoor van Bara, het hert; de ongelukkige, die zijn honger moest stillen. Gedurende een half uur trok hij in oostelijke richting langs een duidelijk door het wild gevormd pad, toen plotseling, tot zijn groote verbazing, de prooi in het gezicht kwam, terwijl het in woeste vaart den jager op den smallen weg tegemoet rende.

Tarzan sprong zóó snel in het verbergend groen, dat het hert zich niet van de nabijheid van een vijand bewust was, en terwijl het dier nog een eind verwijderd was, greep de aapmensch de lagere takken van een boom, die boven het pad hingen. Daar zat hij als een wild verscheurend dier in elkaar gedoken de komst van zijn slachtoffer af te wachten.

Wat het hert tot zulk een wilde vlucht aangespoord had, wist Tarzan niet – Numa, de leeuw, misschien, of Sheeta, de panter; eigenlijk kon het hem weinig schelen – hij was klaar, om zijn

prooi tegen iederen bewoner der wildernis te verdedigen. Als hij niet in staat was, dit met zijn groote lichamelijke kracht te doen, dan stond hem nog een andere, nog grootere macht ten dienste – zijn schrander intellect.

Nader en nader kwam het hert, om regelrecht zijn verderf tegemoet te loopen. De aap mensch draaide zich om, zoodat zijn rug naar het naderende dier gekeerd was. Met gebogen knieën balanceerde hij op den zachtjes wiegenden tak, terwijl zijn scherp gehoor rekening hield met het naderend hoefgeluid van den verschrikten Bara.

In een oogenblik schoot het slachtoffer onder den tak en op hetzelfde moment sprong de aap mensch daarboven hem op zijn rug. Het gewicht van den man deed het dier ter aarde zinken. Het tuimelde voorover in een vruchteloze poging om op te staan, en toen rukten geweldige spieren zijn kop ver achterover, draaiden den nek met een vreeselijken ruk om en Bara was dood.

Het dooden was snel in zijn werk gegaan en even snel waren de verdere handelingen van den aap mensch, want wie wist, door wat voor een vijand Bara vervolgd werd, en hoe dichtbij die reeds kon zijn? Nauwelijks was de nek van het slachtoffer gebroken, of het lichaam hing reeds over Tarzan's breeden schouder, en een oogenblik later zat de aap mensch in de lagere takken van een boom bezijden het pad, terwijl zijn scherpziende, grijze oogen het pad gadesloegen, waarlangs het hert gevlucht was.

Het duurde dan ook niet lang, of Tarzan begreep, wat Bara zoo verschrikt had, want hij hoorde het onmiskenbare geluid van naderende ruiters. Tarzan sleepte zijn prooi achter zich aan en klom wat hooger, waar hij gemakkelijk in een holte plaats nam, om het oog op het pad te kunnen houden. Nu sneed hij een sappig stuk uit de lende van het dier, en terwijl hij zijn sterke, witte tanden in het warme vleesch zette, begon hij van de vruchten zijner behendigheid en schanderheid te genieten.

Geen oogenblik verloor hij evenwel het pad uit het oog en spoedig ontwaarde hij den snuit van het voorste paard, dat om een bocht van den kronkelenden weg verscheen, en één voor één bespiedde hij de ruiters, die in een enkele rij onder hem doortrokken.

Te midden van hen was er één, dien Tarzan herkende, maar

zoozeer was de aapmensch gewoon, zijn emoties te beheerschen, dat niet de minste verandering van gelaatsuitdrukking, laat staan een zenuwachtige beweging, die zijn tegenwoordigheid had kunnen verraden, zijn ingehouden opwindning aantoonde. Onder hem, even onbewust van zijn aanwezigheid, als de Abyssiniërs vóór en achter hem, reed Albert Werper, terwijl de aapmensch den Belg gadesloeg, om te zien, of hij ook eenig spoor van het zakje, dat hij hem ontstolen had, kon bespeuren.

Terwijl de Abyssiniërs naar het zuiden reden, waarde er steeds een reusachtige gedaante boven hun spoor – een kolossale, bijna naakte blanke, die het bloedige karkas van een hert op zijn schouders droeg, want Tarzan wist, dat hij misschien niet spoedig weer in de gelegenheid zou zijn, om te jagen, als hij den Belg wilde volgen.

Niet, dan in den uitersten nood, zou zelfs Tarzan het wagen, een poging te doen, om hem uit het midden der gewapende ruiters weg te rukken, want wilde dieren zijn altijd voorzichtig, tenzij ze door pijn of woede tot overhaaste daden worden gedreven.

Zoo trokken dus de Abyssiniërs en de Belg naar het zuiden, en Tarzan zwaaide geruischloos achter hen aan door de zwiepende takken, op eenige hoogte boven de benedenste daarvan.

Na twee dagen bereikten ze een vlakke, waarachter zich bergen verhieven – een vlakke, die Tarzan scheen te kennen en die vaag allerlei halve herinneringen en vreemde verlangens bij hem opriep. Over deze vlakke reden de ruiters, op veiligen afstand gevolgd door den aapmensch, die voortsloop en zich telkens, waar het mogelijk was, achter kleine hoogten verborg.

Bij een verkoolde hoop hout hielden de Abyssiniërs halt, en Tarzan, die dichtbij kroop en zich in een boschje verschool, sloeg ze vol verwondering gade. Hij zag, dat ze gingen graven, en hij vroeg zich af, of ze daar vroeger vleesch hadden begraven en het nu kwamen halen. Toen herinnerde hij zich, dat hij zijn mooie steentjes had begraven en wat hem daartoe gedreven had. Zij wilden opgraven, wat de zwarten er begraven hadden!

Al spoedig zag hij, hoe ze een vuil, geel voorwerp ontblootten, en hij was getuige van de vreugde van Werper en Abdul Mourak, toen het vieze ding aan het licht kwam. Eén voor één haalden ze een groot aantal eendere stukken tevoorschijn, alle van hetzelfde, vuile geel, totdat er een geheele stapel van op den grond

lag, een stapel, dien Abdul Mourak vol hebzucht aanraakte en liefkoosde.

Er woelde iets in het brein van den aapmensch, toen hij naar de gouden staven keek. Waar had hij ze eerder gezien? Wat waren dat? Waarom werden ze zoo sterk door de Tarmangani begeerd? Wien behoorden ze toe?

Hij herinnerde zich de zwarten, die ze begraven hadden. Het moest hun eigendom zijn. Werper stal ze, net zooals hij Tarzan's zakje met de mooie steentjes gestolen had. De oogen van den aapmensch fonkelden van boosheid. Hij zou graag de zwarten zoeken en ze tegen deze dieven aanvoeren. Hij vroeg zich af, waar hun dorp kon zijn.

Terwijl dit alles door zijn bezig brein ging, trok een troep mannen uit het bosch aan den rand der vlakke naar de puinhoopen der verbrande bungalow. Abdul Mourak, die steeds waakzaam was, zag hen het eerst, maar ze waren reeds halverwegen. Hij riep zijn mannen toe, op te stijgen en zich klaar te houden, want hoe weet men in het hartje van Afrika, of er vriend of vijand nadert?

Werper wierp zich in het zadel, vestigde den blik op de naderende personen en wendde zich toen bleek en bevend tot Abdul Mourak.

„Het zijn Achmet Zek en zijn roovers” – fluisterde hij. „Zij komen om het goud.” –

Op bijna hetzelfde oogenblik moet Achmet Zek de hoop gouden staven hebben ontdekt, waardoor zijn vrees bewaarheid werd, die hem bekropen had, toen hij de groep menschen bij de puinhoopen van de woning van den Engelschman gewaar werd. Iemand was hem vóór geweest – iemand anders was eerder, dan hij om den schat gekomen.

De Arabier was gek van woede. In den laatsten tijd liep ook alles hem tegen. Hij had de juweelen verloren, den Belg, en ten tweeden male de Engelsche vrouw. Nu was er iemand gekomen, om hem te berooven van zijn schat, dien hij hier even veilig had gewaand, als ware hij nooit uit de mijn gehaald.

Het kon hem niet schelen, wie de dieven waren. Zonder strijd zouden zij het goud niet overgeven, daarvan was hij zeker, en met een woesten schreeuw en een bevel tot zijn mannen, gaf Achmet Zek zijn paard de sporen en vloog hij op de Abyssiniërs

in, gevolgd door zijn bonte bende gillende en vloekende moordenaars, die hun lange geweren boven hun hoofden zwaaiden.

De mannen van Abdul Mourak zonden hun een geweervuur tegemoet, dat eenige zadels leeg liet; toen waren de roovers midden tusschen hen in en deden zwaarden, pistolen en musketten alle hun afschuwelijk, moordend werk.

Achmet Zek, die bij den eersten aanval Werper bespeurde, wierp zich op den Belg en deze, ontzet bij de gedachte aan het lot, dat hij verdiende, liet zijn paard keeren, en trachtte door de vlucht te ontkomen. Achmet Zek riep één zijner handlangers toe, het bevel van hem over te nemen, en er op straffe des doods voor te zorgen, dat de Abyssiniërs verslagen werden en het goud terugkwam in zijn kamp, waarna hij den Belg over de vlakte vervolgde, want zijn slechte aard wilde niet het genot der wraak missen, al moest hij dan ook den schat er voor op het spel zetten.

Terwijl de vervolgde en de vervolger woest naar het bosch in de verte reden, werd achter hen de strijd met groote heftigheid gevoerd. Er werd geen genade gevraagd of verleend door de bloeddorstige Abyssiniërs of de moordende mannen van Achmet Zek.

Uit zijn schuilplaats in het boschje sloeg Tarzan het bloedig conflict gade en zóó volkomen was hij door hen omsingeld, dat hij geen enkel gaatje kon ontdekken, om te ontsnappen en Werper en den Arabischen aanvoerder te volgen.

De Abyssiniërs vormden een cirkel, waarin Tarzan zich bevond, en om hen heen en op hen in galoppeerden de schreeuwende aanvallers, om met hun kromme zwaarden stooten uit te deelen.

De mannen van Achmet Zek waren sterker in aantal en langzaam, maar zeker werden de soldaten van Menelek uitgeroeid. De uitslag was Tarzan onverschillig. Hij had slechts één doel onder het gadeslaan – aan dezen ring van op bloed beluste krijgers te ontsnappen en den Belg met zijn zakje te volgen.

Toen hij Werper pas ontdekte op het pad, waar hij Bara had verslagen, meende hij, dat zijn oogen hem bedrogen, zóó zeker was hij er van geweest, dat de dief door Numa verslagen en verscheurd was; maar toen hij twee dagen lang het detachement in het oog hield en den Belg steeds vóór zich zag, twijfelde hij niet langer aan de identiteit van den man, hoewel hij niet ver-

klaren kon, aan wien het verminkte lichaam behoorde, dat hij als dat van den man, dien hij zocht, beschouwd had.

Terwijl hij achter het dichte boschje gedoken zat, dat nog zoo kort geleden de vreugde en de trots was geweest van de vrouw, die hij zich niet meer herinnerde, kwamen een Arabier en een Abyssiniër op hun paarden vlak bij hem, en sloegen elkander met hun zwaarden.

Stap voor stap sloeg de Arabier zijn tegenstander terug, totdat diens paard bijna op den aapmensch trapte; toen werd de schedel van den zwarten krijger door een vreeselijken houw gespleten, en het lichaam viel achterover, bijna op Tarzan.

Toen de Abyssiniër uit het zadel tuimelde, werd de aapmensch door de mogelijkheid op ontsnapping, die zich aanbood in de gedaante van het ruitellooze paard, tot krachtdadige handeling gedreven. Vóór het verschrikte dier op de vlucht kon slaan, was een naakte reus hem op den rug gesprongen. Een sterke hand had den teugel gegrepen en de verbaasde Arabier ontdekte een nieuwen vijand in het zadel van hem, dien hij gedood had. Maar deze vijand hanteerde geen zwaard, en zijn speer en boog bleven op zijn rug. De Arabier, die van zijn eerste verbazing was bekomen, vloog met opgeheven zwaard vooruit, om dezen aanmatigenden vreemde te vernietigen. Hij wilde een geweldigen slag doen naar het hoofd van den aapmensch, een slag, die zonder kwaad te verrichten door de lucht suisde, daar Tarzan hem ontweek, en toen gevoelde de Arabier het paard van den ander langs zijn been schuren; een lange arm schoot uit, greep hem om het middel, en eer hij wist, wat er gebeurde, was hij uit het zadel gesleurd, en diende hij als schild voor zijn tegenstander, die hem in woeste vaart door de hem omringende rijen van strijders droeg.

Een eindje verder werd hij op den grond geslingerd, en het laatst, wat hij van zijn vreemden vijand zag was, dat deze door de vlakke galoppeerde in de richting van het bosch aan de overzijde.

De strijd woedde nog een uur voort en hield niet op, voordat de laatste der Abyssiniërs dood op den grond lag, of in noordelijke richting op de vlucht geslagen was. Maar een handjevol mannen ontsnapte, en onder hen bevond zich Abdul Mourak.

De overwinnende roovers verzamelden zich om de hoop goudstaven, die de Abyssiniërs hadden opgegraven, en daar wachtten

ze de terugkomst van hun aanvoerder af. Hun verrukking werd eenigszins gematigd door wat ze gezien hadden van de vreemde verschijning van den naakten blanke, die weggaloppeerde op het paard van één hunner vijanden en een makker meedroeg, die nu in hun midden uitweidde over de bovenmenselijke kracht van den aapmensch. Geen hunner, bij wien Tarzan van de Apen niet met naam en faam bekend was, en het feit, dat zij den blanken reus als den bloeddorstigen vijand van de booswichten der wildernis herkend hadden, vermeederde hun ontzetting, want men had hun verzekerd, dat Tarzan dood was.

Van nature bijgeloovig, dachten zij vast en zeker, dat zij den uit het lichaam gevloeden geest van den doode hadden gezien, en nu wierpen ze angstige blikken om zich heen, in de verwachting van den spoedigen terugkeer van het spook naar het tooneel van de verwoesting, die zij hadden aangericht gedurende hun kort geleden plaats gehad hebbenden inval in zijn huis, en in verschrikt gefluister spraken ze over den waarschijnlijksten aard van de wraak, die de geest op hen zou uitvoeren, zoo hij hen bij zijn terugkeer in het bezit van het goud vond.

Onder het spreken nam hun ontzetting toe, terwijl uit de bedekking van het riet langs de rivier een troepje zwarte krijgers al hun bewegingen gadesloeg. Van de hoogten achter de rivier hadden deze zwarten het gerucht van den strijd gehoord, en voorzichtig langs den stroom voortkruipend hadden ze dezen doorwaad, en waren door het riet nadergekomen, totdat ze de strijdenden gemakkelijk konden bespieden.

Een half uur lang wachtten de roovers op Achmet Zek's terugkeer, terwijl hun angst voor den vroegeren terugkeer van Tarzan's geest meer en meer hun gehechtheid en vrees voor hun aanvoerder ondermijnde. Ten slotte sprak één van hen hun aller wenschen uit, toen hij verklaarde, dat hij van plan was, naar het woud te rijden, om Achmet Zek te zoeken. Terstond sprongen allen te paard.

„Het goud is hier veilig!” – riep één van hen uit „We hebben de Abyssiniërs gedood, en er is niemand anders, om het weg te dragen. Laten we wegrijden, om Achmet Zek te zoeken!” –

En een oogenblik later galoppeerden de roovers in een stofwolk woest over de vlakke, en slopen de zwarte krijgers uit de dekking van het riet langs den oever naar de plaats, waar de goudstaven van Opar op den grond opgehoopt lagen.

Werper was Achmet Zek nog vóór geweest, toen hij het woud bereikte; maar deze, die een beter paard bereed, haalde hem meer en meer in. Met den roekeloozen moed der wanhoop dreef de Belg zijn paard tot grooteren spoed aan, zelfs in de beperkte ruimte van het kronkelende spoor, dat het beest volgde.

Achter zich kon hij de stem van Achmet Zek hooren, die hem toeriep, stil te staan, maar Werper drukte de sporen nog dieper in de bloedende zijde van het hijgende ros. Twee honderd meter verder in het bosch lag een gebroken tak over het pad. Het was een klein voorwerp, waarover een paard in zijn gewonen gang kon springen, zonder de tegenwoordigheid er van te bemerken; maar Werper's paard was uitgeput, zijn voeten waren zwaar van vermoeienis, en toen de tak tusschen zijn voorbeenen schoot, struikelde het en was niet in staat, het evenwicht te herkrijgen; het viel op het pad neer.

Werper vloog over den kop en rolde een paar meters verder; toen kwam hij overeind en liep terug. Hij greep de teugels en rukte er aan, om het dier op te trekken; maar het wilde of kon niet opstaan en toen de Belg vloekte en naar hem sloeg, kwam Achmet Zek in het gezicht.

Dadelijk staakte de Belg zijn pogingen, om het stervende dier op te helpen; hij greep zijn geweer, viel achter het paard neer en vuurde op den naderenden Arabier.

Zijn kogel, die laag werd afgeschoten, trof het paard van Achmet Zek in de borst, zoodat het op een afstand van honderd meters van de plaats neerviel, waar Werper zich klaarmaakte voor een tweede schot.

De Arabier, die met zijn paard gevallen was, stond met zijn beenen aan weerszijden op den grond. Hij zag de strategische positie van den Belg achter zijn gevallen paard en verloor geen tijd, om hetzelfde te doen.

En daar lagen ze beiden, beurtelings schietend en tegen elkaar vloekend, terwijl achter den Arabier, Tarzan van de Apen den zoom van het bosch naderde. Hier hoorde hij de schoten van de duelleerenden; toen verkoos hij den veiligeren en snelleren weg langs de takken boven de onzekere verplaatsing per halfgetemden pony. Hij bleef aan één kant van het pad, totdat hij een punt bereikte, waar hij betrekkelijk veilig kon neerzien op de vechtenden.

Nu eens richtte de ééne, dan weer de andere zich op boven de borstwering, door het paard gevormd, en dan viel hij terstond weer neer achter zijn beschutting, om opnieuw te laden, en de handeling een oogenblik later te herhalen.

Werper had slechts weinig ammunitie, daar hij door Abdul Mourak haastig gewapend was van het lijk van den eerste der Abyssiniërs, die in den strijd om het goud gevallen waren, en nu besepte hij, dat hij spoedig zijn laatsten kogel zou hebben verbruikt, en aan de genade van den Arabier zou zijn overgeleverd – een genade, die hem maar al te goed bekend was.

Tegenover den dood en het hem afnemen van zijn schat, trachtte de Belg, een plan te bedenken, om te ontsnappen, en het eenige, wat hem doenlijk toescheen, was gebaseerd op de kans, van Achmet Zek om te koopen.

Werper had alles behalve één patroon verschoten, toen hij, gedurende een stilte in het gevecht, zijn tegenstander toeriep.

„Achmet Zek!” – riep hij. „Allah alleen weet, wie van ons zijn beenderen moet laten rotten hier op dit pad, waar wij dezen dwazen strijd voeren. Gij wilt den inhoud van den zak, dien ik om mijn middel draag, en ik wil nog liever mijn leven en mijn vrijheid dan mijn juweelen. Laat elk van ons dan nemen, wat hij het liefste wil, en elk ons weegs gaan in vrede. Ik zal het zakje op het lichaam van mijn paard leggen, waar gij het kunt zien, en gij, op uw beurt, legt uw geweer op uw paard, de kolf naar mij toegekeerd. Dan zal ik weggaan, u het zakje achterlaten, en gij zult mij ongedeerd laten vertrekken. Ik wil enkel mijn leven en mijn vrijheid.” –

De Arabier dacht in stilte een oogenblik na. Toen sprak hij, en zijn antwoord werd beïnvloed door het feit, dat hij zijn laatste schot verbruikt had.

„Ga dan uws weegs,” – gromde hij. „En laat het zakje in het volle gezicht achter u. Kijk, ik leg mijn geweer hier neer, de kolf naar u toegekeerd. Ga.” –

Werper maakte het zakje van zijn middel los. Verdrietig en liefkoozend drukten zijn vingers de harde omtrekken van den inhoud. Ach! kon hij er maar een handjevol van de kostbare steenen er uit nemen; Maar Achmet Zek stond nu met arendsblik den Belg en al zijn handelingen gade te slaan.

Vol spijt legde Werper, zonder aan den inhoud te raken, het

zakje op het lichaam van zijn paard, stond op, en nam zijn geweer mee, terwijl hij langzaam achteruit liep, totdat een bocht hem aan den blik van den waakzamen Arabier onttrok.

Zelfs toen naderde Achmet Zek niet, want hij vreesde een of ander verraad, waaraan hij zelf onder zulke omstandigheden schuldig had kunnen zijn. Zijn vermoedens waren dan ook niet ongegrond, want nauwelijks was de Belg uit het gezicht verdwenen, of deze stond achter een boomstam stil, waar hij nog een onbelemmerd uitzicht had op zijn dood paard en het zakje; hij hief zijn geweer op, en mikte op de plaats, waar het lichaam van den Arabier moest verschijnen, als deze naderde, om den schat te grijpen.

Maar Achmet Zek was niet zoo dom, om te vertrouwen op de bezoedelde eer van een dief en moordenaar. Hij nam zijn lang geweer mee, verliet het pad, trad in de warboel van planten die het omringde, en kroop langzaam op handen en voeten voort langs het pad. Geen enkel oogenblik was zijn lichaam blootgesteld aan het geweer van den verborgen moordenaar.

Zoo naderde Achmet Zek totdat hij zich tegenover het doode paard van zijn vijand bevond. Het zakje lag daar in het volle gezicht, terwijl op korten afstand Werper in toenemend ongeduld zenuwachtig wachtte en zich afvroeg, waarom de Arabier zijn belooning niet kwam opeischen.

Plotseling zag hij den loop van een geweer op geheimzinnige wijze een paar duim boven het zakje verschijnen, en vóór hij den handigen zet van den Arabier besepte, werd het wapen in den lus van het zakje gehaakt, en werd dit snel weggetrokken in het dichte groen naast het pad.

Geen oogenblik had de roover ook maar een duimbreed van zijn lichaam bloot gesteld, en Werper durfde zijn eenigen kogel niet afschieten, tenzij hij zeker was, dat hij doel trof.

Bij zichzelf grinnikend trok Achmet Zek zich een paar schreden terug in de wildernis, want hij was er even vast van verzekerd, dat Werper dicht bij op een gelegenheid wachtte, om hem onschadelijk te maken, alsof zijn oogen de wildernis hadden doorboord tot aan den zich verschuilenden Belg, die achter den stam van den woudreus zijn geweer klaar hield.

Werper durfde niet naderen – zijn hebzucht stond hem niet toe, heen te gaan, en zoo stond hij daar, met het geweer in de

hand, de oogen met de scherpte van een kat op het pad gericht.

Maar er was nog iemand, die het zakje gezien en herkend had, en met Achmet Zek naderde, boven hem zwevend, stil en zeker als de dood, en toen de Arabier een minder begroeid plekje vond, dan hij nog gezien had, en zich er op voorbereidde, om zijn oogen aan den inhoud te verlustigen, hield Tarzan met hetzelfde doel vlak boven hem stil.

Achmet Zek bevochtigde zijn dunne lippen, trok de bandjes los, waarmee het zakje gesloten was, en goot een gedeelte van den inhoud in de holte van een klauwachtige hand.

Hij sloeg één blik op de steenen, die zij bevatte. Zijn oogen knepen zich toe, een vloek ontsnapte aan zijn lippen, en hij smeed de voorwerpen minachtend op den grond. Snel ledigde hij het geheele zakje, en bekeek iederen steen, gooide ze alle over den grond en stampte er woedend op, totdat de spieren van zijn gezicht werkten in demonische kwaadaardigheid, en zijn vingers zich in elkaar klemden, totdat zijn nagels in het vleesch drongen.

Daarenboven sloeg Tarzan hem in verbazing gade. Hij was nieuwsgierig geweest, wat al die drukte om zijn zakje beteekende Hij wilde zien, wat de Arabier zou doen, nadat de ander weg was, en het zakje had achtergelaten. Als zijn nieuwsgierigheid bevredigd was, zou hij zich op Achmet Zek hebben geworpen, en hem het zakje met de mooie steentjes hebben afgenomen, want behoorden die niet aan Tarzan?

Nu zag hij den Arabier het leege zakje wegwerpen, zijn lang geweer bij den loop grijpen, als ware het een stok, en heimelijk door de wildernis sluipen, naast het pad, waarlangs Werper gegaan was.

Toen de man uit het gezicht verdwenen was, liet Tarzan zich op den grond vallen, en begon den verspreiden inhoud uit het zakje te verzamelen, en op het oogenblik, dat hij de steentjes van nabij zag, begreep hij de woede van den Arabier, want in plaats van de schitterende, fonkelende juweelen, die het eerst de aandacht van den aap mensch getrokken en geboeid hadden, had het zakje nu enkel een verzameling gewone rivierkeitjes bevat.

HOOFDSTUK XIX.

Jane Clayton en de dieren der wildernis.

Na zijn welgeslaagde poging, om te ontluchten, had Mugambi het hard te verantwoorden gehad. Zijn weg had hem door een onbekend land gevoerd; een wildernis, waarin hij geen water kon vinden, en slechts weinig voedsel, zoodat hij na een paar dagen van zwerven zóó uitgeput was, dat hij zich maar ternauwernood kon voortsleepen.

Met toenemende moeilijkheid vond hij de noodige kracht, om 's nachts een beschutting te bouwen, waarin hij eenigszins beveiligd was tegen de groote verscheurende dieren, en overdag verbruikte hij nog meer van zijn kracht door naar eetbare wortels te graven en water te zoeken.

Een paar stilstaande poelen op grooten afstand van elkaar behoedden hem voor dood ten gevolge van dorst, maar hij bevond zich in een deerniswaardigen toestand, toen hij bij toeval aan een breede rivier kwam in een streek, waar veel fruit was, evenals klein wild, dat hij door middel van sluwheid en een ruwen knots, dien hij van een gevallen tak gemaakt had, kon meester worden.

Beseffend, dat er nog een lange tocht vóór hem lag, eer hij zelfs de uiterste grens van het Waziriland kon bereiken, besloot Mugambi wijselijk, te blijven, waar hij was, totdat hij zijn krachten en zijn gezondheid herkregen had. Hij wist, dat een rust van enkele dagen wonderen zou verrichten, en hij mocht

zijn kans op een veiligen terugkeer niet vergooien, door zich in een toestand van zwakheid, die hem belemmerde, op weg te begeven.

Zoo kwam het, dat hij een stevige hut van doornentakken bouwde, die hij van binnen met riet bekleedde en waar hij 's nachts veilig zou kunnen slapen, om overdag te jagen op het vleesch, dat alleen in staat was, aan zijn enorme spieren hun normale kracht te hergeven.

Toen hij op zekeren dag op jacht was, ontdekte hem uit de schuilplaats van een grooten boom, waaronder de krijger liep, een paar woeste oogen. Boosaardige, met bloed doorloopen oogen waren het, in een kwaden, harigen kop.

Zij sloegen Mugambi gade gedurende zijn jacht op een knaagdier, en volgden hem toen hij naar zijn hut terugkeerde, rustig voortbewegend door de boomen langs het spoor van den neger.

Het was Chulk en hij keek meer met nieuwsgierigheid, dan haat op den niets vermoedenden man neer. Het dragen van den Arabierenmantel, dien Tarzan hem omgeslagen had, deed de aap verlangen naar andere dingen, waarin hij de Tarmangani kon nadoen. Maar de mantel had hem in zijn bewegingen belemmerd, en was zóó lastig gebleken, dat de aap hem reeds lang had losgescheurd en weggeworpen.

Nu zag hij evenwel een Gomangani, die een veel gemakkelijker kleeding droeg – een lendendoek, een paar koperen ornamenten en een hoofddeksel van veeren. Die kwamen meer met Chulk's verlangens overeen, dan een wapperend kleed, dat voortdurend tusschen zijn pooten verward raakte, en bleef haken aan iederen tak en struik op zijn weg.

Chulk keek naar den tasch, die over Mugambi's schouder hing tot aan zijn heup. Hij vond hem mooi, want hij was versierd met veeren en franje. Daarom waarde de aap rond om Mugambi's hut, en wachtte op een gunstige gelegenheid, om door geweld of list het een of ander van de kleedij van den zwarte weg te nemen.

Het duurde niet lang, of de gelegenheid deed zich voor. Daar hij zich in zijn verblijf vol doornen veilig gevoelde, had Mugambi de gewoonte, zich gedurende de hitte overdag in de schaduw uit te strekken en rustig te slapen, totdat de dalende zon de uitputtende temperatuur van den middag met zich nam.

Hem uit de hoogte gadeslaande, zag Chulk op een warmen namiddag den zwarten krijger, onbewust van zijn omgeving, daar liggen. Hij kroop op een overhangenden tak en liet zich toen midden in de hut vallen. Hij naderde den slapende op met eelt bekleede voeten, zoodat hij geen gerucht maakte; geen blad of grasje bewoog.

Hij stond naast den man en boog zich over diens eigendommen, die hij onderzocht. Hoe groot de lichamelijke kracht van Chulk ook was, ergens in zijn beperkt brein huisde iets, dat hem er van terughield, den man tot den strijd op te wekken – een besef, dat al dezen dieren aangeboren is, een vreemde vrees ten opzichte van den mensch, die bij tijden zelfs de machtigste van de dieren van het woud beheerscht.

Mugambi's lendendoek weg te nemen, zonder hem wakker te maken, zou onmogelijk zijn, en de eenige dingen, die los waren, bleken de knots en de tasch te zijn, die van den schouder van den wilde was gevallen, toen hij zich in den slaap omwentelde.

Bij gebrek aan beter greep hij deze twee voorwerpen, trok zich toen haastig terug met alle teekenen van zenuwachtigen angst, naar de veiligheid van den boom, waaruit hij zich had laten vallen, en nog vervolgd door die onbestemde vrees, die de onmiddellijke nabijheid van den mensch in zijn borst veroorzaakte, nam hij hals over kop de vlucht door de wildernis. Als hij aangevallen of door een ander van zijn soort gesteund was, dan zou Chulk de aanwezigheid van een twintigtal menschelijke wezens getrotseerd hebben, maar alleen – ja, dat was heel iets anders – alleen en niet getergd.

Eenigen tijd nadat Mugambi wakker werd, miste hij zijn tasch. Hij was oogenblikkelijk één en al agitatie. Wat kon er mee gebeurd zijn? Hij had naast hem gelegen, toen hij ging liggen slapen – daarvan was hij zeker, want had hij hem niet onder zich geduwd, toen de bobbels er van tegen zijn ribben drukten en hem hinderden? Ja, hij was er geweest, toen hij ging slapen. Hoe was hij dan verdwenen?

Mugambi's onbeschaafde verbeelding was vervuld van visioenen van de geesten van afgestorven vrienden en vijanden, want enkel aan de machinaties van de zulken kon hij het verdwijnen van zijn tasch en zijn knots in de eerste opwinding van de ontdekking van het verlies toeschrijven; maar later bij meer zorgvuldig onder-

zoek, vond hij de onbetwistbare bewijzen van een meer materieele verklaring, dan zijn verhitte verbeelding en zijn bijgeloof hem in het begin hadden doen aannemen.

In het vertrapte gras naast hem was de flauwe indruk van enorme voeten, op die van een mensch gelijkend. Mugambi trok de wenkbrauwen op, toen de waarheid tot hem doordrong. Haastig de hut verlatend zocht hij in alle richtingen om de omheining naar eenige verdere aanwijzing omtrent het verklikkende spoor. Hij klom in boomen en zocht naar een teeken, dat de richting van de vlucht van den dief kon aangeven, maar de flauwe sporen, die worden achtergelaten door een voorzichtigen aap, die door de boomen reist, konden Mugambi niet helpen. Tarzan had ze wel kunnen volgen; maar geen enkele, gewone sterveling kon ze opmerken, of ze, zoo hij dit al kon, verklaren.

Door zijn rust verfrischt en gesterkt gevoelde de zwarte zich klaar, om weer naar de Waziri te trekken. Hij zocht een anderen knots, draaide de rivier den rug toe en stortte zich in het dichtst van de wildernis.

Terwijl Taglat vocht met de banden om de enkels en polsen van zijn gevangene, kroop de groote leeuw, die het tweetal van achter een boschje gadesloeg, dichter naar zijn prooi.

De rug van den aap was naar den leeuw gekeerd. Hij zag niet den breeden kop met de franje van ruwe manen, die door den bladermuur stak. Hij kon niet weten, dat de machtige achterpooten zich onder den bruinen buik samentrokken, als voorbereiding tot een plotselingen sprong, en het eerste, wat hem op het naderend gevaar opmerkzaam maakte, was het donderend en zegevierend gebrul, dat de aanvaller niet langer kon bedwingen.

Ternauwernood wachtend, om een blik achter zich te werpen, liet Taglat de bewustelooze vrouw aan haar lot over, en vluchtte in de tegenovergestelde richting van het afschuwelijk geluid, dat zoo onverwacht en op verschrikkelijke wijze tot hem was doorgedrongen; maar de waarschuwing kwam te laat, om hem te redden, en met zijn tweeden sprong kwam hij op de breede schouders van den aap terecht.

Toen deze neersloeg, werden zijn sluwheid, zijn bloeddorst en de lichamelijke kracht, die gehoorzaamt aan de grootste der wetten der natuur, de wet van het zelfbehoud, ten volle in hem wakker; hij liet zich op zijn rug rollen en begon met het ver-

scheurend dier een strijd op leven en dood, zóó woest en roekeloos, dat de groote Numa zelf wel een oogenblik voor de uitkomst kan hebben gebeefd.

Hij greep den leeuw bij de manen, en begroef zijn gele tanden diep in de keel van het monster, terwijl hij afschuwelijk gromde door de dichte massa bloed en haar. Vermengd met de stem van den aap, het gebrul van woede en pijn van den leeuw, weerklonken door de wildernis de kreten der kleinere dieren, die uit hun vreedzame bezigheden werden opgeschrikt en ontsteld wegrenden.

Heen en weer rollend over het gras vocht het tweetal met demonische woede, totdat de kolossale kat, door zijn achterpooten hoog op te trekken onder zijn buik, zijn klauwen diep in Taglat's borst sloeg. Met kracht scheurde hij ze naar beneden, en volvoerde zijn plan, zoodat de aap, met uitpuilende ingewanden, na een laatste stuipachtige worsteling, als een slappe, bloedige massa onder zijn reusachtigen tegenstander ineenzonk.

Numa kwam overeind, en keek in alle richtingen, alsof hij de mogelijke aanwezigheid van andere vijanden zocht te ontdekken. Maar hij zag enkel de bewustelooze gedaante van het meisje, dat op een paar pas afstand lag en met een boos gebrom zette hij een voorpoot op het lichaam van zijn prooi, en terwijl hij den kop ophief, liet hij zijn woesten zegekrete hooren.

Nog één oogenblik stond hij daar met fonkelende oogen, die over den omtrek dwaalden. Daarop bleven ze voor de tweede maal op de vrouw rusten. Een dof gebrom klonk uit de keel van den leeuw. Zijn onderkaak rees en daalde, en het speeksel droop op den dooden kop van Taglat.

Als twee geel-groene lichten bleven de vreeselijke oogen groot en zonder te knippen op Jane Clayton gevestigd. De rechte, majestueuze houding der enorme gestalte dook plotseling in elkander, toen de kat met het duivelsgezicht langzaam en als op eieren loopend naar de jonge vrouw sloop.

Het weldadig noodlot hield haar in gelukkige onwetendheid van de verschrikking, die haar zoo heimelijk naderde. Ze wist niet, dat de leeuw naast haar stond. Ze hoorde niet het snuiven der neusgaten, terwijl hij om haar snuffelde. Ze gevoelde niet dien warmen adem op haar gezicht, of het afdruipen van het

speeksel uit de afschuwelijke kaken, die vlak boven haar half geopend waren.

Eindelijk lichtte de leeuw een voorpoot op en keerde het lichaam der vrouw half om; daarop stond hij haar weer gade te slaan, alsof hij nog niet wist, of het leven geweken was, of niet. Een geluid of een geur uit de wildernis trok voor een oogenblik zijn aandacht. Zijn oogen keerden niet naar Jane Clayton terug en plotseling verliet hij haar, liep naar de overblijfselen van Taglat, en op zijn prooi neerzinkend, met den rug naar Jane, ging hij den aap verslinden.

Dit tooneel vertoonde zich aan haar oogen, toen zij ten slotte het bewustzijn herkreeg. Gewoon aan gevaar, bewaarde zij haar zelfbeheersching tegenover de ontstellende verrassing, die het ontwaken haar bereidde. Ze schreeuwde niet en bewoog geen spier, totdat ze alle bijzonderheden van het tooneel, voor zoover dit binnen haar gezichtskring viel, had opgenomen.

Ze zag, dat de leeuw den aap gedood had, en dat hij zijn prooi verscheurde op een afstand van minder dan vijftig voet van de plaats, waar ze lag; maar wat kon ze doen? Haar handen en voeten waren gebonden. Ze moest dus wachten, met al het geduld, waarover ze beschikte, totdat Numa gegeten en den aap verteerd had, waarna hij zonder twijfel zou terugkeeren, om van haar te smullen, tenzij in dien tijd de gevreesde hyena's haar ontdekten, of een ander rondsluipend verscheurend dier van het woud.

Terwijl ze door deze verschrikkelijke gedachten gekweld werd, bemerkte ze plotseling, dat de banden om polsen en enkels haar niet langer hinderden, en toen, dat haar handen los waren, één aan elken kant naast haar, in plaats van vastgebonden op haar rug.

Verwonderd bewoog ze een hand. Welk wonder was er geschied? Ze was niet gebonden. Stil bewoog ze haar andere ledematen, en ontdekte, dat ze vrij was. Ze kon niet weten, hoe het gebeurd was: dat Taglat met kwade bedoelingen er aan knagend, de banden had doorgesneden, vlak voordat Numa hem van zijn prooi verjaagd had.

Eén oogenblik was Jane Clayton overweldigd door vreugde en dankbaarheid; maar slechts één oogenblik. Wat gaf haar die hervonden vrijheid tegenover het afschuwelijke beest, dat daar zoo vlakbij in elkaar gedoken lag? Als deze kans haar onder

andere omstandigheden geboden was, wat zou ze er dan een blij gebruik van hebben gemaakt; maar nu was ontsnapping zoo goed als onmogelijk.

De eerste boom was honderd voet verwijderd; de leeuw minder dan vijftig. Op te staan en te trachten, de veiligheid der verlokkende takken te bereiken, zou gelijkstaan met het bidden om een oogenblikkelijke vernietiging, want Numa zou ongetwijfeld te fel zijn op zijn toekomstig maal, dan dat hij het gemakkelijk zou prijsgeven. En toch was er ook nog een andere mogelijkheid – een kans, die geheel afhing van de ongekende gemoedsstemming van het groote dier.

Zijn buik was gedeeltelijk reeds gevuld; misschien zou hij haar vertrek met onverschilligheid gadeslaan; maar kon ze het op zulk een onwaarschijnlijkheid wagen? Ze betwijfelde het. Aan den anderen kant was ze er evenmin toe geneigd, dit kleine kansje op levensbehoud te laten ontglippen, zonder een enkele poging te doen, om het te benutten.

Ze sloeg den leeuw aandachtig gade. Hij kon haar niet zien, zonder zijn kop meer dan half om te draaien. Ze zou een list probeeren. Zachtjes rolde ze zich om in de richting van den boom, en weg van den leeuw, totdat ze weer in dezelfde houding lag, als waarin Numa haar verlaten had, doch een paar voet verder van hem af.

Hier lag ze ademloos naar den leeuw te kijken, maar het beest toonde niet, dat hij iets gehoord had, dat zijn achterdocht kon opwekken. Weer rolde zij zich om, won nogmaals een paar voet, en bleef weer onbeweeglijk naar den rug van het dier liggen kijken.

Gedurende een tijdsverloop, dat voor haar gespannen zenuwen uren scheen, bleef Jane Clayton deze tactiek volgen, en nog bleef de leeuw eten, zonder dat hij scheen te bemerken, dat zijn tweede prooi hem ging ontsnappen. Reeds was de vrouw slechts enkele voeten van den boom verwijderd – nog een oogenblik en ze zou dichtbij genoeg zijn, om het te wagen, op te springen, de voorzichtigheid er aan te geven, en plotseling een wilde poging te doen, om in vrijheid te geraken. Zij was half omgerold, het gezicht afgewend van den leeuw, toen hij plotseling zijn grooten kop omdraaide en zijn oogen op haar vestigde. Hij zag haar van zich weg rollen en toen waren haar oogen hem weer toe-

gekeerd, en het koude zweet brak uit al haar poriën, toen zij besepte, dat terwijl het leven bijna binnen haar bereik was, de dood haar dreigde te grijpen.

Langen tijd bewogen ze geen van beiden. Het beest lag onbeweeglijk, met omgewenden kop, de oogen gericht op het stijfliggende slachtoffer, nu bijna vijftig meters verwijderd. Jane staarde strak in die wreede oogen en durfde zelfs geen spier bewegen.

De spanning harer zenuwen werd zóó ondragelijk, dat ze ternauwernood een gil kon onderdrukken, toen Numa kalm weer aan het eten ging; maar aan zijn ooren was het duidelijk te zien, dat hij op al haar handelingen lette.

Zij begreep, dat ze niet nogmaals kon omrollen, zonder terstond en misschien op noodlottige wijze zijn aandacht te trekken, en daarom besloot Jane Clayton, alles te wagen in één laatste poging, om den boom te bereiken en in de lagere takken te klauteren.

Ze maakte zich stil gereed, sprong plotseling op, maar bijna gelijktijdig was ook de leeuw overeind, draaide zich om en vloog met opengesperden muil en onder vreeselijk gebrul op haar aan.

Zij, die hun leven hebben doorgebracht met het jagen van groot wild in Afrika, zullen u zeggen, dat bijna geen ander dier zoo vlug is als een aanvallende leeuw. Gedurende den korten afstand, dien het beest kan volhouden, gelijkt hij op een locomotief met volle snelheid, en hoewel de afstand, dien Jane Clayton moest afleggen, betrekkelijk klein was, vernietigde de spoed van den leeuw bijna haar hoop op ontsnapping.

Toch kan de vrees wonderen doen, en hoewel de sprong in de hoogte van den leeuw naar den boom, waarin zij klauterde, hem in aanraking bracht met haar laarzen, wist ze toch aan zijn greep te ontkomen, en terwijl hij tegen den stam van haar wijkplaats stiet, trok zij zich op naar de veiligheid van de takken, die boven zijn bereik waren.

Eenigen tijd lang liep de leeuw jankend op en neer onder den boom, waar Jane hijgend en bevend in elkander gedoken zat. Zij was ten prooi aan de reactie na de vreeselijke beproeving, die ze pas doorstaan had, en in haar overspannen toestand kwam het haar voor, dat ze het nooit weer zou wagen, zich omlaag te begeven te midden der afschuwelijke gevaren, waarvan de wildernis, die zich uitstreckte tusschen de plaats, waar zij zich

bevond en het dichtstbij gelegen dorp der getrouwe Waziri, zoo vol was.

Het was bijna donker, eer de leeuw ten slotte de open plek verliet en al ware zijn plaats niet terstond ingenomen door een troep hyena's, dan nog zou Jane Clayton haar schuilplaats wel niet hebben durven verlaten, nu het nacht werd. Daarom bereidde zij zich zoo goed mogelijk voor op een lange, vermoeiende nachtwake, totdat de dageraad haar misschien een middel aan de hand zou doen, om te ontsnappen uit deze vreeselijke streek, waar zij getuige was geweest van zulke ontzettende gebeurtenissen.

De vermoeide natuur was ten slotte sterker dan haar vrees, en ze viel in een diepen slaap, rustend in een betrekkelijk veilige, hoewel ongemakkelijke houding tegen den stam van den boom en gesteund door twee groote takken, die vlak naast elkaar en bijna horizontaal naar buiten groeiden.

De zon stond hoog aan den hemel, toen ze eindelijk wakker werd, en onder zich bespeurde ze geen teeken van Numa of de hyena's. Enkel de afgekloven beenderen van den aap, die over den grond verspreid lagen, verrieden wat er enkele uren vroeger op deze schijnbaar zoo vredige plaats was afgespeeld.

Nu werd ze zoowel door honger, als dorst gekweld, en daar ze besepte, dat ze òf moest dalen, òf van gebrek omkomen, verzamelde ze haar moed, om zich aan de beproeving, van haar reis door het woud voort te zetten, over te geven.

Zij klom naar beneden en begaf zich in zuidelijke richting naar een punt, waar ze meende, dat de vlakten der Waziri lagen, en hoewel ze wist, dat enkel verwoesting en verlatenheid de plek aanduidden, waar eenmaal haar heerlijk thuis gestaan had, hoopte ze, dat zoo ze slechts de groote vlakte bereikte, zij mogelijk aan één der talrijke Waziri-dorpen zou komen, die er om heen verspreid lagen, of dat ze misschien een zwervende troep dier onvermoeide jagers zou ontmoeten.

De dag was reeds half verlopen, toen zij plotseling verschrikt werd door het geluid van een gewerschot, op korten afstand voor haar uit. Toen ze stilstond, om te luisteren, werd het eerste schot gevolgd door een tweede en een derde en een vierde. Wat kon dat beduiden? De eerste verklaring, die bij haar opkwam, schreef het vuren toe aan een schermutseling tusschen de Arabische roovers en een bende Waziri; maar daar ze niet wist

welke partij aan den winnenden kant was, en of ze zich achter vrienden of vijanden bevond, durfde ze niet dichter naderen, uit vrees, dat zij zich aan een vijand vertoonen zou.

Na verscheidene minuten te hebben geluisterd, was ze er van overtuigd, dat er niet meer dan twee of drie geweren in het gevecht betrokken waren, daar geen enkel geluid, dat aan een kruisvuur deed denken, tot haar doordrong. Toch aarzelde ze, om te naderen en besloten, om zich niet te wagen, klom ze in het loover van een boom naast het pad, en wachtte daar angstig op de dingen, die komen zouden.

Terwijl het vuren minder snel werd, hoorde ze het geluid van mannenstemmen, hoewel ze geen woorden kon onderscheiden, en eindelijk hield het schieten op en hoorde ze, dat twee mannen elkander op luiden toon iets toeriepen. Daarop volgde er een lange stilte, die verbroken werd door het schuifelen van heimelijke voetstappen op het pad vóór haar. Een oogenblik later verscheen er een man, die achteruit loopend naar haar toe kwam, terwijl hij zorgvuldig het oog hield op den weg, dien hij gekomen was.

Bijna oogenblikkelijk herkende Jane Clayton den man als M. Jules Frecoult, die nog zoo kort geleden een gast in haar huis was geweest. Ze was op het punt, hem vol blijdschap toe te roepen, toen ze zag, dat hij snel opzij sprong en zich naast het pad in het dichte gebladerte verschool. Het was duidelijk, dat hij gevolgd werd door een vijand en dus hield Jane Clayton zich stil, om niet Frecoult's aandacht af te leiden, of den vijand naar zijn schuilplaats te voeren.

Nauwelijks had Frecoult zich verscholen, of een in het wit gekleede Arabier sloop zacht langs het pad, om hem te volgen. Uit haar schuilhoek kon Jane Clayton de beide mannen duidelijk zien. Ze herkende Achmet Zek als den leider der woeste bende, die haar tehuis had aangevallen en haar gevangen had genomen en toen zij Frecoult zag – den veronderstelden vriend en bondgenoot – die zijn geweer ophief en met zorg op den Arabier mikte, toen hield haar hart bijna op met kloppen en met haar gansche ziel bad ze, dat hij doel mocht treffen.

Achmet Zek bleef midden op het pad staan. Zijn scherpe oogen doorzochten ieder boschje en iederen boom, die binnen zijn bereik waren. Zijn groote gestalte vormde een prachtig mikpunt voor

den lagen moordenaar. Er volgde een luide knal, en een rookzuiltje steeg op uit den struik, die den Belg verborg, toen Achmet Zek voorover tuimelde, met het gezicht op den grond.

Toen Werper weer het pad betrad, werd hij ontsteld door een blijden kreet boven hem, en toen hij zich omkeerde, ten einde te zien, vanwaar dit onverwacht geluid kwam, zag hij Jane Clayton uit een dichtbij staanden boom springen en hem met uitgestrekte handen tegemoet loopen, om hem met zijn overwinning geluk te wenschen.

HOOFDSTUK XX.

Jane Clayton nogmaals gevangene.

Hoewel haar kleeren gescheurd waren en het haar verward was, besepte Albert Werper, dat hij nog nooit in zijn leven zoo iets bekoorlijks had gezien, als het voorkomen van Lady Greystoke in de verlichting en vreugde, die zij gevoelde, toen zij zoo onverwacht een vriend en redder ontmoette, terwijl de hoop zoo ver weg scheen.

Zoo de Belg al eenigen twijfel gekoesterd had over wat de vrouw kon weten van zijn aandeel in den verraderlijken aanval op haar thuis en haarzelve, dan werd deze snel verdreven door de pure vriendschappelijkheid van haar groet. Ze vertelde hem vlug over alles, wat haar was overkomen, sedert ze haar woning had verlaten en toen ze sprak over den dood van haar man, waren haar oogen beneveld door tranen, die zij niet kon weerhouden.

„Ik ben ontsteld,” – sprak Werper in goedgeveinsde sympathie „maar het verwondert me niet. Die duivel daar” – en hij wees naar het lichaam van Achmet Zek „heeft iedereen in den omtrek geteisterd. Uw Waziri zijn òf uitgeroeid, òf ver naar het Zuiden uit het land gedreven. De mannen van Achmet Zek bezetten de vlakte om uw vroeger tehuis – in die richting is geen schuilplaats en geen ontkomen. Onze eenige hoop ligt daarin, dat we noordelijk reizen, zoo snel als we maar kunnen, om het kamp van de roovers te bereiken, vóór het bericht van Achmet Zek's

dood komt tot hen, die er zijn achtergebleven; door één of andere list moeten we een geleide naar het Noorden zien te verkrijgen.

Ik geloof, dat het gedaan kan worden, want ik was de gast van den roover, voordat ik zijn aard kende en daar in het kamp weet men niet, dat ik me tegen hem gekeerd heb, toen ik zijn schurkenstreken ontdekte.

Kom! We zullen alle mogelijke haast maken, om het kamp te bereiken, voordat zij, die Achmet Zek op zijn laatsten tocht vergezelden, zijn lichaam hebben gevonden, en het bericht van zijn dood overbrengen aan de moordenaars, die achterbleven. Het is onze eenige kans, Lady Greystoke, en zoo ik zal slagen, moet ge uw volle vertrouwen in me stellen. Wacht hier een oogenblik op me, terwijl ik van het lichaam van den Arabier den buidel neem, dien hij me heeft ontstolen.” – en Werper trad snel op den doode toe en zocht knielend met rappe vingers naar het zakje juweelen. Tot zijn ontsteltenis was er in de kleeding van Achmet Zek geen spoor van te vinden. Hij stond op, liep langs het pad terug, om naar het zakje of zijn inhoud te zoeken; maar hij vond niets, hoewel hij zorgvuldig in de nabijheid van zijn dood paard zocht, en een paar passen verder aan weerszijden in het gras. Verbijsterd, teleurgesteld en boos kwam hij ten slotte bij Jane terug. „De buidel is weg,” – verklaarde hij scherp „en ik durf niet langer hier blijven, om ernaar te zoeken. We moeten vóór de terugkeerende roovers het kamp bereiken.” –

Niets vermoedend van het ware karakter van dien man, zag Jane Clayton niets vreemds in zijn plannen, of in zijn verklaring van zijn vroegere vriendschap voor den roover, dus klampte ze zich gretig vast aan deze schijnbare hoop op veiligheid, die hij haar voorhield.

Zij keerde zich om, en begaf zich met Albert Werper naar het vijandige kamp, waarin ze zoo kort geleden gevangen was geweest.

Het was laat op den middag van den tweeden dag, voordat ze hun bestemming bereikten, en toen ze aan den rand der open plaats bleven staan, voor de hekken van het ommuurde dorp, waarschuwde Werper de jonge vrouw, dat ze moest handelen in overeenstemming met wat zijn gesprek met de roovers te kennen zou geven.

„Ik zal hun zeggen,” – zei hij, „dat ik u ingehaald heb nadat u uit

het kamp ontsnapte, en dat ik u bij Achmet Zek heb gebracht en dat hij, daar hij in een hardnekkig gevecht met de Waziri gewikkeld was, mij opdroeg, met u naar het kamp terug te keeren, daar een voldoende wacht te halen, en zoo snel mogelijk met u in noordelijke richting te rijden en u op de voordeeligste voorwaarden over te doen aan een bepaalden slavenhandelaar, wiens naam hij me noemde.” –

Weer werd Jane Greystoke door de schijnbare oprechtheid van den Belg misleid. Ze beseftte, dat wanhopige omstandigheden wanhopige daden vereischten, en hoewel ze inwendig beefde bij de gedachte van weer naar het afschuwelijke dorp der roovers terug te keeren, zoo zag ze geen beteren weg, dan die, welke door haar geleider werd geopperd.

Werper riep luid om degenen, die de hekken moesten openen, greep Jane Clayton bij den arm en liep brutaal naar het open gedeelte. Zij, die hem toegang verschaften, toonden duidelijk hun verbazing. Dat de onteerde en vervolgde luitenant op die wijze onbevreesd en vrijwillig terugkeerde, scheen hen evenzeer te ontwapenen, als zijn houding jegens Lady Greystoke het haar gedaan had.

De schildwachten bij het hek beantwoordden Werpers groet, en keken met verwondering naar de gevangene, die hij met zich in het dorp terugbracht.

Dadelijk zocht de Belg naar den Arabier, die gedurende Achmet Zeks afwezigheid het toezicht op het kamp had, en nogmaals ontwapende zijn vrijmoedigheid den achterdocht en geloofde men de leugenachtige verklaring van zijn terugkeer. Het feit, dat hij de vrouw, die ontsnapt was, mee terugbracht, zette zijn eischen klem bij, en spoedig was Mohammed Beyd goedig aan het onderhandelen met denzelfden man, dien hij zonder wroeging geveld zou hebben, als hij hem een half uur vroeger alleen in de wildernis had aangetroffen.

Jane Clayton werd weer opgesloten in dezelfde hut, die ze reeds eerder bewoond had, maar daar ze beseftte, dat dit behoorde tot het bedrog, dat zij en Frecoult tegenover de goedgeeloovige roovers speelden, was het met een gansch ander gevoel, dat ze het smerige vertrek weer betrad, dan bij die vroegere gelegenheid, toen de hoop zoo verre was.

Weer werd ze gebonden en stonden er schildwachten voor de

deur harer gevangenis; maar vóór Werper haar verliet fluisterde hij haar woorden van moed in. Toen ging hij heen, om naar de tent van Mohammed Beyd terug te keeren. Hij had zich afgevraagd, hoe lang het zou duren, eer de roovers, die met Achmet Zek waren uitgereden, met het lijk van hun opperhoofd zouden terugkeeren, en hoe meer hij over de zaak nadacht, des te grooter werd zijn vrees, dat zonder medeplichtigen zijn plan zou mislukken.

Gesteld al, dat hij veilig en wel weer buiten het kamp kwam, voordat anderen terugkeerden met het ware verhaal van zijn schuld – van welke waarde zou dit voordeel zijn behalve dat het zijn geestelijk lijden en zijn leven een paar dagen rekte? Deze stoere ruiters, die met elken weg en elk pad bekend waren, zouden hem te pakken krijgen, lang voordat hij de kust kon hopen te bereiken.

Terwijl deze gedachten door zijn brein vlogen, trad hij de tent binnen, waar Mohammed Beyd met gekruiste beenen op een kleedje zat te rooken. De Arabier keek op, toen de Europeaan hem naderde.

„Wees gegroet, o Broeder!” – zei hij.

„Gegroet!” – antwoordde Werper.

Gedurende eenigen tijd spraken zij geen van beiden. De Arabier was de eerste, die de stilte verbrak.

„En was mijn heer, Achmet Zek, wel, toen ge hem het laatst gezien hebt?” – vroeg hij.

„Nooit was hij verder verwijderd van de zonden en de gevaren der sterfelijkheid.” – antwoordde de Belg.

„Het is wel,” – zei Mohammed Beyd, die een blauw rookwolkje recht voor zich uit blies.

Weer volgde er een stilte van verscheidene minuten.

„En als hij eens dood was?” – vroeg de Belg, besloten, om langzamerhand de waarheid bekend te maken, en te trachten, Mohammed Beyd om te koopen, om hem te dienen.

De oogen van den Arabier werden kleiner en hij boog zich voorover, terwijl zijn blik zich in dien van den Belg boorde.

„Ik heb diep nagedacht, Werper, sedert ge zoo onverwacht terugkeerdet in het kamp van den man, dien ge bedrogen hadt, en die u met den dood in het hart zocht. Ik ben jaren lang bij Achmet Zek geweest – zijn eigen moeder heeft hem nooit zoo

goed gekend, als ik. Hij vergeeft nooit – nog minder zou hij een man vertrouwen, die hem eenmaal had bedrogen; dat weet ik.

Ik heb, zooals ik zei, diep nagedacht, en ben tot de slotsom gekomen, dat Achmet Zek dood is – want anders zoudt ge nooit den moed hebben gehad, in het kamp terug te komen, tenzij ge een dapperder man, of een grooter gek zijt, dan waarvoor ik u hield. En als dit bewijs van mijn beoordeeling niet genoeg is zoeven heb ik van uw eigen lippen een nog vaster getuigenis vernomen – want hebt ge niet gezegd, dat Achmet Zek nog nooit zoo ver verwijderd was geweest van de zonden en de gevaren der sterfelijkheid?

Achmet Zek is dood – ge behoeft het niet te ontkennen. Ik ben nooit zijn moeder, of zijn geliefde geweest, dus vrees niet, dat mijn weeklachten u zullen hinderen. Zeg me, waarom ge hier zijt teruggekeerd. Zeg me, wat ge wilt, Werper; als ge nog de juweelen bezit, waarvan Achmet Zek me gesproken heeft, dan is er geen reden, waarom gij en ik niet noordwaarts zouden rijden, en den losprijs der blanke vrouw en den inhoud van den buidel, dien ge bij u draagt, deelen. Hè?” –

De boosaardige oogen knepen zich weer dicht, er kwam een leelijke glimlach op het schurkengezicht, terwijl Mohammed Beyd den Belg veelbeteekenend toegrinnikte.

Werper was tegelijkertijd verlicht en verontrust door de houding van den Arabier. De kalmte, waarmee hij den dood van zijn opperhoofd opnam, lichtte een zwaar gewicht van vrees van de schouders van Achmet Zeks moordenaar; maar zijn eisch, om de juweelen te deelen, beteekende een onheil voor Werper, als Mohammed Beyd ontdekte, dat de kostbare steenen niet langer in het bezit van den Belg waren.

Te erkennen, dat hij de juweelen kwijt was, zou de woede of den achterdocht van den Arabier zoodanig kunnen gaande maken, dat deze nieuwe kans op ontsnapping er door vernietigd zou worden. Zijn eenige hoop scheen hierin te liggen, dat hij Mohammed Beyd liet gelooven, dat hij de steenen nog bezat. Verder moest hij er dan maar op vertrouwen, dat de omstandigheden hem een weg tot ontsnapping zouden openen.

Zoo het hem gelukte, op hun marsch naar het noorden een tent met den Arabier te deelen, dan zou er mogelijk volop gelegenheid zijn, op voor goed een einde te maken aan deze be-

dreiging van zijn leven en zijn vrijheid – het was wel de moeite waard, het te beproeven en er scheen geen andere wijze te zijn, om uit deze moeilijkheid te geraken.

„Ja.” – zei hij. „Achmet Zek is dood. Hij viel in een gevecht tegen een troep Abyssinische cavalerie, die mij gevangen hield. Gedurende het gevecht ben ik ontsnapt; maar ik twijfel er aan, of er één van Achmet Zeks mannen in leven is gebleven, en het goud, dat zij zochten, is in het bezit van de Abyssiniërs. Waarschijnlijk rukken zij op dit oogenblik op dit kamp aan, want ze werden door Menelek gezonden, om Achmet Zek en zijn volgers te straffen voor een aanval op een Abyssinisch dorp. Zij zijn talrijk en als we ons niet haasten, om te ontkomen, dan zullen we allen hetzelfde lot ondergaan, als Achmet Zek.” –

Mohammed Beyd luisterde zwijgend. Hoeveel hij veilig van het verhaal van den ongeloovige kon aannemen, wist hij niet; maar daar het hem een excuus gaf, om het dorp te verlaten en naar het noorden te trekken, wilde hij den Belg liever niet al te scherp in verhoor nemen.

„Als ik noordwaarts met u rijd” – vroeg hij „zullen de helft van de juweelen en de helft van den losprijs der vrouw voor mij zijn?” –

„Ja.” – antwoordde Werper.

„Goed.” – sprak Mohammed Beyd. „Ik ga nu bevel geven, dat men morgenochtend vroeg het kamp opbreekt.” – en hij stond op, om de tent te verlaten.

Werper hield hem tegen, door zijn hand op zijn arm te leggen.

„Wacht” – zei hij „laten we bepalen, hoeveel er met ons zullen gaan. Het is niet goed, dat we het ons lastig maken met vrouwen en kinderen, want we kunnen best door de Abyssiniërs achterhaald worden. Het zou veel beter zijn, een kleine wacht samen te stellen van uw dapperste mannen, en een boodschap achter te laten, dat we westwaarts rijden. Als dan de Abyssiniërs komen, zal men ze op een verkeerd spoor brengen, als ze ons mochten willen nazetten, en zoo ze dit niet mochten doen, zullen ze minder snel noordwaarts gaan, dan wanneer ze dachten, dat wij voor hen uit reden.” –

„De slang is minder wijs, dan gij, Werper,” – sprak Mohammed Beyd met een glimlach. „Het zal geschieden, zooals gij zegt.

Twintig mannen zullen ons vergezellen en wij zullen westwaarts rijden – als wij het dorp verlaten.” –

„Goed zoo!” – riep de Belg uit, en zoo werd het bepaald.

Den volgenden morgen vroeg werd Jane Clayton na een bijna slapenloozen nacht gewekt door het geluid van stemmen buiten haar gevangenis, en een oogenblik later traden M. Frecoult en twee Arabieren binnen. Deze maakten haar enkels los en tilden haar op. Toen maakte men haar polsen los en kreeg ze een handvol brood te eten, waarna men haar buiten bracht in het flauwe licht van den dageraad.

Vragend keek ze Frecoult aan, en op een oogenblik, dat de aandacht van den Arabier door iets anders werd getrokken, boog hij zich tot haar en fluisterde hij haar toe, dat alles liep, zooals hij het zich had voorgesteld. Aldus gerustgesteld, gevoelde de jonge vrouw haar hoop herleven, die door den langen, in ellendige gevangenschap doorgebrachten nacht bijna verdwenen was.

Kort daarop werd ze op den rug van een paard getild en door Arabieren omringd, door het hek van het dorp geleid naar de wildernis in het westen.

Een half uur later wendde het gezelschap zich naar het noorden en bleef zich dit voor het grootste gedeelte van den tocht in die richting voortbewegen.

M. Frecoult sprak slechts zelden tot haar, en ze begreep, dat hij, om zijn bedrog te kunnen volhouden, moest blijven handelen, alsof hij degene was, die haar gevangen hield, eerder dan haar te beschermen. Daarom vermoedde ze niets, hoewel ze zag, dat er vriendschappelijke verhoudingen schenen te bestaan tusschen den Europeaan en den Arabischen aanvoerder der troep.

Als Werper er al in slaagde, zich van een gesprek met de jonge vrouw te onthouden, het gelukte hem toch geenszins, haar uit zijn gedachten te verdrijven. Honderdmaal per dag zwierven zijn oogen in haar richting en genoot hij van de bekoring van haar gelaat en gestalte. Ieder uur nam zijn hartstocht voor haar toe, totdat zijn verlangen, om haar te bezitten, bijna tot waanzin aangroeide.

Als Jane of Mohammed Beyd had kunnen gissen, wat er omging in den geest van den man, dien elk op zichzelf als een vriend en bondgenoot beschouwde, dan zouden zij op ruwe wijze verstoord zijn.

Werper was er niet in geslaagd, met Mohammed dezelfde tent te deelen, en dus overdacht hij allerlei plannen, om den Arabier te vermoorden, die zeer vereenvoudigd zouden zijn, als men hem vergund had, zich 's nachts in de nabijheid van den ander te bevinden.

Op den tweeden dag van hun tocht liet Mohammed Beyd zijn paard naast dat der gevangene voortstappen. Oogenschiijnlijk was dit de eerste maal, dat hij eenige notitie van haar nam; maar menigmaal hadden zijn sluwe oogen gretig onder de kap van zijn burnous gegluurd naar de schoonheid van de gevangene.

En deze verborgen hartstocht was niet van den laatsten tijd. Het was reeds begonnen, toen de vrouw van den Engelschman pas in de handen van Achmet Zek was gevallen; maar zoolang dit gestrenge opperhoofd leefde, had Mohammed Beyd zelfs niet durven hopen, dat zijn denkbeelden ooit verwezenlijkt zouden worden.

Maar nu was het iets anders – nu stond er slechts een verachtelijke hond van een Christen tusschen hem en het bezit van het meisje. Hoe gemakkelijk zou het zijn, den ongeloovige te dooden, en zoowel de vrouw als de juweelen voor zichzelf te behouden. Als hij deze bezat, zou de losprijs, dien hij voor de gevangene zou kunnen ontvangen, hem er niet licht toe brengen, haar op te geven, terwijl hij het genot zou kunnen smaken van haar geheel voor zich te hebben. Ja, hij zou Werper dooden, al de juweelen nemen en de Engelsche vrouw behouden.

Hij keek haar aan onder het voortrijden. Wat was ze mooi! Zijn vingers knepen zich samen en openden zich weer – magere, bruine klauwen, die jeukten, om het zachte vleesch van het slachtoffer in hun onbarmhartigen greep te voelen.

„Weet u” – vroeg hij, voorover leunend „waarheen deze man u zou willen brengen?” –

Jane Clayton knikte bevestigend.

„En bent u werkelijk bereid, het speeltuig te worden van een zwarten sultan?” –

Zij richtte zich op en wendde het hoofd af; maar ze antwoordde niet. Ze vreesde, dat haar bekendheid met de list, waarmee M. Frecoult den Arabier om den tuin trachtte geleiden, haar er toe zou brengen, om zich te verraden, door een onvoldoend vertoon van ontzetting en afkeer.

„U kunt dat lot ontgaan.” – vervolgde de Arabier.

„Mohammed Beyd zal u redden.” – en hij stak een bruine hand uit en greep de vingers harer rechterhand zóó plotseling en zóó heftig vast, dat zijn lage hartstocht even duidelijk werd geopenbaard, als wanneer hij dien in woorden had uitgedrukt.

Jane Clayton rukte zich uit zijn greep los.

„Beest!” – riep ze uit. „Laat me met rust, of ik roep M. Frecoult!” –

Mohammed trok zich met somberen blik terug. Zijn dunne bovenlip krulde zich en liet zijn witte tanden zien.

„M. Frecoult?” – zei hij smalend. „Die bestaat niet. De naam van den man is Werper. Hij is een leugenaar, een dief en een moordenaar. Hij heeft in den Congo zijn kapitein gedood en bij Achmet Zek bescherming gezocht. Hij heeft Achmet Zek er toe gebracht, uw huis te plunderen. Hij volgde uw echtgenoot met het plan, hem zijn goud te ontselen. Hij heeft me gezegd, dat u hem als uw beschermer beschouwt en hiervan heeft hij misbruik gemaakt, om uw vertrouwen te winnen, om u des te gemakkelijker naar het noorden te brengen en u voor den harem van een zwarten sultan te verkoopen. Mohammed Beyd is uw eenige hoop.” – En met deze verzekering, die de gevangene voedsel voor haar gedachten moest geven, spoedde de Arabier zich voort naar het hoofd der colonne.

Jane Clayton kon niet weten, hoeveel waarheid de aantijging van Mohammed Beyd kon bevatten, of hoeveel leugen er in kon schuilen; maar haar hoop werd er door verminderd en ze dacht met achterdocht aan iedere daad van den man, dien ze was gaan beschouwen als haar eenigen beschermer in een wereld van vijanden en gevaren.

Op hun tocht was er een aparte tent voor de gevangene, die 's nachts werd opgeslagen tusschen die van Mohammed Beyd en Werper. Een schildwacht stond op post voor den ingang, en ook één achter den achterkant, en met deze voorzorgen had men het niet noodig geacht, de gevangene te binden.

Op den avond, die volgde op haar onderhoud met Mohammed Beyd, zat Jane Clayton eenigen tijd aan de opening van haar tent naar de ruwe bedrijvigheid van het kamp te kijken. Ze had het voedsel gegeten, dat haar door den negerslaaf van Mohammed Beyd gebracht was – een maal van cassava-koeken en een stoofsel, dat op onsmakelijke wijze was samengesteld uit een

pas-gedooden aap, een paar eekhorens en een restje van een zebra, die den vorigen dag verslagen was; maar de vroegere *belle* van Baltimore had reeds lang in den harden strijd om het bestaan het aesthetische prijs gegeven, dat zich vroeger door heel wat minder ernstige aanleiding verzet had.

Toen haar oogen over de vertrapte plek in het woud dwaalden, die plek, die nu door de menschen bezoedeld was, zag ze reeds niet meer wat zich op den voorgrond bevond: de lompe mannen, die te zamen lachten en kibbelden, of het bosch daarachter, dat zich nog binnen haar gezichtskring bevond. Haar blik ging door dit alles heen, zonder iets te zien, en vestigde zich op een verwijderde bungalow en op tooneeltjes in gelukkige veiligheid, die haar oogen zich deden vullen met tranen van vreugde en smart. Ze zag een groot, breedgeschouderd man, die van de verwijderde heuvels kwam aangereden; zij zag zichzelf wachten, om hem te begroeten met een armvol pas geplukte rozen van de struiken aan weerszijden van het houten hek vóór haar. Dat alles was weg, verdwenen in het verleden, uitgewischt door de tootsen en de kogels en den haat van die afschuwelijke, ontaarde menschen. Met een gesmoorden snik en een lichte huivering keerde Jane Clayton in haar tent terug en zocht ze de hoop vuile dekens op, die haar bed vormde. Ze wierp er zich voorover op, en snikte haar ellende uit, totdat de genadige slaap haar tijdelijk troost bracht.

En terwijl ze sliep, sloop er een gedaante uit de tent, die rechts van de hare stond. Deze naderde den schildwacht voor den ingang en fluisterde hem een paar woorden in. De schildwacht knikte, en schreed door de duisternis in de richting van zijn eigen dekens. De gedaante liep naar den achterkant van Jane Clayton's tent en sprak ook tot dien schildwacht, die eveneens verdween en zijn kameraad volgde.

Toen sloop degene, die hen had weggezonden, stil naar den ingang, maakte de touwen los en ging geruischloos als een geest naar binnen.

HOOFDSTUK XXI.

De vlucht naar het woud.

Slapeloos op zijne dekens liggend liet Albert Werper zijn booze geest verwijlen bij de bekoorlijkheden van de vrouw in de tent naast de zijne. Hij had de plotselinge belangstelling van Mohammed Beyd voor het jonge vrouwtje opgemerkt, en daar hij den man naar zichzelf beoordeelde, vermoedde hij, wat er achter de plotseling veranderde houding van den Arabier jegens de gevangene school.

En terwijl hij zijn verbeelding vrij spel liet, riep deze in hem een wilde jaloezie wakker ten opzichte van Mohammed Beyd, en tevens een groote vrees, dat hij zijn opzet ten opzichte van de weerlooze vrouw zou volvoeren. Door een eigenaardige wijze van redeneeren kwam Werper, die precies hetzelfde voor had als Mohammed Beyd, zichzelf voor als beschermer van Jane Clayton, en spoedig was hij er van overtuigd, dat de voorstellen, die weerzinwekkend moesten zijn, als ze kwamen van Mohammed Beyd, welkom zouden zijn, als ze gedaan werden door Albert Werper.

Haar echtgenoot was dood en Werper verbeeldde zich, dat hij in het hart der vrouw de plaats zou kunnen vullen, die door den somberen gast was leeggelaten. Hij kon Jane Clayton zijn hand aanbieden – iets, wat Mohammed Beyd niet aan te bieden had en bovendien door Jane met evenveel afkeer geweigerd zou zijn als zijn slechte lusten.

Het duurde niet lang, of de Belg was er in geslaagd, zichzelf er van te overtuigen, dat de gevangene niet alleen alle redenen had gehad, om liefde voor hem op te vatten, maar dat ze zelfs door allerlei methoden, den vrouwen eigen, haar nieuwe gevoelens had kenbaar gemaakt.

En toen nam hij een plotseling besluit. Hij wierp zijn dekens weg en stond op. Hij trok zijn laarzen aan en deed zijn gordel met patronen en revolver om zijn middel. Toen lichtte hij het doek van zijn tent op en keek naar buiten. Er stond geen schildwacht voor de tent der gevangene! Wat kon dat beteekenen? Het lot was hem inderdaad gunstig.

Hij trad naar buiten en liep naar den achterkant van de tent. Daar ook al geen schildwacht! En nu trad hij brutaal naar den ingang en stapte naar binnen.

Daarbinnen werd alles flauw verlicht door de maan. Aan de andere zijde der tent boog zich een gedaante over de dekens van een bed. Er volgde een gefluisterd woord, en een andere gedaante ging overeind zitten. Langzaam raakten Albert Werper's oogen gewend aan het halfduister, dat in de tent heerschte. Hij zag, dat de figuur, die zich over het bed boog, die van een man was, en hij vermoedde, wie die nachtelijke bezoeker was.

Hij werd door een wilde jaloezie aangegrepen. Hij deed een schrede in de richting van het tweetal. Hij hoorde den verschrikten kreet, die van de lippen der vrouw klonk, toen zij de trekken van den man, die zich over haar boog, herkende; hij zag, dat Mohammed Beyd haar hij de keel greep en haar terugduwde op de dekens.

Teleurgestelde hartstocht bracht een rood waas voor de oogen van den Belg. Hij zou zich zijn rechten niet laten ontstelen.

Snel liep hij door de tent en wierp zich op den rug van Mohammed Beyd. Deze, hoewel verrast door den onverwachten aanval, was er de man niet naar, om zonder vechten het op te geven. De vingers van den Belg zochten zijn keel, maar de Arabier wrong ze los, en opstaand wierp hij zich op zijn tegenstander. Toen ze tegenover elkander stonden, gaf Werper den Arabier een hevigen slag in het gezicht, die hem wankelend achterover deed vallen. Als hij verstandig was geweest, zou Mohammed Beyd in een oogenblik aan zijn genade zijn overgeleverd; maar inplaats daarvan trok hij aan zijn revolver, om die uit zijn gordel

te rukken, en het noodlot wilde, dat juist op dat oogenblik het wapen in het leeren omhulsel bleef steken.

Vóór hij het los kan maken, had Mohammed Beyd zich hersteld en viel deze hem aan. Nogmaals sloeg Werper hem in het gezicht, en de Arabier gaf den slag terug.

Steeds elkander slaand en onophoudelijk trachtend den tegenstander te grijpen, streed het tweetal in de enge ruimte der tent, terwijl de vrouw met van verbazing en ontzetting wijd geopende oogen sprakeloos van schrik het duel gadesloeg.

Telkens en telkens weer worstelde Werper, om zijn wapen los te trekken. Mohammed, die niet verwacht had, dat zijn verlangens zulk een slagboom zouden ontmoeten, was ongewapend naar de tent gekomen. Hij had enkel een lang mes, dat hij nu trok, terwijl hij hijgend stond uit te rusten na hun eerste samentreffen.

„Hond van een Christen.” – fluisterde hij. „Kijk naar dit mes in de handen van Mohammed Beyd! Kijk goed, ongeloovige, want het is het laatste, wat je in je leven nog zult zien of voelen. Hiermee zal Mohammed Beyd je zwarte hart uitsnijden. Als je een God hebt, bid dan nu tot hem – nog een minuut, en je bent dood.” – Met deze woorden rende hij woest op den Belg in, het mes hoog boven zijn hoofd geheven.

Werper stond nog wanhopig aan zijn wapen te rukken. De Arabier had hem bijna bereikt. Ten einde raad wachtte de Europeaan, totdat Mohammed Beyd vlak bij hem was; toen wierp hij zich op één zijde op den vloer van de tent, en stak een been uit.

De list gelukte. Mohammed Beyd, die in volle vaart naderde, struikelde over het uitgestoken voorwerp en sloeg tegen den grond. Oogenblikkelijk was hij weer op en keerde zich om, ten einde den strijd te hervatten; maar Werper stond vóór hem, en nu glinsterde zijn revolver, die los was geraakt, in zijn hand.

De Arabier dook met het hoofd voorover, om met hem te worstelen; er volgde een luide knal, en een akelig schijnsel in het duister, en Mohammed Beyd rolde om en om over den vloer, om ten slotte te blijven liggen naast het bed der vrouw, die hij had willen onteeren.

Bijna oogenblikkelijk na het schot klonk het geluid van opgewonden stemmen, buiten in het kamp.

De mannen riepen elkander toe, wat het schot te beduiden kon

hebben. Werper kon ze heen en weer hooren loopen, om te onderzoeken.

Jane Clayton was opgestaan, toen de Arabier stierf, en nu kwam ze met uitgestoken handen naar Werper.

„Hoe kan ik u ooit danken, mijn vriend.” – zei ze. „En te denken, dat ik vandaag bijna het schandelijk verhaal geloofde, dat dit ondiep me vertelde over uw slechtheid en uw verleden. Vergeef me, M. Frecoult. Ik had kunnen weten, dat een blanke, en een gentleman slechts de beschermer kan zijn van een vrouw van zijn eigen ras te midden der gevaren van dit woeste land.” –

Werper's handen vielen slap neer. Hij stond de vrouw aan te zien; maar hij kon geen antwoord vinden. Haar onschuldige verklaring van zijn ware bedoelingen was niet te beantwoorden.

Buiten zochten de Arabieren naar dengene, die het schot gelost had. De twee schildwachten, die afgelost en door Mohammed Beyd naar hun rustplaats gezonden waren, opperden het eerst, dat men naar de tent der gevangene zou gaan. Zij bedachten, dat de vrouw zich misschien met goed gevolg tegen hun aanvoerder had verdedigd.

Werper hoorde de mannen naderen. Aangewezen te worden als de moordenaar van Mohammed Beyd zou gelijk staan met een onmiddellijke ter dood veroordeeling. De wilde, wreede roovers zouden den Christen, die het gewaagd had, het bloed van hun aanvoerder te vergieten, aan stukken scheuren. Hij moest zorgen, dat men het lijk van Mohammed Beyd nog niet vond. Hij stak zijn revolver weer op haar plaats en liep snel naar den ingang der tent. Toen stapte hij naar buiten en ontmoette de mannen, die haastig naderden. Hij slaagde er in, een glimlach te vormen, toen hij zijn hand ophief, om hen tegen te houden.

„De vrouw verzette zich.” – zei hij. „En Mohammed Beyd was genoodzaakt, te schieten. Zij is niet dood – enkel licht gewond. Ge kunt naar uw dekens terugkeeren. Mohammed Beyd en ik zullen voor de gevangene zorgen.” – Toen keerde hij zich om en ging de tent weer binnen, en de roovers, die tevreden waren met zijn verklaring, keerden gaarne naar hun rustplaats terug.

Toen hij zich weer tegenover de vrouw bevond, werd hij door gansch andere gevoelens beïzd, dan die, welke hem enkele minuten tevoren zijn legerstede hadden doen verlaten.

De opwindning van zijn schermutseling met Mohammed Beyd, zoowel als de gevaren, die hem nu te midden der roovers wachtten, als de nieuwe dag onvermijdelijk de waarheid aan het licht moest brengen van wat er dien nacht in de tent der gevangene was voorgevallen, hadden vanzelf den hartstocht bekoeld waardoor hij beheerscht werd, toen hij de tent binnenging.

Doch nog een sterkere macht liet zich ten gunste van Jane Clayton gelden. Hoe diep een man ook moge zinken, zoo hij ooit eer en ridderlijkheid heeft bezeten, dan zijn deze nooit geheel uit zijn karakter weg te vagen, en hoewel Albert Werper reeds lang had opgehouden, op één van beide aanspraak te maken, zoo waren ze door de spontane erkenning, die sprak uit de woorden der jonge vrouw, beide weer in hem wakker geroepen.

Voor de eerste maal beseftte hij de bijna hopelooze, vreeselijke positie, waarin de mooie gevangene zich bevond, evenals de diepte der oneer, waarin hij verzonken was, en die het hem mogelijk had gemaakt – een Europeaan van goede geboorte – om ook maar een oogenblik de rol te spelen, die hij vervuld had in de verwoesting van haar tehuis, haar geluk en haarzelve.

Er woog reeds te veel laagheid op zijn geweten, dan dat hij ooit zou kunnen hopen, zich in zijn eer te herstellen, maar bij dit plotseling opgekomen berouw vatte de man het eerlijke voornemen op, om zoover het in zijn macht stond, het kwaad ongedaan te maken, dat zijn misdadige hebzucht over deze lieve onschuldige vrouw gebracht had.

Terwijl hij oogenschijnlijk stond te luisteren naar de zich verwijderende voetstappen van de Arabieren, maar in werkelijkheid in gedachten verdiept was, naderde Jane Clayton hem.

„Wat moeten we nu doen?” – vroeg ze. „Morgen wordt dit ontdekt.” – en ze wees naar het stille lichaam van Mohammed Beyd. „Ze zullen u doden, als ze hem vinden.” –

Gedurende een poosje antwoordde Werper niet, toen keerde hij zich plotseling tot de vrouw.

„Ik weet iets!” – riep hij uit. „Het zal veel moed en inspanning van u eischen; maar u hebt reeds getoond, dat u die beide bezit. Kunt u nog meer verdragen?” –

„Ik kan alles, wat ook, verdragen.” – antwoordde ze met een

dapperen glimlach. „Alles, wat ons de kleinste kans op ontsnapping kan geven.” –

„Dan moet u voorwenden, dood te zijn,” – legde hij uit, „terwijl ik u uit het kamp draag. Ik zal den schildwachten zeggen, dat Mohammed Beyd me bevolen heeft, uw lijk naar het woud te brengen. Deze schijnbaar onnoodige daad zal ik verklaren door te zeggen, dat Mohammed Beyd een hevigen hartstocht voor u had opgevat en dat hij zoo'n spijt had over de daad, waardoor hij uw moordenaar werd, dat hij het stil verwijt van uw levenloos lichaam niet meer verdragen kon.” –

Jane hield haar hand op, om hem tot zwijgen te brengen. Er kwam een glimlach om haar lippen.

„Bent u heelemaal krankzinnig?” – vroeg ze, „Denkt u, dat de schildwachten geloof zullen hechten aan zulk een verhaal? –

„U kent ze niet.” – antwoordde hij. „Onder hun ruw uiterlijk huist, ondanks hun wreede, misdadige natuur, een zekere mate van sentimentaliteit – die is onder de zulken in de geheele wereld te vinden. Het is het romantische, dat de mannen lokt naar een wild leven van misdaad en ballingschap. De list zal gelukken – wees daarvoor niet bang.” –

Jane Clayton haalde de schouders op. „We kunnen niet meer doen, dan het beproeven – en wat dan?” –

Ik zal u in het woud verstoppen” – vervolgde de Belg. „Morgenochtend kom ik u alleen met twee paarden halen.” –

„Maar hoe zult u den dood van Mohammed Beyd verklaren?” – vroeg ze. „Men zal het ontdekken, voordat u 's morgens uit het kamp kunt ontsnappen.” –

„Ik zal niets verklaren,” – antwoordde Werper. „Dat zal Mohammed Beyd zelf doen – dat moeten we aan hem overlaten. Bent u klaar voor het waagstuk?” –

„Ja.” –

„Maar wacht! – Ik moet u een wapen verschaffen, en munitie,” – en Werper liep snel de tent uit.

Spoedig keerde hij terug met een extra revolver en een amunitie-gordel om het middel.

„Bent u klaar?” – vroeg hij.

„Geheel.” – antwoordde de vrouw.

„Kom dan en laat uzelf slap over mijn linkerschouder hangen.” – en Werper knielde, om haar op te nemen.

„Ziezoo,” – zei hij, toen hij opstond. „Laat nu uw armen, beenen en hoofd slap neerhangen. Denk er aan, dat u dood bent.” –

Een oogenblik later liep de man de tent uit naar het kamp, en het lichaam der vrouw hing over zijn schouder.

Er was een beschutting van takken vol doornen om het kamp opgehoopt, om de hongerige, verscheurende dieren af te schrikken. Een paar schildwachten liepen op en neer in het licht van een vuur, dat ze helder lieten branden. Degene, die het dichtst bij was, keek verbaasd op, toen hij Werper zag naderen.

„Wie zijt ge? – vroeg hij. „Wat heb ge daar?” –

Werper lichtte de kap van zijn mantel op, om den kerel zijn gezicht te laten zien.

„Dit is het lijk van de vrouw.” – vertelde hij. „Mohammed Beyd heeft me gevraagd, het naar het woud te brengen, want hij kan het niet verdragen, het gelaat te zien van de vrouw, die hij liefhad, en die hij genoodzaakt is geweest, te dooden. Hij heeft groot verdriet – hij is ontroostbaar. Ik heb hem slechts met moeite belet, zich van het leven te berooven.” –

Op den schouder van den spreker wachtte Jane ontgaan op het antwoord van den Arabier. Hij zou lachen om dit bespottelijk verhaal; daarvan was ze zeker. In een oogenblik zou hij het bedrog aan het licht brengen, dat door M. Frecoult gepleegd werd, en dan waren ze beiden verloren. Zij trachtte te bedenken, hoe ze haar zoogenaamden redder het best kon helpen in het gevecht, dat volgens haar overtuiging zeker binnen enkele oogenblikken moest volgen.

Toen hoorde ze de stem van den Arabier, die M. Frecoult antwoordde.

„Gaat ge alleen, of wenscht ge, dat ik iemand zal wakker maken, om u te vergezellen?” – vroeg hij en in zijn toon klonk niet de minste verwondering, dat Mohammed plotseling zoo buitengewoon teergevoelig bleek te zijn.

„Ik zal alleen gaan.” – antwoordde Werper, en hij liep door, en verder langs de smalle opening in de beschutting, waarnaast de schildwacht stond.

Een oogenblik later bevond hij zich met zijn last tusschen de

boomstammen, en toen hij veilig uit het gezicht was, liet hij de vrouw op den grond zakken, met een zacht: „Sj”, toen ze wilde spreken.

Daarop leidde hij haar nog iets verder in het bosch, bleef onder een grooten boom met breede takken staan, bevestigde een gordel met patronen en een revolver om haar middel, en hielp haar, om in de laagste takken te klauteren.

„Morgen” – fluisterde hij „zoodra ik ze kan ontloopen, kom ik bij u terug. Wees moedig, Lady Greystoke – mogelijk kunnen we nog ontsnappen.” –

„Dank u.” – sprak ze op zachten toon. „U bent heel vriendelijk en dapper geweest.” –

Werper antwoordde niet en de duisternis van den nacht verborg den blos van schaamte, die over zijn gezicht vloog. Hij draaide zich snel om en keerde terug naar het kamp. De schildwacht zag hem van de plaats, waar hij op post stond, zijn tent binnen gaan; maar hij zag niet, dat hij er aan den achterkant onder het doek weer uitkroop, om voorzichtig naar de tent te sluipen, die de gevangene bewoond had, en waar nu het lijk van Mohammed lag.

Hij lichtte het doek aan den achterkant op, kroop naar binnen en naderde het lichaam. Zonder een oogenblik te aarzelen greep hij het bij de polsen en sleepte het lichaam op zijn rug naar de plek, waar hij zoo juist was binnengegaan. Op handen en voeten kroop hij op dezelfde wijze naar buiten, als hij gekomen was en sleepte het lijk achter zich aan. Eenmaal buiten gekomen kroop de Belg naar den zijwand der tent, om zooveel mogelijk van het kamp in oogenschouw te nemen. Niemand lette op hem.

Hij keerde naar het lichaam terug, lichtte het op zijn schouder en wetend, dat alles van zijn behendigheid afhing, liep hij hard door de smalle opening, die de tent der gevangene scheidde van die van den doode. Achter den zijden wand liet hij zijn last op den grond zakken, en daar bleef hij verscheidene minuten onbeweeglijk luisteren.

Ten slotte overtuigd dat niemand hem gezien had, bukte hij en lichtte den onderkant van het doek op, kroop achteruit naar binnen en sleepte, wat eens Mohammed Beyd was geweest, mee naar de legerstede van den gedooden roover. Toen tastte hij in

het donker rond, totdat hij de revolver van Mohammed Beyd had gevonden. Met dit wapen in de hand keerde hij naar den doode terug, knielde naast zijn bed, stak zijn rechterhand met het wapen onder de dekens, en bedekte de revolver met zijn linkerhand geheel met de dichtgeweven stof. Toen haalde hij den haan over en hoestte op hetzelfde oogenblik.

De gedempte knal was niet hoorbaar boven het geluid van zijn hoest, voor iemand die zich in de onmiddellijke nabijheid van de tent had bevonden. Werper was voldaan. Er speelde een barsche glimlach om zijn lippen, toen hij het wapen weer uit de dekens verwijderde en het zorgvuldig in de rechterhand van den doode plaatste, met drie vingers om het handvat en den wijsvinger aan den haan.

Nog even bleef hij, om de dekens recht te trekken en toen ging hij heen, zooals hij gekomen was, terwijl hij den achterwand weer vastmaakte, zooals deze geweest was, eer hij hem had losgemaakt.

Toen ging hij naar de tent der gevangene en verwijderde daar ook alle sporen, die hadden kunnen verraden, dat iemand onder den achterwand door was gekomen of gegaan. Daarop betrad hij zijn eigen tent, maakte ook daar het doek vast, en kroop in zijn dekens.

Den volgenden morgen werd hij gewekt door de opgewonden stem van Mohammed's slaaf, die aan den ingang stond te roepen.

„Vlug! Vlug!” riep de zwarte op verschrikten toon. „Kom! Mohammed Beyd is dood in zijn tent – door eigen hand gestorven!” –

Werper vloog bij den eersten alarmkreet overeind, met een verschrikte uitdrukking op zijn gezicht; maar bij de laatste woorden van den zwarte kwam er een zucht van verlichting over zijn lippen en een glimlach maakte plaats voor zijn spanning.

„Ik kom!” – riep hij tot den slaaf; hij trok zijn laarzen aan, stond op en verliet de tent.

Opgewonden Arabieren en zwarten snelden uit alle gedeelten van het kamp naar de zijden tent van Mohammed Beyd, en toen Werper binnenkwam, vond hij een aantal der roovers om het lijk verzameld, dat nu koud en stijf was.

Met zijn schouders baande hij zich een weg en bleef naast het

lichaam van den roover staan. Hij keek een oogenblik zwijgend neer op het stille gelaat en wendde zich toen tot de Arabieren.

„Wie heeft dit gedaan?” – riep hij uit. Zijn toon was dreigend en beschuldigend. „Wie heeft Mohammed Beyd vermoord?” –

Plotseling verhieven de stemmen zich in luid protest.

„Mohammed Beyd is niet vermoord! – riepen ze. „Hij is door eigen hand gestorven. Dit, en Allah, zijn onze getuigen.” – en ze wezen naar een revolver in de hand van den doode.

Gedurende eenigen tijd wendde Werper ongeloovigheid voor; maar ten slotte liet hij zich overtuigen, dat Mohammed Beyd inderdaad zelfmoord gepleegd had uit berouw over den dood der blanke vrouw, die hij, zonder dat zijn mannen het wisten, zoo innig bemind had.

Werper wikkelde zelf de dekens om den doode, en droeg daarbij zorg, de geschroeiide en door den kogel verscheurde stof die den vorigen nacht het geluid van het schot gedempt had, naar binnen te vouwen. Toen droegen zes sterke zwarten het lijk naar buiten op de open plaats, waar het kamp was opgeslagen, en legden het in een ondiep graf. Toen de losse aarde op de stille gedaante onder die dekens, die het geheim hadden kunnen verklappen, viel, slaakte Albert Werper nogmaals een zucht van verlichting – alles was nog beter gelopen, dan hij had durven denken.

Nu Achmet Zek en Mohammed Beyd beiden dood waren, bevonden de roovers zich zonder aanvoerder, en na een kort beraad besloten zij, zich naar het noorden te wenden, om de verschillende stammen, waartoe zij behoorden, te bezoeken. Nadat Werper gehoord had, welke richting zij van plan waren, te nemen, verklaarde hij, dat hij oostwaarts naar de kust ging, en daar hij niets scheen te hebben, waarop één van hen prijs stelde, gaven zij hem te kennen, dat hij kon gaan, waarheen hij wilde.

Toen ze wegreden, zat hij te paard midden op de open plek hen na te kijken, toen zij één voor één in het woud verdwenen, en hij dankte zijn God, dat hij eindelijk aan hun misdadige klauwen ontsnapt was.

Nu hij niet langer eenig geluid van hen kon hooren, keerde hij zich naar rechts en reed door het bosch naar den boom, waar hij Lady Greystoke verborgen had. Hij hield den teugel in, en riep vroolijk en met hoopvolle stem „goeden morgen.” Er

volgde geen antwoord, en hoewel zijn oogen het gebladerte boven hem onderzochten, kon hij nergens een spoor van de vrouw ontdekken.

Afstappend klom hij vlug in den boom, waar hij al de takken kon overzien. De boom was leeg – Jane Clayton was gedurende de stille nachtwake in de wildernis verdwenen.

HOOFDSTUK XXII.

Tarzan herkrijgt zijn verstand.

Toen Tarzan de steentjes uit het teruggevonden zakje door zijn vingers liet glijden, keerden zijn gedachten terug naar den hoop goudstaven, die oorzaak was geweest van den onbarmhartigen strijd tusschen de Arabieren en de Abyssiniërs.

Welk verband was er tusschen dien hoop vuil metaal en de mooie, fonkelende steentjes, die vroeger in zijn zakje geweest waren? Wat was het metaal? Vanwaar was het gekomen? Wat was die kwellende, halve overtuiging, die zich meester wilde maken van zijn herinnering – dat de gele hoop, waarom die mannen hadden gevochten en waren gestorven, in nauw verband had gestaan tot zijn verleden – dat het allemaal van hem was geweest?

Wat was zijn verleden geweest? Hij schudde het hoofd. Vaag vloog de herinnering aan zijn jeugd onder de apen door zijn brein – toen kwam er een verwarde massa gezichten, figuren en voorvallen, die niets met Tarzan van de apen schenen te maken te hebben, en die toch – zelfs in hun gebrekkigen vorm – hem bekend voorkwamen.

Langzaam en met moeite trachtte het geheugen zich te laten gelden; het gekwetste brein herstelde zich, naarmate de oorzaak van de te niet gedane werking langzaam werd opgelost of verwijderd door de genezende kracht van een uitstekenden bloedsomloop.

De mensen, die nu aan zijn geest voorbijtrokken – voor het eerst na weken – hadden bekende gezichten; maar toch wist hij ze niet te plaatsen in de nissen, die ze in zijn vroeger leven hadden gevuld; evenmin kon hij ze bij naam noemen. Er was een mooie „zij”, en haar gezicht bewoog zich het meest te midden van de verwarde herinneringen van zijn herstellend brein. Wie was ze? Wat was zij voor Tarzan van de Apen geweest? Hij scheen haar te zien bij dezelfde plek, waar de hoop goud door de Abyssiniërs uit den grond was gehaald, maar de omgeving was zeer verschillend van de tegenwoordige.

Er was een gebouw – er waren vele gebouwen – en er waren heggen, schuttingen en bloemen. Tarzan fronste de wenkbrauwen hij het zoeken naar dit moeielijk probleem. Eén oogenblik scheen hij de geheele, ware verklaring te kunnen vatten; en toen – juist toen hij bijna slaagde – verbleekte het beeld tot een tooneel in de wildernis, waar een naakte, blanke jongen danste met een bende harige apen uit de oerwereld.

Tarzan schudde het hoofd en zuchtte. Waarom kon hij het zich maar niet herinneren? Toch was hij er tenminste zeker van, dat de hoop goud, de plaats waar dit lag, de eigenaardige geur van de verdwijnende „zij”, die hij gevolgd was, het beeld, dat hij zich van de vrouw herinnerde, en hijzelf, hecht verbonden waren door de banden van een vergeten verleden.

Als de vrouw daartoe behoorde, waar kon hij dan beter naar haar zoeken, dan op de plaats, waar zijn vage herinneringen haar schenen te plaatsen? Het was wel de moeite waard, het te beproeven. Tarzan wierp het koord van zijn legen tasch over zijn schouder en begaf zich door het bosch op weg naar de vlakte.

Aan den zoom van het woud ontmoette hij de Arabieren, die Achmet Zek zochten. In een schuilhoek wachtend liet hij hen voorbijtrekken, en toen ging hij voort in de richting van de verkoolde puinhoopen van het tehuis, dat hij zich bijna weer herinnerd had.

Zijn reis over de vlakte werd onderbroken door de ontdekking van een kleine kudde antilopen in een klein graasland, waar de bedekking en de wind het gemakkelijk voor hem maakten, hen onverhoeds te naderen. Een vet, jong dier beloonde een half uur doorgebracht met heimelijk sluipen, gevolgd door een plotselingen

aanval, en het was laat in den middag, toen de aapmensch naast zijn prooi neerhurkte, om te genieten van de vrucht van zijn behendigheid, sluwheid en moed.

Nadat zijn honger gestild was, begon de dorst zijn aandacht te vragen. De rivier lokte hem met het kortste pad naar het frissche water, en toen hij gedronken had, was de schemering reeds gedaald, en bevond hij zich meer dan een halve mijl beneden het punt, waar hij den hoop goudstaven gezien had, en waar hij hoopte, de vrouw zijner herinnering te ontmoeten, of een aanwijzing te vinden van haar verblijf of haar identiteit.

Voor hem, die in de wildernis is opgegroeid, is de tijd gewoonlijk niet van belang, en haasten, behalve wanneer dit geboden wordt door vrees, woede, of honger, wekt afkeer. Deze dag was voorbij. Daarom zou morgen – en het zou nog dikwijls morgen worden – zeer geschikt zijn voor het verder onderzoek van Tarzan. Bovendien was de aapmensch moe en wilde hij slapen.

Een boom verschafte hem de veiligheid, de afzondering en het gemak van een goed ingerichte slaapkamer, en spoedig werd hij in slaap gezongen door de geluiden van de jagers en de gejaagden op den rivieroever.

De morgen vond hem zoowel hongerig, als dorstig, en nadat hij zich uit den boom had laten vallen, ging hij naar de drinkplaats aan den rand der rivier. Daar vond hij, vóór zich, Numa, den leeuw. Dit groote dier stond gulzig het water op te lekken, en bij het naderen van Tarzan langs het pad, hief hij den kop op en keek over zijn manen den indringer dreigend aan. Er klonk uit zijn keel een dof, waarschuwend gebrom, maar Tarzan, die vermoedde, dat het dier pas zijn prooi verlaten had en voldaan was, maakte slechts een kleinen omweg en vervolgde zijn weg naar de rivier, waar hij op een afstand van enkele meters van het roofdier staan bleef, zich op handen en voeten liet neervallen, en zijn gezicht in het koele water dompelde. Eén oogenblik bleef de leeuw den man nog aankijken; toen ging hij voort met drinken, en de mensch en het dier leschten naast elkaar hun dorst, zich geen van beiden schijnbaar bewust van de nabijheid van den ander.

Numa was het eerst klaar. Hij hief den kop op, staarde even over de rivier met die onbeweeglijke aandacht, die zijn ras kenmerkt. Als zijn manen niet door den wind waren bewogen, had

men hem kunnen houden voor een bronzen beeld, zóó roerloos, zóó versteend was zijn houding.

Een diepe zucht uit de enorme longen verdreef de illusie. De machtige kop werd langzaam omgewend, totdat de gele oogen op den man rustten. De behaarde lip krulde naar boven, en liet de gele tanden bloot. Nog een waarschuwend gebrom deed de lucht trillen, en de koning der dieren keerde zich majestueus om en stapte langzaam langs het pad naar het dichte riet.

Tarzan van de Apen bleef drinken, maar hij hield de grijze oogen gevestigd op iedere beweging van het kolossale beest, totdat dit uit het oog was verdwenen, en zelfs nog daarna ving zijn luisterend oor het geluid zijner bewegingen op.

Een onderdompeling in de rivier werd door een karig maal van eieren, die hij toevallig ontdekte gevolgd, en toen ging hij stroomopwaarts naar de puinhoopen van de bungalow, waar de goudstaven gisteren het middelpunt van het gevecht hadden aangegeven.

En toen hij de plaats bereikte, waren zijn verbazing en ontsteltenis groot, want het gele metaal was verdwenen. De grond was door de voeten van paarden en menschen vertrapt, maar gaf geen nadere aanduiding. Het was, alsof de staven in ijle lucht vergaan waren.

De aapmensch wist in het geheel niet, waarheen te gaan, of wat nu te doen. Er was geen enkel spoor, dat hem kon aanduiden, dat de „zij” er geweest was. Het metaal was weg, en als er eenig verband bestond tusschen het goud en de „zij”, dan leek het nutteloos op haar te wachten, nu het eerste naar elders gebracht was.

Hij scheen alles te moeten verliezen – de mooie steentjes, het gele metaal, de „zij,” en zijn geheugen. Tarzan had het land. Hij zou naar de wildernis teruggaan en Chulk zoeken, dus richtte hij zijn schreden nogmaals naar het woud. Hij bewoog zich snel voort over de vlakke, en bij den zoom van het bosch klom hij met de behendigheid en den spoed van een kleinen aap in de boomen.

Doelloos ging hij verder – hij joeg, enkel voortgedreven door het genot van zich vrij te kunnen bewegen, en in de hoop, dat hij hier of daar iets omtrent Chulk of de „zij” zou ontdekken.

Twee dagen lang zwierf hij rond, doodend, etend, drinkend en slapend, telkens als de lust daartoe en de gelegenheid om

hieraan te voldoen zich gelijktijdig voordeden. Op den ochtend van den derden dag drong de geur van een man en een paard flauw tot hem door. Oogenblikkelijk veranderde hij van richting en gleed geruischloos door de takken den reuk tegemoet.

Het duurde niet lang, of hij ontmoette een eenzaam ruiter, die in oostelijke richting reed. Terstond bevestigden zijn oogen, wat zijn neus reeds vermoed had – de ruiter was hij, die zijn mooie steentjes gestolen had. Plotseling gloeiden zijn grijze oogen van woede, en hij liet zich zakken, totdat hij zich vlak boven den niets vermoedenden Werper bevond.

Er volgde een snelle sprong, en de Belg gevoelde, dat een zwaar lichaam op zijn verschrikt paard plofte. Briesend stoof het vooruit. Reusachtige armen omknelden den rijder, en in minder dan geen tijd was hij uit het zadel gesleurd, en lag hij op het smalle pad, terwijl een naakte, blanke reus hem de knie op de borst zette.

Bij den eersten blik op het gezicht van den overweldiger herkende Werper hem, en een doodelijke bleekheid verspreidde zich over zijn trekken. Sterke vingers klemden zich om zijn keel; vingers van staal. Hij trachtte te schreeuwen, om zijn leven te smeeken; maar de wreede vingers beletten hem, te spreken, en schenen hem het leven te ontzeggen.

„De mooie steentjes?” – schreeuwde de man op zijn borst. „Wat heb je met de mooie steentjes gedaan – de mooie steentjes van Tarzan?” –

De vingers lieten eenigszins los, om hem het antwoorden mogelijk te maken. In het eerst kon Werper enkel naar adem snakken en hoesten – ten slotte vond hij zijn stem weer.

„Achmet Zek, de Arabier, heeft ze me ontstolen.” – riep hij uit. „Hij heeft me genoodzaakt, den zak en de steentjes af te staan.” –

„Dat heb ik allemaal gezien.” – antwoordde Tarzan.

„Maar de steentjes in den zak waren niet de steentjes van Tarzan – het waren enkel steentjes, zooals er op den bodem der rivieren en de glooiende oevers liggen. Zelfs de Arabier wilde ze niet hebben, want hij gooide ze boos weg, toen hij ze gezien had. Ik wil mijn mooie steentjes hebben – waar zijn ze?” –

„Ik weet het niet; ik weet het niet.” – kreet Werper. „Ik heb ze aan Achmet Zek gegeven; anders zou hij me vermoord hebben.

Enkele minuten later volgde hij me langs het pad, om me te dooden, hoewel hij beloofd had, me verder geen kwaad te doen, en ik schoot hem neer. Maar het zakje was niet bij hem te vinden, en hoewel ik er in de wildernis eenigen tijd naar zocht, ik kon het niet ontdekken.” –

„Ik zeg je, dat ik het gevonden heb.” – gromde Tarzan. „En ik heb ook de steentjes gevonden, die Achmet Zek vol minachting had weggeworpen. Het waren Tarzan's steentjes niet. Je hebt ze weggestopt: zeg me, waar ze zijn, of ik dood je.” – En de bruine vingers van den aapmensch sloten zich een weinig vaster om de keel van zijn slachtoffer.

Werper worstelde, om vrij te komen.

„Mijn God, Lord Greystoke!” – schreeuwde hij met groote moeite. „Zoudt ge een moord willen begaan om een handvol steenen?” –

De vingers om de keel lieten los; er kwam een verbijsterde, afwezige uitdrukking in de grijze oogen.

„Lord Greystoke!” – herhaalde de aapmensch.

„Lord Greystoke! Wie is Lord Greystoke? Waar heb ik dien naam al eerder gehoord?” –

„Wel, man, ge zijt zelf Lord Greystoke.” – riep de Belg uit. „Door een vallend rotsblok werd ge gekwetst, toen de aardbeving de gang naar de onderaardsche vertrekken vernietigde, waarheen ge u met uw zwarte Waziri hadt begeven, om goudstaven naar uw bungalow te halen. De slag heeft u het geheugen doen verliezen. Ge zijt John Clayton – Lord Greystoke – herinnert ge het u niet?” –

„John Clayton, Lord Greystoke!” – herhaalde Tarzan.

Toen was hij een oogenblik stil. Daarop ging zijn hand aarzelend naar zijn voorhoofd, en er kwam een uitdrukking van verwondering in zijn oogen – van verwondering en plotseling begrijpen. De vergeten naam had het terugkeerend geheugen doen ontwaken, terwijl dit moeite deed, om zich weer te doen gelden. De aapmensch liet de keel van den Belg los, en sprong op.

„Groote God!” – riep hij uit. En toen: „Jane!” – Plotseling wendde hij zich tot Werper. „Mijn vrouw?” – vroeg hij. „Wat is er van haar geworden? De hoeve ligt in puin. Dat weet je. Je hebt er de hand in gehad. Je bent me naar Opar gevolgd; je hebt de juweelen gestolen, die ik enkel als mooie steentjes

beschouwde. Je bent een bedrieger. Zeg maar niet, dat het niet zoo is.” –

„Hij is erger, dan dat.” – sprak vlak achter hem een rustige stem.

Tarzan draaide zich verwonderd om en zag een langen man in uniform op enkele schreden afstand op het pad staan. Achter hem werd een aantal zwarte soldaten in het uniform van den Congo-Vrijstaat zichtbaar.

„Hij is een moordenaar, Mijnheer.” – vervolgde de officier. „Ik heb hem reeds lang vervolgd, want hij moet terechtstaan wegens moord op een hooger geplaatst officier. –

Werper stond nu overeind, en bevond zich bleek en bevend tegenover het noodlot, dat hem zelfs in de uitgestrektheid van dezen doolhof had achterhaald. Instinctmatig wilde hij vluchten; maar Tarzan van de Apen stak een sterke hand uit en greep hem bij den schouder.

„Wacht!” – zei de aapmensch tot zijn gevangene. „Deze heer heeft je noodig, en ik ook. Als ik met je heb afgerekend, kan hij je krijgen. Zeg me, wat er van mijn vrouw is geworden.” –

De Belgische officier beschouwde den bijna naakten, blanken reus met nieuwsgierigheid. Hij zag het vreemde contrast van de primitieve wapenen en kleeding, en het gemakkelijke, vloeiende Fransch, dat de man sprak. Het ééne duidde op de laagste trap der beschaving; het andere op de hoogste. Hij kon dit vreemde schepsel niet goed in de maatschappij thuis brengen, maar hij was niets gesticht over de wijze, waarop de kerel vol zelfvertrouwen voorschreef, wanneer hij beslag mocht leggen op den gevangene. „Neem me niet kwalijk.” – zei hij, deed een stap vooruit en legde zijn hand op Werper's anderen schouder. „Deze heer is mijn gevangene. Hij moet met me mee.” –

„Als ik met hem klaar ben.” – was Tarzan's kalm antwoord.

De officier keerde zich om, en wenkte de soldaten, die achter hem op het pad stonden. Eenige zwarten in uniform kwamen snel nader, schreden langs het drietal en omringden den aapmensch en zijn gevangene.

„Zoowel de wet, als de macht, om die uit te voeren, zijn aan mijn zijde.” – verklaarde de officier. „Maak geen moeilijkheden. Als ge een grief hebt tegen dezen man, dan kunt ge mee terugkeeren en behoorlijk een aanklacht indienen bij het gerecht.” –

„Uw rechten zijn niet boven twijfel verheven, mijn vriend.” –

antwoordde Tarzan. „En uw macht, om bevelen te geven, is slechts schijnbaar – niet werkelijk. Ge hebt u vermeten, met een gewapende macht Britsch grondgebied te betreden. Waar is uw volmacht voor zulk een inval? Waar zijn de papieren, die het arrest van dezen man wettigen? En welke zekerheid hebt ge, dat ik u niet door een gewapende macht kan laten omringen, die u zou beletten, naar den Congo-Vrijstaat terug te keeren?” –

De Belg werd boos. „Ik ben niet van plan, te redeneeren met een naakten wilde.” – riep hij uit. „Als ge niet wilt, dat ge letsel krijgt, laat me dan met rust. Neem den gevangene, sergeant!” –

Werper fluisterde Tarzan snel in het oor: „Houd ze op een afstand, en ik zal u de plaats wijzen, waar ik uw vrouw gisterenavond gezien heb. Ze kan op het oogenblik niet ver van hier zijn.” –

De soldaten sloten zich op een wenk van hun sergeant aan, om Werper te grijpen. Tarzan pakte den Belg om het middel, droeg hem onder zijn arm, zooals hij dit met een zak meel zou hebben gedaan, en deed een sprong voorwaarts, om door de hem omringenden heen te breken. Zijn rechtervuist viel neer op de kaak van den dichtstbij staanden soldaat en deed hem achterover tegen zijn kameraden aan tuimelen. Geweren met zware kolven werden losgerukt uit de handen van hen, die hem den weg versperden, en links en rechts gingen de zwarte soldaten uit den weg bij deze woeste poging van den aapmensch, om in vrijheid te geraken.

De zwarten omsingelden het tweetal zóó geheel, dat ze niet durfden schieten, uit vrees, één der hunnen te raken, en Tarzan had zich reeds een doortocht gebaad en was op het punt, in den doolhof van de wildernis te verdwijnen, toen iemand, die achter hem was geslopen, hem een zwaren slag met zijn geweer op het hoofd gaf.

Oogenblikkelijk lag de aapmensch neergeveld en vloog een dozijn zwarten op hem aan. Toen hij het bewustzijn herkreeg, was hij gebonden, evenals Werper. De Belgische officier was, nu zijn pogingen met een goed gevolg bekroond waren, in een goede bui, en begon zijn gevangenen te plagen met het gemak, waarmee ze overmeesterd waren; maar uit Tarzan van de Apen verkreeg hij geen enkel antwoord. Werper daarentegen was zeer woordenrijk in zijn protest. Hij verklaarde, dat Tarzan een Engelsch edelman was; maar de Belg lachte enkel om deze

bewering en ried zijn gevangene, zijn energie te sparen voor zijn verdediging in het gerechtshof.

Zoodra Tarzan weer bij kennis was en men begreep, dat hij niet ernstig gekwetst was, moesten de gevangenen zich in het gelid scharen en begon men den terugtocht naar de grens van den Congo-Vrijstaat.

Tegen den avond hield de colonne stand bij een stroom, sloeg een kamp op en bereidde een avondmaal. Uit het dichte groen van de wildernis sloeg een paar felle oogen met zwijgende opmerkzaamheid en nieuwsgierigheid de werkzaamheden van de zwarten in uniform gade. Van onder een vooruitspringend voorhoofd zag het schepsel, hoe de schuilplaats werd gebouwd, het avondeten toebereid, de vuren gebouwd.

Tarzan en Werper hadden van het oogenblik, dat het gezelschap halt had gehouden, gebonden achter een hoop knapzakken gelegen; doch nu het maal klaar was, gelastte de wacht hen, op te staan en bij één der vuren te komen, waar men hun handen zou losmaken, opdat ze konden eten.

Toen de aapmensch opstond kwam er een ontstelde uitdrukking van herkenning in de oogen van den toeschouwer, daar in de wildernis, en van zijn lippen klonk een diep keelgeluid. Terstond was Tarzan één en al aandacht, maar hij smoorde een antwoord, uit vrees, dat dit de achterdocht van de soldaten zou opwekken.

Er kwam dadelijk een inspiratie tot hem. Hij wendde zich tot Werper.

„Ik ga hard praten en in een taal, die je niet verstaat. Doe net, alsof je heel aandachtig luistert naar wat ik zeg, en mompel zoo nu en dan iets, alsof je in dezelfde taal antwoordt – onze ontsnapping kan afhangen van het succes van je pogingen.” –

Werper knikte toestemmend en oogenblikkelijk klonk er van de lippen van zijn kameraad een vreemd taaltje, dat veel overeenkomst had met het blaffen en grommen van een hond en het gekrijsch van apen.

De soldaten, die vlak bij zaten, keken den aapmensch verbaasd aan. Enkelen lachten, terwijl anderen in zichtbare, bijgeloovige vrees wegslopen. De officier naderde de gevangenen, terwijl Tarzan bleef raaskallen, en stond achter hem met verbijsterde belangstelling te luisteren. Toen Werper een of ander onzinnig gebrabbel als antwoord liet hooren, werd zijn nieuwsgierigheid

hem te machtig, en hij trad dichterbij, om te vragen, welke taal ze daar spraken.

Tarzan had de mate van 's mans beschaving gepeild naar den aard van zijn conversatie gedurende den marsch, en het resultaat van zijn antwoord was gebaseerd op de door hem gemaakte schatting.

„Grieksch.” – antwoordde hij.

„O, ik dacht al, dat het Grieksch was.” – antwoordde de officier „maar het is reeds zooveel jaren geleden, sedert ik het studeerde, dat ik er niet zeker van was. Maar ik zou u raden, nu verder in een taal te spreken, die mij beter bekend is.” –

Werper draaide zijn hoofd om, om zijn lachen te verbergen, en fluisterde Tarzan toe: „Voor hem was het Grieksch, en voor mij Latijn.” –

Maar één van de zwarte soldaten mompelde zachtjes tot een kameraad: „Ik heb die geluiden eerder gehoord – eenmaal 's nachts, toen ik in de wildernis verdwaald was, hoorde ik de harige mannen in de boomen tegen elkander praten, en hun woorden waren als de woorden van dezen blanke. Ik wilde wel, dat we hem niet hadden gevonden. Hij is in het geheel geen mensch – hij is een slechte geest, en het zal ons slecht gaan, als we hem niet loslaten.” – en de kerel liet zijn oogen vol vrees naar de wildernis rollen.

Zijn makker lachte zenuwachtig, en ging weg, om het gesprek met de noodige variaties en toevoegingen aan andere zwarte soldaten te herhalen. Het duurde niet lang, of een vreeselijk verhaal van zwarte kunst en plotselingen dood werd om den gevangen reus geweven, en deed de ronde.

En diep in het donkere woud, waar de schaduwen van den nacht begonnen te vallen, zweefde een harig schepsel, dat op een mensch geleek door de boomen snel naar het zuiden, om een opdracht te volvoeren.

HOOFDSTUK XXIII.

Een nacht vol verschrikkingen.

Het scheen Jane Clayton, die in den boom, waar Werper haar gebracht had, zat te wachten, toe, dat de lange nacht nooit aan een eind kwam; en toch eindigde deze eindelijk, en er was nog geen uur na den dageraad verlopen, of haar hart klopte blij van vernieuwde hoop bij het gezicht van een eenzaam ruiter, die langs het pad naderde.

De wapperende mantel met losse kap verborg het gezicht en de gestalte van den ruiter; maar zij wist zeker, dat het M. Frecoult was, daar hij als Arabier gekleed was geweest, en hij alleen verwacht kon worden, om haar schuilplaats te zoeken. Wat ze zag, verdreef de spanning van de lange nachtwake; maar er was veel, dat ze niet zag. Ze zag niet het zwarte gezicht onder de witte kap; evenmin de rij van zwarte ruiters, die bij de bocht van het pad langzaam den aanvoerder volgden. Deze dingen zag zij eerst niet, dus leunde ze voorover naar den naderenden ruiter, op het punt een welkomstgroet te uiten.

Bij het eerste woord keek de man op, hield verbaasd den teugel in, en toen zag ze het zwarte gezicht van Abdul Mourak, den Abyssiniër. Verschrikt dook zij weer tusschen het gebladerte, maar het was te laat. De man had haar gezien en riep haar toe, naar beneden te komen. Eerst weigerde ze; maar toen een half dozijn zwarte ruiters zich achter hun aanvoerder schaarde, en op Abdul Mourak's bevel één van hen in den boom begon te

klimmen, begreep ze, dat verzet vruchteloos zou zijn, en klom ze langzaam naar beneden, om in den naam der rechtvaardigheid en menschelijkheid bij dezen nieuwen overweldiger haar zaak te bepleiten.

Boos over zijn nederlaag en het verlies van het goud, de juweelen en zijn gevangenen, was Abdul Mourak niet in een luim, om zich te laten beïnvloeden door een beroep op die zachtere gevoelens, die hem zelfs onder gunstige omstandigheden bijna vreemd waren.

Hij verwachtte degradatie en mogelijk den dood als straf voor zijn tekortkomingen en zijn ongeluk, als hij naar zijn land terugkeerde, om bij Menelek verslag uit de brengen; maar een aanlokkelijk geschenk zou misschien de woede van den keizer temperen, en deze schoone bloem van een ander ras zou voorzeker door den zwarten heerscher dankbaar aanvaard worden!

Toen Jane Clayton zweeg, antwoordde Abdul Mourak kortaf, dat hij haar bescherming wilde beloven, maar dat hij haar naar zijn keizer moest brengen. Zij vroeg hem niet, waarom, en nogmaals verloor ze alle hoop. Vol berusting liet zij zich achter één der ruiters in het zadel tillen, en nogmaals met nieuwe meesters begon ze de reis naar wat ze nu als haar onvermijdelijk lot beschouwde.

Abdul Mourak, door den strijd tegen de roovers van zijn gidsen ontdaan, was, daar hij zelf het terrein in het geheel niet kende, verafgedwaald van het pad, dat hij had moeten volgen, en dientengevolge vorderde hij slechts langzaam naar het noorden sedert het begin van de vlucht. Op dezen dag reed hij in westelijke richting, in de hoop, een dorp te bereiken, waar hij gidsen zou kunnen krijgen. Maar tegen den nacht was hij nog even ver van de verwezenlijking zijner verwachtingen, als hij bij het aanbreken van den dag geweest was.

Het was een neerslachtig troepje, dat zonder water en hongerig een kamp opsloeg in de dichte wildernis. Aangetrokken door de paarden, brulden de leeuwen om de beschutting, en bij dit afschuwelijk geluid voegde zich het schel gehinnik van de verschrikte dieren, waarop ze loerden. Mensch, noch dier genoot slaap, en de schildwachten werden verdubbeld, opdat er genoeg op de been zouden zijn, om te waken tegen een onverhoedschen aanval van een overmoedigen of uitgehongerden leeuw, en om de vuren

gaande te houden, die een meer afdoende bescherming vormden, dan de beschutting vol doornen.

Het was ver over middernacht, en Jane Clayton had, niettegenstaande den vorigen, slapenloozen nacht, nog maar even gesluimerd. Er scheen iets als een op handen zijnd gevaar boven het kamp te hangen. De oude, beproefde ruiters van den zwarten keizer waren zenuwachtig en slecht op hun gemak. Abdul Mourak stond wel twaalf maal op, om rusteloos op en neer te loopen tusschen de vastgebonden paarden en het knetterend vuur. Jane kon zijn groote gestalte als silhouette tegen den valschen schijn van de vlammen zien, en uit de snelle zenuwachtige bewegingen van den man kon ze opmaken, dat hij bang was.

Het gebrul van de leeuwen nam plotseling zóó toe, dat de grond er van trilde. De paarden hinnikten er schel tusschen door, terwijl ze aan hun halsters rukten in hun woeste pogingen, om los te komen. Een ruiter, die moediger was dan zijn makkers, sprong tusschen de schoppende, steigerende, ontzette dieren en deed een vruchteloze poging, om ze te kalmeeren. Een groote, woeste, moedige leeuw sprong tot vlak bij de beschutting, en was duidelijk zichtbaar in het heldere licht van het vuur. Een schildwacht hief zijn wapen op en vuurde en het kleine, looden kogeltje deed de hel losbarsten over het door angst aangegrepen kamp.

Het schot maakte een diepe, pijnlijke groeve in de zijde van den leeuw en riep al de beestachtige woeste in de bekrompen hersenen wakker, zonder eenigermate de kracht en energie van het groote lichaam te verzwakken.

Ongewond had hij zich misschien door de beschutting en de vlammen laten terugdrijven; maar nu verdreven woede en pijn alle voorzichtigheid, en met een luid en boos gebrul sprong hij met gemak over den slagboom en bevond hij zich te midden der paarden.

Wat eerst reeds een helsch lawaai was geweest, werd nu een onbeschrijfelijk geweld van afgrijselijke kreten. Het doodelijk verschrikte paard, waarop de leeuw zich had geworpen, brulde in doodsangst. Andere rukten zich los en vlogen dol door het kamp. De mannen sprongen op van hun dekens en renden met hun geweer naar de omheining, en toen viel een dozijn leeuwen uit het woud achter de beschutting, aangemoedigd door het voorbeeld van hun makker, het kamp aan.

Eén voor één, twee aan twee en met drie tegelijk sprongen ze naar binnen, totdat het een warboel was van vloekende mannen en gillende paarden, die op leven en dood vochten met de groen-oogige duivels van de wildernis.

Bij den aanval van den eersten leeuw was Jane Clayton overeind gekomen, en nu stond ze ontzet bij dit tooneel van moord en doodslag, waardoor ze omringd werd. Eenmaal werd ze door een weghollend paard omver gegooid, en een oogenblik later vloog een leeuw, die een ander paard vervolgde, zóó vlak langs haar, dat ze weer op den grond viel.

Te midden van het schieten en het gegrom der verscheurende dieren weerklonken de doodskreten van mannen en paarden, die neergeklauwd werden door de bloeddorstige katten. De springende leeuwen en de steigerende paarden beletten den Abyssiniërs samen te werken – het was: ieder voor zichzelf – en in de verwarring werd de hulpeloze vrouw vergeten of over het hoofd gezien door de zwarten, die haar gevangen hadden genomen. Telkens werd haar leven bedreigd door aanvallende leeuwen steigerende paarden, of door in het wilde afgeschoten kogels van de verschrikte ruiters; doch er was geen kans op ontsnappen, want met de sluwheid van hun soort begonnen de bruingele vervolgers een cirkel om hun prooi te vormen, hen omringend met machtige, gele tanden en scherpe, lange klauwen. Telkens en telkens weer wierp één der leeuwen zich tusschen de verschrikte mannen en paarden; nu en dan gelukte het een paard dat door pijn en angst tot het uiterste gedreven was, zich een weg te banen tusschen de leeuwen, over de omheining te springen en in de wildernis te ontsnappen, maar voor de mannen en de vrouw was zoo iets onmogelijk.

Een paard, dat door een verwaalden kogel getroffen was viel naast Jane Clayton neer, en een leeuw sprong over het stervende dier op de borst van een zwarten ruiter vlak daarachter. De man pakte zijn geweer, en sloeg blindelings naar den breeden kop; toen viel hij neer en bevond het verscheurende dier zich boven hem.

Gillend van angst sloeg de soldaat zijn zwakke vingers aan de ruige borst in een ijdele poging, om die grijnzende kaken weg te duwen. De leeuw boog den kop, de tanden sloten zich met een gekraak op het door angst verwrongen gezicht; de leeuw

keerde zich om en sleepte zijn levenloozen last mee, dwars over het lichaam van het doode paard.

Met wijd-geopende oogen stond de vrouw toe te zien. Ze zag, hoe het verscheurende dier op het lijk stapte, terwijl de afschuwelijke massa tusschen zijn voorpooten slingerde. Als betooverd moest ze toezien, terwijl de leeuw op enkele schreden afstand langs haar ging.

De last, die hem belemmerde in zijn bewegingen, scheen het beest woedend te maken. Hij schudde het levenlooze lichaam heftig. Hij gromde en brulde tegen het doode voorwerp, toen liet hij het vallen, en hief den kop op, om een levend slachtoffer te zoeken, waarop hij zijn booze gevoelens kon botvieren. Zijn gele oogen vestigden zich kwaadaardig op de gestalte der jonge vrouw; de lippen gingen vaneen en de tanden werden ontbloot. Een vreeselijk gebrul weerklonk en het groote beest dook, om deze nieuwe en hulpeloze prooi te bespringen.

De rust was vroeg gedaald in het kamp, waar Tarzan en Werper stevig gebonden lagen. Twee zenuwachtige schildwachten stapten op en neer op hun post, en dikwijls wendden hun oogen zich naar de ondoordringbare schaduwen van de donkere wildernis. De anderen sliepen, of trachtten te slapen – allen, behalve de aapmensch. Met kracht en zonder gerucht te maken rukte hij aan de koorden om zijn polsen.

De spieren zetten op onder de gladde, bruine huid van zijn armen en schouders; de aderen zwollen aan zijn tempels door de groote inspanning – één vezel brak, nog één en nog één, en de eene hand was vrij. Toen klonk er uit de wildernis een diep keelgeluid, en de aapmensch veranderde plotseling in een stille, stijve gedaante als een standbeeld, terwijl hij ooren en neusgaten inspande, om de zwarte leegte, waarin zijn oog niet kon doordringen, te beheerschen.

Nogmaals klonk het griezelige geluid uit het dichte gebladerte achter het kamp. Een schildwacht bleef plotseling staan, en trachtte de duisternis te doorboren. Het wolachtige haar op zijn kruin rees te berge. Heesch fluisterde hij tot zijn makker:

„Heb je het gehoord?” –

De andere kwam bevend naderbij.

„Wat gehoord?” –

Weer klonk het vreemde geluid, bijna onmiddellijk gevolgd door een dergelijk geluid, dat uit het kamp kwam. De schildwachten kropen bij elkaar, en keken naar de donkere plek, vanwaar de stem scheen te komen.

Op deze plaats hingen boomtakken over de beschutting, tegenover het gedeelte van het kamp, waar zij zich bevonden. Ze durfden er niet heen gaan. Hun vrees weerhield hen zelfs, hun makkers wakker te maken – ze bleven daar als verstijfd staan wachten op de schrikaanjagende verschijning, die ze vreesden, ieder oogenblik uit de wildernis te kunnen zien springen.

Ze behoefden dan ook niet lang te wachten. Een vage, omvangrijke gedaante sprong licht uit de takken en kwam neer in het kamp. Bij dat gezicht herkreeg één van de schildwachten de macht over zijn spieren en zijn stem. Hard schreeuwend, om het slapende kamp te doen ontwaken, liep hij naar het flikkerende wachtvuur en wierp er een massa takken op.

De blanke officier en de zwarte soldaten sprongen op. De vlammen stegen op uit het aangewakkerde vuur, en verlichtten het kamp en de ontwaakte mannen deinsden in bijgeloovige vrees terug voor het schouwspel, dat zich voor hen vertoonde.

Een dozijn reusachtige, harige gedaanten doemden achter de boomen aan de andere zijde van de omheining op. De witte reus, die één hand vrij had, had zich op de knieën opgericht en riep tegen de afschuwelijke, nachtelijke bezoekers in een afgrijselijk mengelmoes van beestachtige geluiden, bestaande uit geblaf en gegrom.

Werper was er in geslaagd, te gaan zitten. Hij zag ook de woeste gezichten van de naderende apen en wist eigenlijk niet, of hij bang of blij moest zijn.

Grommend sprongen de groote apen naar Tarzan en Werper. Chulk voerde hen aan. De Belgische officier riep zijn mannen toe, op de binnendringenden te schieten; maar de negers durfden niet, vervuld van bijgeloovige vrees voor de harige boommannen, en de overtuiging, dat de witte reus, die zóó de dieren van de wildernis te hulp kon roepen, meer dan menselijk was.

Zijn eenig wapen trekkend, vuurde de officier, en Tarzan, die de uitwerking van het leven op zijn in werkelijkheid schuchtere vrienden vreesde, riep hun toe, dat zij zich moesten haasten en zijn bevelen opvolgen.

Een paar apen draaiden zich om, en vluchtten op het geluid van het vuurwapen; maar Chulk en een zestal andere apen waggelden snel naderbij, en de aanwijzingen van den aap mensch opvolgend, grepen ze hem en Werper en droegen hen weg naar het woud.

Dreigend, verwijtend en vloekend slaagde de Belgische officier er in, zijn bevende mannen er toe te brengen, op de terugtrekkende apen te vuren. Een onzeker, weinig doeltreffend vuur was het, maar toch raakte één van de kogels, want toen de harige redders zich in veiligheid bevonden, wankelde Chulk, die Werper op zijn breeden schouder droeg, en viel.

In een oogenblik was hij weer op, maar uit zijn onzekere gang maakte de Belg op, dat hij erg gewond was. Hij bleef ver achter de andere apen, en het duurde verscheidene minuten nadat op Tarzan's bevel halt gehouden was, eer hij zich langzaam bij hen voegde, terwijl hij van de eene zijde naar de andere wankelde, en ten slotte onder het gewicht van zijn last en door het pijnlijke van zijn wond neerviel.

Toen Chulk viel, liet hij Werper gaan, zoodat deze met het gezicht voorover op den grond terecht kwam, en het lichaam van den aap half over hem lag. In deze houding gevoelde de Belg, dat er iets tegen zijn handen drukte, die nog op zijn rug gebonden waren – iets, dat niet tot het lichaam van den aap behoorde.

Werktuigelijk betastten de vingers van den man het voorwerp, dat hij bijna kon grijpen – het was het zachte zakje, gevuld met kleine, harde dingetjes. Werper's adem stokte toen hij, hoewel hij het bijna niet gelooven kon, den vorm herkende. Het was onmogelijk, en toch – was het waar!

Koortsachtig trachtte hij den zak van den aap los te maken en in bezit te nemen; maar dit verhinderde hem de beperkte ruimte, hem door de koorden om zijn handen gelaten, hoewel hij er in slaagde, den zak met den kostbaren inhoud in den band van zijn broek te stoppen.

Tarzan, die op kleinen afstand zat, had het druk met de overblijvende knopen van de koorden, waarmee hij gebonden was. Toen wierp hij deze weg en stond op. Werper naderend, knielde hij naast hem neer. Hij onderzocht een oogenblik den aap.

„Geheel dood.” – verkondigde hij. „Het is erg jammer – hij

was een uitstekende kerel." – en toen begon hij den Belg vrij te maken.

Hij bevrijdde allereerst zijn handen, en begon toen aan de knopen aan zijn enkels.

„Ik kan de rest wel zelf." – zei de Belg. „Ik heb een klein zakmes, dat ze niet gevonden hebben, toen ze me onderzochten." – en op deze wijze slaagde hij er in, de aandacht van den aap af te leiden, zoodat hij zijn mes kon nemen en openen en den band lossnijden, die den zak om Chulk's schouder bevestigde, waarna hij hem van zijn eigen middel naar de borst van zijn hemd overbracht. Toen stond hij op en ging naar Tarzan.

Nogmaals was hij geheel in de macht van de hebzucht. Vergeten waren de goede voornemens, die het vertrouwen in zijn eer van Jane Clayton had wakker geroepen. Wat zij gedaan had, was door het zakje weer ongedaan gemaakt. Hoe het op het lichaam van den grooten aap gekomen was, kon Werper zich niet voorstellen, of de aap had getuige moeten zijn van zijn gevecht met Achmet Zek, had den Arabier met den zak moeten zien, en er hem van beroofd hebben; maar dat dit zakje de juweelen van Opar bevatte, daarvan was Werper heel zeker, en dat was, wat zijn groote belangstelling gaande hield.

„Nu" – zei de aapmensch „houd de aan mij gedane belofte. Breng me naar de plaats, waar ge het laatst mijn vrouw gezien hebt." –

Het was moeilijk, om in den nacht achter den langzaam vorderenden Belg door de wildernis te trekken. De aapmensch ergerde zich over het tijdverlies, maar de Europeaan kon niet door de takken zwaaien, zooals zijn meer behendige en gespierde makkers, en zodoende werd hun snelheid tot het allerminste beperkt.

De apen volgden enkele mijlen achter de twee blanken; maar toen verveelde het hun. De voorste bleef op een open plaats staan, en de andere schaarden zich naast hem. Daar zaten ze onder hun ruige wenkbrauwen te turen naar de twee mannen, die verder gingen, totdat de laatste in het gebladerte verdween. Toen zocht een aap een gemakkelijke rustplaats onder een boom, en één voor één volgden ze zijn voorbeeld, zoodat Werper en Tarzan alleen hun reis vervolgden. Daarover was de laatste trouwens ook niet verbaasd of bekommerd.

Het tweetal had nog maar een korten afstand afgelegd van de open plaats, waar de apen hen hadden verlaten, toen zij het brullen van leeuwen vernamen. De aapman schonk geen aandacht aan het bekende geluid, totdat het afvuren van een geweer uit dezelfde richting flauw tot hen kwam, en dit werd gevolgd door het gehinnik van paarden. Toen daarop een bijna onafgebroken geweervuur klonk, vermengd met een toenemend gebrul van een groote troep leeuwen, werd hij bezorgd.

„Daar is onraad.” – zei hij, terwijl hij zich tot Werper wendde. „Ik moet er heen; het kunnen wel vrienden zijn.” –

„Je vrouw kon wel eens bij hen zijn.” – opperde Werper, want sedert hij weer in het bezit van het zakje was gekomen, was hij bang en achterdochtig jegens den aapmensch, terwijl hij in zijn geest allerlei plannen overwoog, om den reusachtigen Engelschman te ontgaan, die tegelijkertijd zijn redder en zijn geweldenaar was.

Bij deze veronderstelling vloog Tarzan op, als was hij met een zweep geslagen. „God!” – schreeuwde hij „dat zou kunnen, en de leeuwen vallen hen aan – zij zijn in het kamp. Dat hoor ik aan het gegil van de paarden – en daar! dat was een kreet van een man in doodsangst. Blijf hier, man – ik kom bij je terug. Ik moet naar hen toe.” – Hij sprong in een boom, en als een geest vloog de lenige figuur geruischloos en snel door het duister.

Eén oogenblik stond Werper, waar de aapmensch hem had verlaten. Toen kwam er een sluwe glimlach om zijn glippen. „Hier blijven?” – vroeg hij zichzelf. „Hier blijven en wachten, tot je terugkomt, om me die juweelen te ontnemen? Neen, vriendje, dat doen we niet.” – En zich plotseling naar het westen keerend, stapte Albert Werper door het loover van een afhangenden wingerd, en was voor altijd uit het gezicht van zijn medemensch verdwenen.

HOOFDSTUK XXIV.

THUIS.

Toen Tarzan van de Apen zich door de boomen voortspoedde, drongen de verwarde geluiden van den strijd tusschen de Abyssiniërs en de leeuwen steeds duidelijker tot hem door, en werd hij er meer en meer van overtuigd, dat de menschen, die er in gewikkeld waren, in groot gevaar verkeerden.

Eindelijk scheen de gloed van het kampvuur duidelijk door de boomen, die er tusschen hen en hem waren, door, en een oogenblik later hield de reusachtige gedaante van den aapmensch op een overhangenden tak stil, om neer te zien op het bloedig tooneel der slachting daar beneden.

Met één blik kon hij alles overzien, en toen ontwaarde hij de figuur van een vrouw, die aan den éenen kant van het lijk van een paard tegenover een grooten leeuw stond.

Het verscheurende dier dook, om te springen, toen Tarzan hen zag. Numa bevond zich bijna onder den tak, waarop de aapmensch naakt en ongewapend stond. Er was van diens kant niet de geringste aarzeling – het leek, alsof hij geen oogenblik had stilgestaan in zijn snelle reis door de boomen, zóó vlug had hij het geheele tooneel daar beneden overzien en in zich opgenomen – zóó oogenblikkelijk handelde hij.

Jane Clayton had haar toestand zóó hopeloos toegeschenen, dat ze onbeweeglijk en bijna gevoelloos de aanraking stond af te wachten van het enorme lichaam, dat haar tegen den grond

zou sleuren – stond te wachten op het vreeselijk lijden, dat door wreede klauwen en akelige tanden kan worden veroorzaakt voordat de genadige vergetelheid zou komen, die een einde zou maken aan haar smart en haar lijden.

Wat gaf het, te trachten, te ontsnappen? Ze kon nog beter het afschuwelijk einde onder oogen zien, dan op een nuttelooze vlucht van achteren te worden aangegrepen. Ze sloot niet eens haar oogen, om dien grijnzenden kop niet te zien, en zoo kwam het, dat toen ze zag, hoe de leeuw zich gereed maakte tot den aanval, ze tevens zag, dat een gebronsd en sterk lichaam uit een boom boven het kamp sprong, op hetzelfde oogenblik, dat Numa zich oprichtte.

Haar oogen openden zich wijd van verbazing en ongeloof, toen zij deze verschijning als uit de dooden zag verrijzen. De leeuw was vergeten – haar eigen gevaar – alles behalve het wonderbaarlijke van dit vreemde gebeuren. Met open mond, de handen stijf tegen haar zwoegende borst gedrukt leunde Jane voorover, als gevangen in het visioen van haar dooden echtgenoot.

Ze zag de gespierde gedaante naar den schouder van den leeuw springen, en als een levend ram tegen het springende beest rameien. Ze zag, hoe het verscheurend dier opzij werd geduwd, toen het haar bijna bereikt had en terstond begreep ze, dat geen levenlooze geest een einde kon maken aan den aanval van een woesten leeuw, met een kracht, die nog grooter was, dan die van het beest zelf.

Tarzan, haar Tarzan leefde! Een kreet van onuitsprekelijke blijdschap klonk van haar lippen, om over te gaan in doodelijken angst, toen ze de weerloosheid zag van haar man, en besepte, dat de leeuw zich hersteld had en zich nu tot Tarzan wendde in zijn waanzinnigen lust tot wraak.

Aan de voeten van den aapmensch lag het geweer van den dooden Abyssiniër, wiens verminkt lichaam lag, waar de leeuw het had losgelaten. De snelle blik, die zoekend langs den grond was gegaan, om een wapen te vinden, had het ontdekt, en toen de leeuw op de achterpooten ging staan, om dien overmoedigen mensch, die het gewaagd had, zijn nietige kracht met die van Numa te meten, te grijpen, werd de zware stok door de lucht gezwaaid en versplinterde deze tegen den kop van den vijand.

Tarzan van de Apen sloeg, zooals geen enkele andere sterve-

ling zou slaan. Hij deed het met de woestheid van een wild beest, geholpen door de kracht en behendigheid, die hem door zijn jeugd in de boomen doorgebracht, waren eigen geworden. Toen de slag aankwam, werd de versplinterde stok door den verbrijzelden schedel van het dier gedreven, en de zware ijzeren loop in den vorm van een V gebogen.

Op het oogenblik, dat de leeuw levenloos op den grond zonk, wierp Jane Clayton zich in de wachtende armen van haar echtgenoot. Eén kort moment drukte hij haar dierbare gestalte tegen zijn borst, en toen was één blik voldoende, om den aapmensch te doen denken aan de gevaren, die hen omringden.

Aan alle kanten besprongen de leeuwen nieuwe slachtoffers. Gek van angst bedreigden de paarden hen nog met hun wilde sprongen van de ééne zijde der omheining naar de andere. Kogels uit de geweren der verdedigers, die nog gespaard waren, vermeerderden nog het hachelijke van hun toestand.

Daar te blijven, was den dood te tarten. Tarzan greep Jane Clayton en tilde haar op zijn schouder. De zwarten, die zijn komst hadden gezien, keken vol verbazing toe, toen ze den naakten reus met gemak in de takken zagen springen van den boom, waaruit hij op zulk een griezelijke wijze was komen neervallen. Nu zagen ze hem weer verdwijnen, zooals hij gekomen was, terwijl hij hun gevangene meenam.

Ze hadden het veel te druk met hun eigen verdediging, om te trachten, hem tot staan te brengen; ze hadden trouwens niet veel meer kunnen doen, dan een kostbaren kogel verknoeien, dien ze misschien het volgend oogenblik zouden noodig hebben, om den aanval van een woesten vijand af te wenden.

En zoo verliet Tarzan ongedeerd het kamp der Abyssiniërs, waarvan het lawaai hem tot diep in het woud volgde, totdat de afstand zoo groot was, dat hij niets meer kon hooren.

Met vreugde in het hart keerde hij terug naar de plaats, waar hij Werper had achtergelaten – vreugde in het hart, dat nog zoo kort tevoren vervuld was van vrees en smart. Hij nam zich voor, den Belg te vergeven en hem te helpen, om te ontkomen. Maar toen hij de plek bereikte, was Werper weg, en hoewel Tarzan hem verscheidene malen riep, kreeg hij geen antwoord. Daar hij overtuigd was, dat de man hem expres, en om redenen, hem alleen bekend, ontliep, gevoelde John Clayton, dat hij niet

verplicht was, zijn vrouw aan verdere gevaren en ongemakken bloot te stellen, ten einde een onderzoek in te stellen naar den vermisten Belg.

„Hij heeft door zijn vlucht zijn schuld erkend. Jane.” – zei hij. „Nu moet hij maar de gevolgen ondervinden van wat hij zelf gedaan heeft.” –

Als een paar postduiven keerde het tweetal regelrecht terug naar de plaats van verwoesting, die eens het middelpunt had gevormd van hun geluk, en die spoedig hersteld zou worden door de handen der gewillige zwarten, die verheugd lachten over de thuiskomst van hun meester en zijn vrouw, die zij als dood hadden betreurd.

Hun weg voerde langs het dorp van Achmet Zek en daar vonden ze enkel de verkoolde overblijfsels van de palissade en de hutten der inboorlingen, die nog rookten, als een stomme getuigenis van de woede en wraak van een machtig vijand.

„De Waziri.” – merkte Tarzan met een grimmigen lach op.

„God zegene ze!” – riep Jane Clayton uit.

„Ze kunnen ons niet ver vooruit zijn,” – zei Tarzan. „Basuli en de anderen. Het goud en de juweelen van Opar zijn weg, Jane; maar we hebben elkaar en de Waziri – we hebben liefde en trouw en vriendschap. En wat zijn goud en juweelen, hiermee vergeleken?” –

„Als de arme Mugambi nog maar leefde.” – antwoordde zij „en die andere, dappere kerels, die hun leven hebben opgeofferd in een ijdele poging, om mij te verdedigen.” –

In de stilte van hun vermengde vreugde en smart trokken zij door het welbekende bosch, en toen de middag ten einde liep, hoorde de aapmensch het geluid van stemmen in de verte.

„We naderen de Waziri, Jane.” – sprak hij. „Ik kan ze vóór ons uit hooren. Ik denk, dat ze een kamp voor den nacht gaan opslaan.” –

Een half uur later bereikte het tweetal een bende zwarte strijders, die door Basuli verzameld waren, om den strijd van wraak tegen de roovers te beginnen. Bij hen waren de gevangen vrouwen van den stam, die ze in het dorp van Achmet Zek hadden gevonden, en boven de toch reeds groote Waziri stak een reuzengestalte uit, naast die van Basuli. Het was Mugambi, dien Jane dood had gewaand te midden der verkoolde overblijfsels van de Bungalow.

Welk een weerzien! Tot laat in den nacht riepen het dansen, het zingen en het gelach de echo's van het sombere woud op. Telkens en telkens weer werden de verschillende avonturen opnieuw verteld. Telkens en telkens weer vochten ze hun woesten strijd met wilde dieren en wilde menschen, en de dag begon reeds aan te breken, toen Basuli voor de veertigste maal vertelde, hoe hij met een handjevol mannen den strijd om de goudstaven had gadegeslagen, die tusschen de Abyssiniërs van Abdul Mourak en de Arabische roovers van Achmet Zek gevoerd was, en hoe, toen de overwinnaars waren weggereden, zij uit het riet te voorschijn waren gekropen en weg waren gegaan met de kostbare goudstaven, om die te verbergen, waar geen rooversoog ze ooit zou kunnen ontdekken.

Door al hun verschillende ervaringen ten opzichte van den Belg, bleek al spoedig, welke boosaardige daden Albert Werper op zijn geweten had. Enkel Lady Greystoke vond nog iets aan hem te loven, en het was zelfs voor haar moeilijk, zijn laaghartig gedrag te vergoelijken door dit eene bewijs van ridderlijkheid en eer.

„Diep in de ziel van ieder man” – sprak Tarzan „moet de kiem van gerechtigheid sluimeren. Het was je eigen deugd, Jane, nog meer dan je hulpeloosheid, die één oogenblik het slapend fatsoen van dezen gedegeneerde kerel deed ontwaken. Door die eene daad heeft hij zich gebeterd en als hij geroepen wordt, om voor zijn Maker te verschijnen, dan zal deze mogelijk meer gelden, dan al de door hem bedreven zonden.” –

En Jane Clayton uitte hierop een vurig „Amen!” –

Maanden waren verlopen. Het werk der Waziri en het goud van Opar hadden de verwoeste woning der Greystoke herbouwd en opnieuw ingericht. Het eenvoudige leven van de groote Afrikaansche hoeve ging nogmaals zijn gang, zooals het geweest was vóór de komst van Belg en Arabier. Vergeten waren de smarten en gevaren van gisteren.

Voor het eerst sedert maanden gevoelde Lord Greystoke, dat hij eens vakantie mocht nemen, en dus werd er een groote jacht op touw gezet, opdat de trouwe werkers de voltooiing van hun arbeid mochten vieren.

Op zichzelf slaagde de jacht volkomen, en tien dagen nadat ze begonnen waren, ondernam de met buit beladen *safari* den

terugtocht naar de Waziri-vlakte. Lord en Lady Greystoke reden te zamen met Basuli en Mugambi aan het hoofd der colonne, lachend en pratend met die gemakkelijheid, welke het gevolg is van gemeenschappelijke belangen en wederzijdsche achting tusschen eerlijke en verstandige menschen van verschillende rassen.

Jane Clayton's paard sprong plotseling verschrikt opzij voor een voorwerp, dat op een open plek in het bosch half in het hooge gras verborgen lag.

Tarzan's scherpe blik zocht terstond naar een verklaring voor de handelwijze van het dier.

„Wat hebben we hier?” – riep hij, terwijl hij zich uit het zadel liet glijden, en een oogenblik later schaarde het viertal zich om een menschelijken schedel en een hoopje verbleekte menschenbeenderen.

Tarzan bukte en raapte een leeren zak op van tusschen de akelige, menschelijke overblijfselen. De harde omtrek van den inhoud deed hem een kreet van verbazing slaken.

„De juweelen van Opar!” – riep hij uit, en hij hield den zak in de hoogte. En terwijl hij naar de beenderen aan zijn voeten wees, vervolgde hij: „Dat is al, wat er overblijft van Werper, den Belg.” –

Mugambi lachte. „Kijk er in, Bwana.” – riep hij uit. „En ge zult zien, wat de juweelen van Opar zijn – waar de Belg zijn leven voor gaf.” – en de zwarte lachte luid.

„Waarom lach je?” – vroeg Tarzan.

„Omdat” – antwoordde Mugambi „ik den zak van den Belg met kiezelsteentjes gevuld heb, voordat ik ontsnapte uit het kamp der Abyssiniërs, wier gevangenen we waren. Ik heb den Belg enkel waardelooze steenen gelaten, terwijl ik de juweelen meenam, die hij u ontstolen had. Dat ze mij later weer afgenomen werden, terwijl ik in de wildernis sliep, is mijn schande; maar de Belg was ze tenminste kwijt – open zijn zak, en ge zult het zien.” –

Tarzan maakte den riem los, die om den zak gewikkeld was, en liet den inhoud door zijn vingers glijden. Mugambi's oogen openden zich wijd op dit gezicht, en de anderen uitten kreten van verbazing en ongeloof, want uit het verweerde zakje kwam een stroom van glinsterende, schitterende steenen.

„De juweelen van Opar!” – riep Tarzan uit. „Maar hoe heeft Werper die weer gekregen?” –

Niemand kon antwoorden, want zoowel Chulk, als Werper, waren dood, en niemand anders wist het.

„Arme duivel!” – zei de aapmensch, toen hij zich weer in het zadel wierp.

„Zelfs in den dood heeft hij het weer goed gemaakt – laat zijn zonden rusten bij zijn beenderen.” –

EINDE.